

*Adam's Fall Sandra Brown
copyright 1992 Sandra Brown
copyright 1994 Editura MIRON*

Sandra Brown

Căderea lui Adam

Editura MIRON
București, 1994

Prolog

S-a anunțat la buletinul de știri de seară.

Accidentul s-a petrecut pe un munte din nordul Italiei. Nu foarte înalt, dar suficient. Suficient de înalt și de aspru pentru a câștiga respectul unor alpiniști experimentați. O cădere într-o prăpastie adâncă de aproape zece metri a fost de ajuns pentru a-i afecta grav șira spinării lui Adam Cavanaugh, pentru a provoca titluri de o șchioapă și a face ca sute de angajați ai săi din toată lumea să fie cuprinși de panică.

Thad Randolph nu intră în panică, dar știrea aceea îi atrase atenția, totuși. Se opri din repararea unui transformator pentru fiul său, Matt, și le spuse brusc și lui și surorii lui, Megan, să facă liniște, după care dădu mai tare televizorul portabil din bucătărie.

„ ... singurul supraviețuitor. Tocmai a fost adus aici, la Roma, de unde vom afla mai târziu, în cursul acestei seri, amănunte în legătură cu starea sănătății sale. Alături de el mai erau pilotul de curse francez Pierre Gautier și magnatul englez în domeniul bancar, Alexander Arrington. Ambii au fost găsiți decedați. Domnul Cavanaugh, un celebru industriaș pe plan mondial, este proprietarul lanțului de hoteluri *Cavanaugh*, Este...”

— Hei, dar acolo lucrează mama, spuse Matt.

— E vorba de Adam pe care îl cunoaștem noi? întrebă Megan.

— Da, spuse Thad încruntat. Liniște.

Reportajul era transmis în direct de la Roma. Crainicul din New York îl întrebă pe reporterul aflat pe teren:

— Medicii și-au exprimat vreo părere în legătură cu starea sănătății domnului Cavanaugh?

— Nu. Oficialitățile spitalului refuză să ofere orice informație până când domnul Cavanaugh nu este supus unui control amănunțit pentru a se constata cu certitudine în ce stare se află. Deocamdată nu mi s-a spus decât că rana sa, sau rănilor, i-au afectat șira spinării și pare să fie ceva grav.

— Era conștient când a fost adus?

— Nu avem nici o confirmare oficială în acest sens, deși nu părea să fi fost conștient. Imediat după ce a sosit elicopterul, a fost dus înăuntru. Vom avea mai multe informații...

Deodată, Thad răsuci butonul televizorului la minimum și rosti un cuvânt pe care copiii trebuiau să-l ignore și să nu-l repete. Nu îl repetară de teama consecințelor - ceea ce nu părea drept, din moment ce mama lor nu îl pedepsea niciodată pe Thad pentru că îl folosea -, dar nu puteau să-l ignore. Mai ales când cuvântul sfârâi, practic, pe buzele subțiri ale lui Thad.

— Al dracului prost!

— Cine? Întrebă Elizabeth Randolph, intrând în bucătărie pe ușa din spate și punându-și servieta și poșeta pe masă.

Toți trei se întoarseră iute.

— Mamă! Ghici despre cine vorbea omul de la televizor!

— Matt, Megan, fuga, spuse Thad repede, transformându-și brațul într-o săgeată care indica spre ușa ce dădea spre celelalte încăperi ale casei.

— Bine, tată, dar...

— Afară. Lăsați-mă să vorbesc eu cu mama voastră.

— Dar ea...

Obiecțiile li se stinseră pe buze când sprâncenele lui formară un V adânc. Era serios. În decursul anului ce trecuse de când Thad Randolph se căsătorise cu Elizabeth Burke, copiii ajunseseră să-l adore și să-l respecte. El se obișnuise cu gălăgia lor și ei cu toanele lui. Erau afectuoși unul cu altul; copiii acceptaseră imediat să devină ai săi prin adopțiune. Dar acum avea expresia aceea care nu lăsa loc discuțiilor, ceea ce însemna că insistențele nu ar fi fost numai zadarnice, dar și imprudente, așa că ieșiră târșându-și picioarele.

— Thad, ce s-a întâmplat?

El se duse lângă Elizabeth și îi puse mâinile pe umeri.

— Nu vreau să te superi.

— Expresia de pe chipul tău m-a supărat deja. Ce se întâmplă? Ce e? Ceva groaznic, știi. Mama? Tata? Lilah?

Elizabeth își pierduse primul soț într-un oribil accident de mașină. Știa cum este să primești o veste proastă pe neașteptate. Simți din nou un gol în stomac, la fel ca în dimineața când le deschisese ușa celor doi polițiști, care stăteau cu pălăriile în mâini și aveau chipuri sumbre. Speriată, îl apucă pe Thad de cămașă.

— Spune-mi.

— E vorba de Adam.

— Adam?

Își umezi buzele repede și se făcu albă ca varul. Elizabeth avea relații personale cu Adam Cavanaugh. Inițial, fusese ceva strict legat de afaceri, dar legătura lor profesională avansase direct proporțional cu extinderea magazinelor ei *Fantasy* din holurile hotelurilor *Cavanaugh*. Acum existau cinci magazine, dar se plănuiau și altele. Elizabeth și Adam erau legați printr-o prietenie care, altădată, l-ar fi făcut gelos pe Thad. Dar, din moment ce acesta era convins că frumosul și tânărul milionar nu-i mai era rival, îl considera și el tot un prieten.

— I s-a întâmplat ceva lui Adam? Întrebă ea cu o voce slabă din cauza neliniștii.

— A alunecat și a căzut în timp ce urca pe munte în Italia.

— Oh, Doamne, spuse ea ducându-și mâna la gură. E mort?

— Nu, dar e foarte grav rănit. L-au dus la un spital din Roma.

— Grav rănit? Cât de grav?

— Încă nu sunt siguri de...

— Thad...

El oftă resemnat.

— Rănit la șira spinării.

Ochii lui Elizabeth se umplură de lacrimi.

— Nervul spinal a fost retezat?

— Nu știu, spuse el, iar când ea îl privi îngrijorată, Thad adăugă: Jur că nu știu. Știrea a fost foarte sumară.

Îi povesti tot ce spusese reporterul.

— Nu pare deloc bine.

Elizabeth se prăbuși la pieptul soțului ei, care o îmbrățișa strâns.

— Abia aștepta excursia asta, zise ea cu fața lipită de cămașa lui Thad. Când mi-a spus că o să urce pe muntele ăla i-am zis că e nebun dacă-și riscă viața cu un sport prostesc, spuse ea trăgându-și nasul. Dar glumeam, adăugă ea și apoi își înălță capul brusc. Au mai fost doi prieteni de-ai lui cu el. Despre ei ce se aude?

Thad își strecură degetele în părul ei și îi aduse capul la loc, masându-i-l ușor.

— Au murit.

— Oh, Doamne, gemu ea, cât de îngrozitor trebuie să fie pentru Adam.

— Din câte se aude, unul din ei a alunecat într-o crevasă cu gheață și i-a tras și pe ceilalți.

— Cum îl știu pe Adam, indiferent dacă a fost vina lui sau nu, o să-și asume întreaga responsabilitate, spuse Elizabeth și, după o clipă, se îndepărtă puțin și se uită la Thad. Ce-ar trebui să facem?

— Nu putem să facem absolut nimic acum.

— Trebuie să fac ceva, Thad.

— Să te gândești la tine însăși. Și la bebeluș, spuse el punându-și mâna pe burta ei care se rotunjise destul de clar deja.

Doar se afla în ultimul trimestru al sarcinii.

— Adam n-ar vrea să pui în pericol viața copilului al cărui naș va fi.

— Aș putea s-o rog pe doamna Alder să vină să stea cu copiii, iar noi am lua avionul diseară spre Roma.

— Nici vorbă, zise el scuturând categoric din cap. N-o să te duci la Roma.

— Dar nu pot să stau aici cu mâinile-n sân, strigă ea neputincioasă.

— O să ai o mulțime de lucruri de făcut în următoarele zile. Va trebui să te îngrijești de un milion de amănunte. Totul va fi un haos până se va afla precis în ce stare se află Adam; într-o asemenea criză, el s-ar baza pe judecata ta. Îi ești mult mai de folos aici, răspunzând la telefoane și ținându-i la distanță pe curioși, decât dacă ai măsura în lung și-n lat coridoarele unui spital din Roma, făcându-ți griji pentru un lucru asupra căruia nu ai nici un control și, în tot acest timp, obosindu-te.

Ea oftă.

— Cred că ai dreptate. Știu că ai dreptate. Numai că mă simt atât de inutilă.

Thad nu spuse, dar se gândi cât de inutil avea să se simtă Adam Cavanaugh când își va reveni - Doamne ferește să nu-și revină - și va afla că a suferit un grav accident la șira spinării.

— Bietul ticălos, murmură el în așa fel, încât să nu-l audă Elizabeth și o strânse mai tare la piept

1

— O idee proastă. Din toate ideile născocite vreodată de om, asta-i cea mai proastă.

Așa cum era desculță, cu o pereche de blugi strâmți și un tricou roșu decolorat, Lilah Mason arăta ca o mamă obișnuită a anilor șaizeci. Fusese doar un copil în acea perioadă, dar expresia ei întruchipa spiritul rebel al acelor ani. Supărată, își dădu pe spate părul des și ondulat. Șuvițele blonde ale bretonului erau ținute de o eșarfă legată în jurul frunții, dar făcu un gest reflex de a le da și pe ele la o parte.

— Nici măcar nu ne-ai ascultat, își muștră Elizabeth sora mai mică.

— Am auzit destul. Adam Cavanaugh. Numele ăsta a fost de ajuns ca să mă împotrivesc oricărui plan al vostru.

Își privi sora și cumnatul cu ostilitate.

— Haideți să uităm că ați pomenit așa ceva și să mergem la o înghețată, da? Fără ranchiună.

Thad și Elizabeth îi aruncară o privire încărcată de reproș. Văzând că ei nu aveau de gând să cedeze încă, Lilah se trânti pe canapeaua din camera de zi și își ridică un genunchi la piept ca un scut.

— Bine, să auzim. Țineți-mi predica repede și să terminăm odată.

— Nu se simte bine deloc, Lilah.

— Majoritatea pacienților cu afecțiuni la șira spinării nu se simt bine, spuse ea sarcastic. Îndeosebi la început. Și mulți dintre ei nu au posibilitățile financiare de a se îngriji așa cum le are domnul Cavanaugh al vostru. Grație carnetului său de cecuri are la dispoziție mai mulți doctori, fizioterapeuți și infirmiere decât majoritatea celor în situația lui. N-are nevoie de mine.

— ăsta-i snobism inversat, nu? o întrebă Thad.

— N-are importanță câți bani are Cavanaugh.

— Atunci de ce nu vrei să fii terapeutul lui? întrebă Elizabeth.

— Pentru că nu-l agreez, zise Lilah și își ridică amândouă mâinile pentru a le stăvili obiecțiile. Nu, dați-mi voie să reformulez. Îl detest și-l disprețuiesc. Și viceversa.

— Asta n-ar trebui să aibă vreo legătură cu situația actuală.

— Ba cum să nu! exclamă Lilah ridicându-se de pe canapea și începând să se plimbe încoace și-ncolo prin încăpere. Indivizi ca el care au nevoie de fizioterapie sunt cei mai îngrozitori. Sunt pacienții cei mai groaznici. Copiii te iubesc și te adoră pentru atenția pe care le-o acorzi. Vârșnicii îți sunt teribil de recunoscători pentru bunătatea ta. Chiar și femeile tinere sunt emoționant de îndatoritoare. Dar bărbații

de vârsta lui Cavanaugh, zise ea clătinând din cap cu fermitate, nu, nu. În nici un caz. La spital tragem la sorți ca să vedem cine se ocupă de ei.

— Bine, Lilah, dar...

— Dar ce? Întrebă Thad a cărui voce o acoperi pe a soției sale.

Elizabeth avea tendința să devină sentimentală în asemenea împrejurări. El, însă, era mult mai pragmatic, mai ales când discuta cu cumnata lui superficială, ale cărei schimbări de dispoziție erau serioase și imprevizibile.

— Pentru că, înainte de accidentul respectiv, au avut o condiție fizică foarte bună. Majoritatea se accidentează practicând un sport periculos. Caută senzaționalul. Sunt activi și le place aventura. Motocicliști, practicanți de surfing, schiori, scafandri, genul ăsta. Sportivi. Mai mult decât alții. Când unul e rănit și paralyzează, chiar și temporar, o ia puțin razna. Nu suportă gândul să devină un invalid neputincios dintr-un sportiv nemaipomenit. Psihicul lui suferă o criză. Indiferent cât de optimist a fost înainte de accident, acesta îl face să devină apatic și vrea să pedepsească pe toată lumea pentru nenorocirea lui. Pe scurt, devine o... bătaie de cap.

— Adam n-o să fie așa.

— Exact, spuse Lilah. O să fie mult mai rău, pentru că a avut mai mult de pierdut.

— O să știe că ești acolo ca să-l ajuți.

— N-o să-i placă nimic din ce-o să fac.

— O să-ți mulțumească.

— O să mi se opună.

— Vei fi raza lui de speranță.

— Voi fi țăpul lui ispășitor, spuse Lilah trăgând aer în piept. Va trebui să-i suport nervii și comportamentul recalcitrant. Dacă m-aș supune unui asemenea tratament, ceea ce nu voi face. Așa că, hai să nu mai discutăm. Ce ziceți de o Häagen-Dazs?

Elizabeth se uită la Thad cerându-i ajutorul.

— Fă ceva.

El râse ușor și ridică din umeri.

— Ce vrei să fac? E femeie în toată firea, poate să ia singură hotărâri.

— Îți mulțumesc, Thad, spuse Lilah recunoscătoare.

— Dar tu l-ai văzut pe Adam, nu eu.

Thad a rămas ferm pe poziție și nu a lăsat-o pe Elizabeth să plece, dar la insistențele ei, se dusese chiar el să-l vadă pe Adam și se întorsese cu un raport complet asupra stării acestuia.

— Spune-i lui Lilah ce-au zis doctorii.

Oftând, Lilah se întoarse la locul ei pe canapea și Thad îi spuse:

— Am fost în Hawaii să-l văd.

— Credeam că e la Roma.

— A fost. La rugămintea lui a fost mutat la un spital din Honolulu după operație.

— A fost operat? Întrebă Lilah și Thad încuviințată. Din câte am înțeles, nervul spinal n-a fost retezat în cădere.

Interesul profesional al lui Lilah fu stârnit în ciuda antipatiei pe care o nutrea față de accidentat.

— Slavă Domnului. Dar câteva oase ale spatelui au fost rupte sau fisurate. Chirurgii s-au ocupat de ele. Nu cunosc limbajul medical, dar mi s-a spus că a suferit o contuzie spinală. A primit în șira spinării o lovitură zdravănă, care i-a provocat o umflătură.

— O contuzie înseamnă o umflătură. Țesutul se umflă și apasă pe nervi. Până când această umflătură nu se va retrage, medicii nu vor ști cu certitudine cât de gravă este paralizia sau dacă e permanentă sau nu.

— Exact, spuse Thad încuviințând când îi auzi explicația sumară, asemănătoare cu ceea ce îi spusese medicii.

— Și operația a prelungit perioada cât umflătura se va afla în jurul vertebrelor, adăugă Lilah.

— Da, dar a fost făcută acum doua săptămâni. Ar fi trebuit să dea semne de restabilire până acum, dar nu se simte nici o schimbare.

— E încă în stare de diaschiză?

Când văzu nedumerirea de pe chipul lui Thad, ea explică:

— Șoc spinal. Paralizie.

— Da.

— Nu simte nimic mai jos de mijloc?

— Absolut nimic.

— Ar fi trebuit să înceapă terapia deja, zise ea și Thad își feri privirea vinovat. A început-o, spuse ea, pricepând. Nu-i așa?

— Da, murmură Thad, dar n-a răspuns cum trebuie.

— S-a opus, zise Lilah simplu. Ceea ce ne face să revenim la ce spuneam la început. Tocmai ai dovedit că am dreptate. Bărbații de genul lui Adam nu suportă amestecul unui medic terapeut. Mai mult de teamă că nu vor mai fi niciodată ca înainte, fie vor să facă totul singuri, fie nu vor să facă nimic. Cavanaugh în ce categorie intră?

— Nu vrea să facă nimic.

Ea scoase un sunet disprețuitor.

— Îl condamni? Întrebă Thad puțin exasperat.

— Treaba mea nu e să condamn, Thad, se răsti ea imediat. Ci să lucrez cu ceea ce le-a mai rămas pacienților. Nu să-i dădăcesc când plâng după ce-au avut.

El își trecu degetele prin păr.

— Știu. Iartă-mă. Numai că, fir-ar să fie, dacă l-ai fi văzut stând întins acolo, în patul ăla afurisit, incapabil să se miște, arătând atât de... jalnic...

Expresia lui Lilah se înmuie.

— În fiecare zi văd astfel de pacienți. Unii arată chiar mult mai jalnic decât Adam Cavanaugh.

— Sunt convins, zise Thad oftând. N-am vrut să spun că Adam ar trebui să treacă înaintea oricărui alt pacient și nici că tu n-ai avea milă.

— Doar că Adam e prietenul nostru, spuse Elizabeth încet. Un prieten deosebit.

— Și dușmanul meu de moarte, le aminti Lilah. Din prima clipă când ne-am văzut, ne-am detestat reciproc. Ar trebui să-ți aduci aminte, Lizzie, doar tu ne-ai făcut cunoștință în ziua aceea, la *Fantasy*.

— Îmi aduc aminte.

— Dar la nunta voastră? Adam și cu mine abia am izbutit să dansăm un vals obligatoriu fără să ne luăm la bătaie.

— Te-a acuzat că ai fi condus.

— Asta am și făcut! Pentru că nu-mi plăcea felul cum conducea.

Elizabeth schimbă o privire cu Thad. Dacă situația n-ar fi fost atât de gravă, ar fi râs de cuvintele lui Lilah.

— Și, anul trecut, de Crăciun, imediat după ce am venit la voi, a născocit o scuză oarecare și a-ntins-o.

— Numai după ce ai făcut comentariul ăla despre gășca pe care o adusese.

— N-am spus decât că, auzind cât a dat el pe pasărea aia afurisita cineva și-ar fi închipuit că avea și cap.

— S-a simțit jignit, Lilah, spuse Elizabeth. Și nu-l condamn. A făcut un gest frumos aducând gășca. Fusesse excelent gătită de unul din bucătarii săi și...

— Doamnelor, le întrerupse Thad oftând, iar când ele făcură liniște, i se adresă lui Lilah: Suntem perfect conștienți de neînțelegerile dintre tine și Adam, dar mai cred că, în împrejurările actuale, părerile personale trebuie lăsate deoparte.

— Părerile *mele* personale. Ca medic terapeut, ar trebui să fiu veselă și drăguță cu el, iar el poate să fie un bătăran cu mine și să nu pățească nimic.

— Poate. Lilah, dar e vorba de viața lui.

— Trăiește încă.

— După părerea lui, nu. Discutăm despre calitatea vieții acum. Știi foarte bine ce om ambițios și energic era Adam. Ca o avalanșă care stătea gata să pornească. Acționa cu forța unei nave cu aburi.

— Ar mai putea s-o facă, zise ea. Medicii au spus că-și va reveni și au garantat că paralizia nu va fi permanentă.

— Dar Adam nu e convins. Până când nu se va întâmpla acest lucru, nu are nici o importanță ce-i spun doctorii. Are nevoie să fie convins că această stare nu va fi permanentă. Cât mai curând.

— Cu cât stă mai multă vreme paralizat, cu atât sunt mai puține șanse de revenire, așa mi-a spus un medic.

— Așa e.

Elizabeth se ridică și se duse lângă sora ei. Strângându-i mâinile într-ale ei, îi spuse:

— Te rog, Lilah. Știu că-ți cer foarte mult. Dar cât de rău poate fi să lucrezi în Hawaii?

— Nu-i drept, Lizzie. Cine se poate opune unei oferte de lucru în Hawaii, cu atât mai mult unei rugăminți atât de calde?

Elizabeth zâmbi, dar ochii îi rămaseră plini de îngrijorare.

— Te rog.

— Ar trebui să-mi iau un concediu pe o perioadă nelimitată.

Se agăța de orice amănunt acum și toți trei știau aceasta. Totuși, Lilah se simțea obligată să opună o cât de mică rezistență:

— Ar însemna să-mi părăsesc pacienții în timpul tratamentelor.

— Sunt o mulțime de medici care ți-ar putea ține locul.

— Atunci, luați-l pe unul din ei să-l trateze pe acest individ nemaipomenit.

— Nici unul nu-i atât de bun ca tine.

— Măguliare.

— Vei primi de trei ori mai mulți bani decât acum.

— Mituire.

— O să vii bronzată excelent.

— Constrângere.

După ce le aruncă o privire furioasă, începu să-și roadă interiorul obrazului gânditoare.

— Fiți sinceri. Câți medici au încercat să-l trateze pe Cavanaugh și au dat greș?

— Nu știu sigur...

— Trei.

Elizabeth, a cărei minciună străvezie fusese doborâtă chiar înainte să-și ia zborul, se întoarse furioasă spre soțul ei.

— N-are sens să mințim, spuse el ridicând din umeri. Oricum ar afla când ar ajunge acolo-

— Dar între noi ar fi Oceanul Pacific.

Lilah râse.

— Trei, nu? Dumnezeu, e chiar mai rău decât mi-am închipuit. Care au fost obiecțiile lui?

— Primul a fost un bărbat, îi spuse Thad. Adam zicea că mâinile lui păreau niște ciocane și că venea probabil, din tabăra lui Rocky Balboa.

— Ce tip drăguț, spuse Lilah bătând exagerat din gene. Continuă.

— Al doilea medic a fugit din camera lui plângând. Nu știm sigur ce-a putut să-i spună acesteia.

— O femeie? Tânără?

Thad încuviință.

— Îmi închipui. Ați rămâne surprinși dacă ați ști ce propuneri obscene pot să le iasă din gură, zise ea. Și al treilea?

Thad se înfiora.

— Au încercat din nou cu un bărbat. Adam a zis că era.... ăăă...

— Homosexual, completă Lilah.

— Cam așa ceva, da.

— Individul e un caz clasic, vă spun eu, clasic, zise Lilah clătinând din cap, după care se ridică, își vârî mâinile în buzunarele blugilor și le întoarse spatele lui Thad și lui Elizabeth.

Se duse la fereastră și se uită prin jaluzelele deschise. Burnița pentru a treia zi consecutiv. Totul era de un cenușiu autumnal. Hawaii ar fi fost o schimbare plăcută de climă și de peisaj, bineînțeles.

Oare, se gândea, într-adevăr, să devină medicul fizioterapeut al lui Adam Cavanaugh, un om al cărui nume chiar îi provoca neplăcere?

Era, totuși, un pacient, victima unui accident, un om grav rănit care ar fi putut sau nu să mai meargă normal. Foarte multe depindeau de gravitatea accidentului. Foarte multe depindeau de fizioterapia de care avea să beneficieze, iar ea era bună în acel domeniu. Excepțional de bună. Se întoarse spre Elizabeth și Thad.

— Ați discutat despre asta cu personalul spitalului din Honolulu?

— Da. Și-au dat acordul.

— Voi avea controlul absolut asupra terapiei? N-o să fie nimeni care să-mi pună la îndoială metodele, nici o infirmieră cu ochi sclipitori îndrăgostită lulea de el care să-mi dea treaba peste cap, nimeni care să-și dea cu părerea și să mă contrazică?

— Ce-ai de gând să-i faci bietului om?

Lilah zâmbi când auzi tonul suspicios al lui Thad.

— Dacă medicii hotărăsc că va mai putea merge, mă va urî înainte să apuce să facă un pas. Va face gălăgie și va trece prin iad și eu la fel.

Elizabeth își acoperi burta cu mâinile, nervoasă.

— Doar, n-o să... vreau să spun că tu și Adam nu va simpatizați prea mult, dar n-o să...

— Să-i fac rău intenționat? Întrebă Lilah furioasă. Ai încredere-n mine, Lizzie. N-oi avea eu prea multe scrupule, dar integritatea mea profesională e ireproșabilă.

— Bineînțeles. Iartă-mă, spuse Elizabeth frecându-și tâmpile de oboseală și de supărare. Știu că vei face tot ce-ți va sta în putință pentru Adam.

— Încă n-am spus că o voi face.

— O vei face?

— Cine mă plătește, el?

— De fapt, armata lui de subordonați se ocupă de tot ce ține de contabilitate, dar banii provin din contul lui personal, nu ai corporației.

— Foarte bine. Își poate permite să mă angajeze. O mie de dolari pe zi.

Văzându-le expresiile șocate, spuse repede:

— Să nu credeți cumva că n-o să muncesc pentru ei. O să muncesc dublu. O mie de dolari pe zi plus cheltuielile de drum și de trai în Hawaii.

— S-a făcut, spuse Elizabeth, știind că nu-i va fi greu să justifice acei bani personalului devotat al lui Adam.

— Și nu mă poate concedia. Nimeni nu mă poate concedia în afară de tine.

— În regulă. Accepți oficial?

Lilah își dădu ochii peste cap, zise ceva care o făcu pe Elizabeth să se felicite pentru că lăsase copiii acasă și apoi, spuse oftând:

— La naiba, da. Cum pot să refuz să-l am la mână pe marele Adam Cavanaugh?

C-a-v-a-n-a-u-g-h. Numele mic este Adam.

— Cunosc foarte bine numele, spuse secretara înțelegătoare. Dar, așa cum v-am mai spus, domnul Cavanaugh a plecat din spital.

— Bine, dar este paraplegic. Să nu-mi spuneți ca a plecat pe propriile picioare.

— Nu pot să discut despre starea unui pacient.

— Atunci, chemați pe cineva care poate. Repede. Secretara se conformă, dar nu repede. Abia peste trei sferturi de oră medicul chemat veni la Lilah care aștepta ca un vulcan în miniatură, gata să erupă.

— Domnișoară Mason?

Lilah azvârli revista pe care aproape că o învățase pe de rost cât așteptase.

— Da. Dumneata cine ești?

— Bo Arno.

— Glumești.

— Mă tem că nu. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați atât.

Deși el îi zâmbi, Lilah nu spuse nimic care să-l liniștească, iar zâmbetul lui se stinse.

— Vreți să mă urmați?

Încercă să-i ia valiza, dar ea nu-l lăsă. O luă, puse geanta pe umăr și urcă în lift, unde ramase nepoliticos de tăcută până ajunseră la al șaselea etaj. După ce luă loc pe un fotoliu în biroul lui, acceptă o băutură răcoritoare și îi mulțumi din cap secretarei care i-o aduse. După ce sorbi o dată, întrebă:

— Adam Cavanaugh e încă în acest spital?

— Nu, nu mai este.

Ea înjură printre dinți.

— În cazul ăsta, cineva trebuie să fi făcut o greșală. Am fost angajată ca terapeut al său. Tocmai am ajuns aici după un drum foarte lung, în zadar, peste afurisitul de Ocean.

— N-am putut să vă prindem la timp și îmi cer scuze. Ieri dimineață, domnul Cavanaugh a cerut să i se dea drumul din spital și nu ne-am putut împotrivi, zise doctorul ridicându-și mâinile neputincios. S-a retras la locuința sa din Maui.

— În ce stare se afla când a plecat?

— Proastă. Este încă neputincios. L-am implorat să aștepte până vom ști mai mult, dar a zis că știe destul, că s-a resemnat să fie un paraplegic ținut la pat tot restul vieții și a insistat să fie mutat acasă. Sincer să fiu, domnișoară Mason, mai mult mă îngrijorează starea lui psihică decât cea fizică. Aceasta din urmă cred că e temporară.

— Nervul nu a fost retezat?

— Nu. Afectat, foarte grav, dar cred că, după ce o să dispară umflătura și el va începe fizioterapia, își va recăpăta simțurile.

— Recăpătarea simțurilor e foarte departe de posibilitatea de a urca din nou pe munte. Probabil că asta gândește și Cavanaugh.

— Sunt sigur că aveți dreptate, spuse doctorul cu tristețe. Voia garanții absolute din partea noastră și de la specialiștii pe care i-a adus de pe continent, dar nimeni nu i-a putut da răspunsuri sigure. Este foarte greu de ghicit adesea cum se pot vindeca aceste leziuni ale șirei spinării și cât de capabil de mișcare va putea fi pacientul.

— Ei bine, indiferent dacă simte sau nu, mi-ar face mare plăcere să-i dau domnului Cavanaugh un șut în fund pentru că m-a făcut să-mi pierd timpul.

Doctorul își scarpină obrazul absent.

— Am vorbit cu sora dumneavoastră, cu doamna Randolph, care a sugerat, și eu sunt de acord cu dânsa, să vă duceți după domnul Cavanaugh în Maui și să începeți terapia imediat.

— Ah, da, așa a spus? Ei bine, data viitoare când o să mai vorbiți cu sora mea, transmiteți un mesaj din partea mea...

Mesajul îl făcu pe doctorul Arno să roșească.

— Acum te rog să mă scuzi, Bo Arno, dar vreau să găsesc hotelul cu cel mai fierbinte duș și mai tare pat de pe insulă și să mă bag în ele. Nu neapărat în ordinea asta.

— Vă rog, domnișoară Mason, spuse el ridicându-se și implorând-o prin gesturi să ia loc din nou.

Lilah se așază mai mult de oboseală decât din supunere.

— Dacă sunteți atât de bună pe cât se aude, acest pacient are mare nevoie de dumneavoastră.

— Și rechinii au nevoie de hrană. Asta nu înseamnă că o să mă ofer singură drept cină.

— N-o să fie chiar atât de rău.

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare și el se uită în altă parte.

— Sunt de acord, spuse el mișcându-se stânjenit sub privirea ei albastră, domnul Cavanaugh e obișnuit să facă numai ceea ce vrea. Poate fi foarte dificil, dar sunt convins că vă veți descurca.

În timp ce spunea aceste cuvinte, se uita la pardesiul alb de piele decorat cu ținte argintii și franjuri lungi de cincisprezece centimetri. Era prea gros pentru clima aceea, dar ea nu apucase să și-l scoată și îi era mai ușor să-l poarte pe ea decât să-l care pe mână.

— Vă rog să vă mai gândiți, Duceți-vă în Maui.

— Cunoști expresia Nici vorbă, José”?

Ascultă nerăbdătoare cuvintele doctorului Arno, care nu făcea decât să repete tot ce-i spusese Elizabeth și Thad, motivele pentru care ar fi trebuit să accepte tratarea lui Adam Cavanaugh.

— Bine, bine! exclamă ea atât de brusc, încât îl făcu pe doctor să tresară. În clipa asta mi-aș vinde sufletul pentru o baie, încotro e Maui și cum ajung acolo?

Fără să țină cont de cheltuieli, înșiră toate lucrurile pe care dorea să le ia cu ea. În timp ce doctorul se îngrijea de acestea și aranja ca un avion particular să o transporte pe cealaltă insulă, Lilah opri un taxi la ieșirea din spital și porni să facă niște cumpărături în grabă. Folosi contul care îi fusese oferit pentru a-și cumpăra haine mai potrivite climei.

Când coborî din avionul particular pe insula Maui, silueta ei subțire era învăluită într-un sarong viu colorat și, în loc de cizme, purta o pereche de sandale. Folosind o pălărie de pai cu boruri largi pentru a-i umbri ochii, se uită după mașina închiriată care i se promisese.

Odată aflată la volan, cu harta în mână, porni imediat spre cuibul tropical al lui Adam Cavanaugh. Autostrada se îngustă în curând și, în cele din urmă, se transformă într-un drum prăfuit și accidentat pe care îl înjură cu fiecare hurducătură. Urcă pe un munte atât de plin de verdeață, încât nu putu să nu fie impresionată văzând o vegetație atât de bogată.

O uimi și întinderea proprietății pe care o descoperi la capătul acelui drum șerpuit. Se așteptase ca Adam Cavanaugh să aibă o casă frumoasă, dar locul acela îi întrecea toate așteptările. Era de-a dreptul opulent.

O alee din rocă vulcanică ducea până în fața unei uși imense din sticlă. Trăgându-și bagajele după ea, se duse și apăsă pe buton. Peste câteva minute ușa se deschise. La început, ea crezu că nu era nimeni, dar, când își coborî privirea, văzu un asiatic scund, al cărui chip ridat se afla în dreptul mijlocului ei. Abia dacă ajungea și până acolo.

— Cine tu?

— Micuța Bo Peep. Mi-am pierdut oița și pietricelele, altfel n-aș fi venit aici.

El găsi că era extraordinar de amuzant și izbucni într-un hohot de râs teribil lovindu-și genunchii cu palmele.

— Ești Lilah?

Ea râse.

— Da, eu sunt. Dar pe tine cum te cheamă?

— Pete.

— Pete! Mă așteptam la ceva mai oriental.

— Doctorul sunat. Zis că vii. Înăuntru, înăuntru.

Cu o forță uluitoare îi luă valiza și îi făcu semn să intre într-un hol senzațional a cărui podea era din plăci de marmură albe și negre.

Se aplecă și îi șopti lui Pete:

— Pacientul știe de sosirea mea?

Lui îi pieri zâmbetul de pe buze, ceea ce pentru ea era un răspuns cât se poate de clar.

— Nici nu mă așteptam. Unde e?

Ochii negri ai lui Pete se ridicară spre galeria de deasupra capetelor lor.

— Acolo sus? Întrebă ea și el încuviință solemn. Eh, asta e, murmură ea.

Fără să mai spună ceva, începu să urce scara în consolă. Ajungând la prima ușă de la etaj, se opri și se uită întrebător în jos, la Pete. Acesta scutură din cap și, cu gesturi iuți ale degetului arătător, îi indica o altă ușă. Ea se duse într-acolo, întrebă din priviri dacă nimerise și el făcu un gest afirmativ din capul aproape chel, după care se întoarse și plecă grăbit spre o altă aripă a casei.

— Lașule, spuse ea încet.

Bătaia ei fermă în ușă fu întâmpinată de un urlet.

— Șterge-o.

Bătu din nou.

— Șterge-o, fir-ar să fii, ești surd? Nu vreau nici un suc. Nu vreau nici o acadea. Nu vreau absolut nimic altceva decât să fiu lăsat în pace.

Lilah deschise ușa larg.

— Frumoasă primire.

Adam rămase cu gura căscată de uimire. Când se convinse că nu era un coșmar, capul îi căzu pe pernă cu zgomot și începu să râdă.

— Dumnezeuule, trebuie să fi păcătuit îngrozitor dacă am parte de așa ceva..

— Și eu te salut.

Tălpile noilor ei sandale lipăiau pe gresia lucioasă când ea se îndreptă spre patul închiriat de la spital. Nu se opri decât când ajunse lângă el, permițându-i pacientului pus pe hartă să o privească din cap până-n picioare.

Rânjind batjocoritor, el îi spuse:

— Majoritatea femeilor ar da dovadă de un gust mai bun decât să-și atârne o salată în urechi.

Lilah clătină din cap, bălăngănind ciorchinii de fructe de plastic pe care îi cumpărase de la unul din chioșcurile din Honolulu cu tot felul de suveniruri pentru turiști.

— Cerceii ăștia mi s-au părut chiar drăguți.

— Ah, e un costum nemaipomenit, dar Halloween-ul a trecut deja.

Lilah făcu un efort de voință să își rețină o replică usturătoare. Închise ochii, în schimb, și numără până la zece, după care murmură:

— Exact cum mi-am închipuit. A fost o idee extrem de proastă.

Doi

— Ce naiba cauți aici?

— Le fac vizite prietenilor bolnavi. E una din calitățile mele..

— Tu n-ai nici o calitate. Mă-ndoiesc să ai chiar și prieteni. Și, dacă ai, într-adevăr, mă-ndoiesc că ai fi atât de atentă încât să le faci vizite când sunt bolnavi.

— Mamă, mamă, dar suntem foarte prost dispuși astăzi...

Adam se încruntă, împreunându-și sprâncenele negre.

— Am tot dreptul să fiu prost dispus, se răsti el. Ultimele două săptămâni din viața mea ar face ca războiul celor o sută de zile să pară un carnaval. Am stat la mâna unor ticăloși al căror răspuns la orice întrebare era „Va trebui să așteptăm”. Am fost nefericita victimă a unor infirmiere despotice cărora le făcea plăcere să-mi ordone, să-mi vâre tuburi în orificii de existență cărora habar n-aveam și să-mi dea o porcărie de mâncare. Părțile trupului care mai sunt încă sensibile m-au durut groaznic. Cred că am vântăi pe spate de la pat. Știu că pe limbă mi-a apărut o bășică.

Făcu o pauză pentru a-și trage răsuflarea.

— Și, ca totul să fie complet, ai apărut și tu. Ceea ce mă face să revin la întrebarea inițială. Ce naiba cauți aici?

— Aveam nevoie să mă folosesc de dușul tău, spuse ea cu nerușinare. Te rog să mă scuzi.

— Nu-mi spune mie... Hei, unde... Vino înapoi, Mason. Mason!

Lilah plecă lăsându-l să strige după ea. Când ieși din cameră se rezemă de ușă și urechile ei primiră puternicul impact al paharului azvârlit în ea. Fluieră ușor și îi strigă prin ușă:

— Ei, dar ești chiar nervos, nu?

După aceea coborî și îl găsi pe Pete într-o bucătărie care avea o fereastră - imagine mare cât ecranul unui cinematograf. Oferea o priveliște superbă a muntelui în apropiere, și a Oceanului Pacific în plan îndepărtat.

— Ești masochist cumva? întrebă ea și Pete o privi nedumerit, ținând în mână un cuțit cu care tăia legumele cu o viteză mai mare decât cea a mișcării ochilor. Nu contează. Unde mi-ai dus bagajele?

Zâmbind încântat, Pete își întrerupse treaba în bucătărie și o conduse din nou sus.

— Ușa de alături, zise el arătând spre camera în care se afla Adam.

— Grozav.

— Nu-ți place camera?

Când îl văzu dezamăgit, Lilah își transformă repede încruntarea în zâmbet.

— Nu, camera e superbă. Zău.

Intră pe lângă el într-un apartament de două ori mai mare decât locuința ei. De asemenea, era și mai bine dotat, având un mic frigider cu congelator automat, o mașină de gătit cu două ochiuri și un bar, pe lângă baia îmbrăcată în marmură neagră, care era de-a dreptul hedonistă.

— Știam eu că ar fi trebuit să fac afaceri hoteliere, murmură ea plimbându-și degetele peste prosoapele verzi la fel de plușate ca un covor scump.

— Poftim?

— Nimic Pete. Eram doar invidioasă. La ce oră e cina?

— La opt.

Ea se uită la ceas și își făcu socoteala în gând câte ore zburase.

— Înseamnă că am timp pentru o baie și un pui de somn. Trezește-mă la șapte și jumătate.

El dădu din cap vesel.

— De când n-a mai mâncat domnul Cavanaugh?

— De când venit acasă.

— Mi-am închipuit. Nu mănâncă nimic? întrebă ea și Pete scutură din cap. Pregătește-i o tavă diseară.

— Nu mănâncă. Aruncă jos.

— De data asta n-o s-o mai arunce, spuse ea și ochii îi sclipiră plini de hotărâre. Ah, apropo, un curier va aduce câteva lucruri după-amiază, în cazul în care camionul va putea să se strecoare pe drumul ăsta îngust, adăugă ea. Și vezi că e un pahar spart în camera prințului Cavanaugh.

Pete vru să-i despacheteze bagajele, dar ea îl goni ca să se poată bucura mai repede de cada cu spumă. Întinzându-se în patul mare și învelindu-și trupul gol cu cearceaful de satin, adormi aproape instantaneu. Ar mai fi dormit încă vreo opt ore când micul și nostimul servitor îi bătu în ușă și intră aducându-i un pahar cu suc de ananas rece pe o tavă de argint.

Mulțumesc, spuse ea după ce goli paharul dintr-o înghițitură. Cobor imediat.

Pete ieși repede și ea se dădu jos din pat cu regret.

— Mai târziu, spuse ea mângâind cearceaful ca pe un iubit.

Nimeni nu avea să o condamne dacă aștepta până a doua zi să înceapă programul fizioterapeutic cu Adam Cavanaugh. Avusese o zi îngrozitoare, mai ales după acel drum lung. Dar era plătită bine pentru munca aceea. Nu trebuia să se spună niciodată că Lilah Mason profitase de mediul acela rafinat fără să-i acorde toată atenția pacientului ei.

Și, în plus, acum, că se afla acolo, ardea de nerăbdare să înceapă. Starea lui Adam, combinată cu psihicul negativist, reprezenta o provocare căreia ea, ca expert, nu-i putea rezista. Chiar și cea mai mărunță ameliorare a stării unui pacient era adesea motiv de sărbătoare. Adam avea nevoie de încurajări și pentru cea mai neînsemnată realizare.

Pe de altă parte, cu cât mușchii rămâneau mai mult paralizați, lipsiți de senzația sau capacitatea de a se mișca, cu atât mai puțin probabilă era vindecarea completă. Ar fi trebuit deja să simtă ceva în acei mușchi. Lilah nu își putea permite să aștepte mai mult pentru începerea terapiei nici dacă ar fi vrut.

Cu acel gând în minte, ieși din apartamentul ei, purtând același costum hawaiian cu care venise, în afară de pălăria de pai. Pete insistă să servească cina în sufragerie, deși stătu singură la masa de sticlă ornamentată cu lumânări subțiri în suporturi de cristal și cu un buchet splendid de orhidee. Legumele și peștele erau delicioase. Îl felicită pe Pete pentru mâncare și îl urmă la etaj ducând tava cu cina pacientului.

Când ajunseră la ușă, ea îi luă tava.

— Dacă nu ies în viață, îți dau voie să-l asfixiezi în somn.
— N-o să placă, zise Pete uitându-se cu teamă la ușa închisă.
— Poate că nu, dar totdeauna trebuie să fie rău înainte să fie bine, îi spuse ea și îi făcu semn din cap să deschidă ușa. Mai bine să începem odată ca să scăpăm de o grijă.

De cum intră în încăpere, Pete închise ușa în urma ei.

Adam privea agitat pe fereastră. Întoarse capul și gemu când o văzu.

— Pleacă.

— Niciodată. Hei, rimează. Sunt poetă și nici habar n-aveam.

Privirea pe care i-o aruncă el era ucigătoare.

— Elizabeth e vinovată de faptul că ești aici?

— Doar nu-ți închipui că am venit de bunăvoie, nu?

— Credeam că Elizabeth mi-e prietenă.

— Așa și este. Vrea să facă tot ce-i mai bun pentru tine.

El râse cu amărăciune.

— Dacă tu ești ce-i mai bun, ferească Sfântul să hotărască să facă ce-i mai rău.

— Dacă ar fi după mine, te-aș lăsa să zaci aici până putrezești plângându-ți singur de milă, spuse ea ridicând din umeri. Dar ai o grămadă de bani din care o parte vor intra în buzunarul meu dacă stau aici și te tratez.

— S-o crezi tu! strigă el.

— Condițiile de aici sunt destul de bune. Slujba include și o vacanță în Hawaii de care mă pot servi cu plăcere. Acasă e urât, plouă și trebuie să mă mai bronzhez puțin. Ce bucurie să scap de munca de zi cu zi. Aveam un pacient care e mai ticălos chiar și decât tine... și dacă mai arunci șervetul o dată, domnule Cavanaugh, te azvârl de aici ca să-l iei de jos.

Stând cu mâinile în șolduri lângă patul lui, îi aruncă o privire furioasă. El îi răspunse cu aceeași furie.

— Ia tava și atitudinea asta ridicolă de infirmieră și bagă-ți-le...

— Am mai auzit, îl întrerupse ea. Nu-i înjurătură sau expresie pe care să n-o fi auzit vreodată. Indiferent cât de obscene sunt, nu mă deranjează. Așa că păstrează-ți energia și apucă-te să mănânci. Pentru că, până nu mănânci, nu plec de aici. Cu cât o faci mai repede pe prima, cu atât mai curând o fac și eu pe-a doua. Depinde cât de mult îmi poți suporta prezența.

Îi așeză tava în brațe și se postă pe marginea patului, încrucișându-și brațele. Gestul îi făcu sânii să se înalțe și să se umfle pe deasupra sarong-ului fără bretele. Văzu privirea pacientului coborând spre pieptul ei, dar nu își schimbă expresia. Rămase impasibilă când îl văzu ridicându-și privirea insolentă.

— Arătarea decolteului intră în serviciile tale?

— E în plus, spuse ea zâmbind cu nerușinare, pe gratis.

— Am văzut altele mai acătării.

— Dar nu la prețul ăsta.

— Cu cât ești plătită? Îți dau dublu numai să pleci de-aici.

— Mi-am închipuit că o să-ncerci asta, zise ea și luă din bolul cu salată de fructe de pe tava lui o bucățică de ananas pe care începu să o sugă cu nonșalanță. Dar trebuie să-ți spun încă de la-nceput că banii nu reprezintă singurul meu motiv.

— Să nu-mi spui că ai venit aici din bunătațe.

Ea se strâmbă.

— Mă cunoști doar.

— Atunci, ce este?

— Închipuiește-ți ce bine o să prindă carierei mele faptul că-l tratez pe marele Adam Cavanaugh. Foarte curând, o să primesc o mulțime de oferte de la vedete de cinema cu dureri de spate și de la sportivi celebri cu diverse afecțiuni. La sfârșit, o să fiu la fel de renumită ca tine.

— Îți pierzi timpul. N-o să mai fiu niciodată în stare de altceva decât să stau în patul ăsta și să mă uit în tavan.

— Vrei să punem pariu? O să te fac să mergi chiar dacă ar trebui să mor pentru asta. Chiar dacă ar trebui să murim amândoi. Dar până atunci o să ajungem să ne urâm reciproc.

— Ne urâm deja.

Ea râse.

— Atunci, înseamnă că am avansat puțin. Acum fii cuminte și mănâncă legumele astea excelente pe care Pete le-a pregătit pentru tine.

— Nu mi-e foame.

— Trebuie să-ți fie. N-ai mâncat de zile întregi, așa mi-a spus Pete.

Luă o felie de banană din salata de fructe și o mănă.

— Se sperie de fiecare dată când îți se rostește numele. Ce i-ai făcut de l-ai terorizat în halul ăsta?

— I-am spus că pot să vorbesc cu Buda și că n-o să ajungă niciodată în Nirvana dacă nu pleacă de aici și nu mă lasă-n pace. E valabil și pentru tine.

— Degeaba. Nu sunt budistă.

— Știi foarte bine ce vreau să spun, spuse el întorcându-și capul. Pleacă și lasă-mă-n pace.

— Nu înainte să mănânci.

— Nu mă poți forța să mănânc.

— Nici tu nu mă poți forța să plec. Nu poți să te miști, ai uitat?

Ochii lui se îngustară amenințător.

— Ieși, zise el printre dinți.

— Nu înainte de a folosi cu tine toate cunoștințele mele, ca atunci când o să mi se ia un interviu pentru revista People, să pot spune cu toată sinceritatea și cu o lacrimă în ochi, că am făcut tot ce-am putut pentru tine.

Îi puse un șervet de pânză pe pieptul gol.

— Frumoși mușchi. Or să-ți fie de folos când o să-ncepi să mergi cu căruciorul. Și părul de pe piept arată bine. Foarte sexy.

— Du-te naibii.

— Cu riscul de a mă repeta, nu plec până nu mănânci, zise ea ducându-i o furculiță de mâncare la gură, dar el refuză. Uite ce e, asule, ești deja într-o stare de malnutriție. Din cauza atrofierii mușchilor și oaselor, ai o balanță de nitrogen negativă, ceea ce nu-i bine deloc. Dacă nu începi să bagi ceva proteine în țesuturi, dispari. Și, pe urmă, dacă îmbraci oasele astea cu ceva carne, n-or să mai iasă așa în afară, asta fiind motivul pentru care ai făcut ulcer decubit, sau pe-nțelesul tuturor, vânătăi pe spate. Eh, știu că poți digera pentru că așa mi-a spus Bo Amo. Ți-ai recăpătat și controlul stomacal și urinar, ceea ce m-a bucurat foarte mult și tocmai din cauza asta încerc să te conving să mănânci cum trebuie. Altfel, m-aș prefăce că n-am observat că mori de foame, fapt care s-ar adăuga osteoporozei tale, ostificării țesuturilor moi, contracției, că stai prea mult întins fără să faci nimic. Pe scurt, Cavanaugh, dacă nu mănânci, ești mort chiar înainte să începem. Deci, ce vrei?

El se uită la ea și apoi la furculița pe care i-o mai ținea încă la gură.

— Mâinile nu-mi sunt paralizate. Pot să mănânc și singur.

— Foarte bine. Un lucru în minus pentru care să-mi fac griji.

Îi dădu furculița, la care el se uită pentru un alt moment îndelungat, și apoi o vârî în gură. Se văzu foarte repede cât de foame îi era. După prima înghițitură, mânca lacom, practic, pe nemestecate. Pentru că era ocupat să mestece și să înghită, Lilah vorbea aproape de una singură:

— Nu știu când ai văzut-o pe Elizabeth ultima oară, dar copilul s-a dezvoltat foarte mult în ultimele câteva săptămâni. Elizabeth e mare cât un șopron și are pieptul până aici, spuse ea făcând un gest cu mâinile la câțiva centimetri în fața sânilor ei. Thad e încântat. Ea e convinsă că bebelușul o să vină mai devreme, deși medicul spune că totul va fi în regulă. Au și zugrăvit și au pregătit camera copilului. Nu mai e nevoie decât de ocupant. Megan, bineînțeles, abia așteaptă să vină bebelușul ca să ajute la îngrijirea lui. Aș vrea s-o văd prima oară cu un scutec murdar. Pun pariu că o să-și schimbe părerea foarte repede. Asta a fost un râgâit îngrozitor, Cavanaugh. Mai vrei apă? Matt se teme că-l vor iubi pe celălalt mai mult decât pe iei, așa că e teribil de supărat și Elizabeth îl lasă-n pace ca să nu-i dezechilibreze psihicul. Thad se poartă ca un nebun.

Pentru un bărbat de vârsta lui, caraghioslăcurile lui sunt la limita absurdului. Dar este primul lui copil; așa că bănuiesc că-i de înțeles, dacă e genul de individ căruia să-i placă treburile astea.

— Ce fel de treburi? întrebă Adam cu gura plină.

— Știi tu, un cămin, o familie.

— Ție nu-ți plac?

— Nu prea!

— Nu-ți invidiezi sora?

— Glumești?

— Ție îți place mai mult să dormi pe unde apuci.

— Ce expresie urâtă, domnule Cavanaugh, spuse ea jignită. Citesc și eu ziarele, ca tine. Știi ce se petrece în lume. Nimeni nu mai „doarme pe unde apucă”.

— Asta probabil că-ți afectează stilul.

— Dimpotrivă, spuse ea cu răceală. Am fost totdeauna foarte precaută în privința partenerilor mei.

— Dar n-ai redus niciodată numărul lor la unu.

— Cred că a sta cu un singur bărbat toată viața e foarte plictisitor.

El pufni și se șterse la gura cu șervetul pe care îl trânti apoi în farfuria goală.

— Ți-a rămas *tapioca*, zise Lilah, încântată să vadă că doar atâta mai rămăsese din toată mâncarea.

— Nu pot să sufăr *tapioca* și Pete știe foarte bine, dar ăsta-i felul lui de a mănfrunta.

— Și ce-o să faci, îl tachină ea, o să-l bați?

— Foarte amuzant, n-am ce spune, zise închizând ochii și punându-și capul pe pernă. Bine, am mâncat. Acum, dispari.

— Nu pot, deocamdată.

El deschise ochii brusc.

— Ai zis ca mă lași în pace dacă mănânc.

— Eh, am găsit și eu o metodă de constrângere. Hai, nu fi atât de furios, abia acum ajungem la partea amuzantă.

— Într-un fel, mă-ndoiesc.

Ea îi luă tava din brațe și o puse jos, lângă ușa pe care o deschise.

— Pete, suntem gata, strigă ea și vocea ei răsună în toată casa.

— Gata pentru ce? Am mâncat, nu-i de ajuns?

— Nu. Începem din seara asta.

— Ce începem?

— O legătură pasională.

Adam își ridică privirea uluit, iar ea începu să râdă.

— Nu vrei? De fapt, începem tratamentul fizio-terapeutic.

— Nu vreau nici un tratament. N-o să mă ajute cu nimic. Nu mă las supus unei asemenea umilințe. Pete, ia astea de aici. Ce-i în cutiile alea?

— Aparat terapeutic portabil.

— Ia-le de aici.

— În curând camera asta va arăta ca o sală de gimnastică. Dă-mi șurubelnița, te rog, Pete.

— Pete, dacă ții la slujba ta și la fundul tău asiatic, n-o să miști un deget ca să... Bine, ești concediat. Pete, m-ai auzit?

Apoi adăugă pe un ton încăpățânat:

— N-o să folosesc nimic din toate astea. Vorbesc foarte serios, voi ăștia doi. Vă pierdeți timpul.

— Vrei să taci odată din gură? strigă Lilah când șurubelnița îi scăpă în palmă. Uite ce faci.

— E casa mea, spuse Adam cu o voce greu stăpânită. Nu ți-am solicitat ajutorul, domnișoară Mason. Nu-l vreau. Nu te vreau.

— Ei bine, sunt aici.

— Ești concediată.

— Nu ți-am spus că nu mă poți concedia? Nu? Ah, asta a făcut parte din înțelegere. Pete, ține, te rog, trapezul ăsta, ca să-l fixez de perete. Puțin mai sus. Așa.

Adam fierbea în timp ce ea, cu ajutorul lui Pete, monta trapezul și doi scripeți în spatele patului.

— Ajunge deocamdată, spuse Lilah, dându-se în spate pentru a-și studia opera. De celelalte vom avea nevoie mai târziu, așa că lasă-le jos până la momentul potrivit. Îți mulțumesc, Pete, zise ea sărutându-l pe capul aproape chel. Poți să închizi ușa după ce ieși.

— Ai muncit degeaba, îi spuse Adam după ce plecă Pete.

— Cunosc tipi care ar fi încântați să aibă un trapez instalat deasupra patului.

Departe de a zâmbi, el o privi și mai pătrunzător, iar ea oftă.

— Asta fiindcă a venit vorba de nestatornicie. Cu ajutorul trapezului, îți poți modifica poziția, eliberându-ți de tensiune fiecare parte a corpului. Doar dacă nu cumva te-ai îndrăgostit de vânătăile alea.

Îi zâmbi șicanator, dar chipul lui rămase ca săpat în piatră.

— Și, oricând vei vrea, vei putea face exerciții și pentru tors și pentru brațe cu ajutorul scripeților. Vei rezolva două lucruri. Te vei obosi și vei dormi mai bine și îți vei face poftă de mâncare. Dacă te plictisești de scripeți, îți aduc niște haltere.

— Mă crezi tâmpit. N-o să-mi pierd timpul cu toate astea. E inutil. Vreau doar să...

— Să stai îmbufnat. Să-ți plângi de milă. Să stai posomorât. Să te scalzi în autocompătimire pentru că, în sfârșit, ai găsit ceva ce banii nu pot cumpăra.

— Exact! exclamă el. De ce nu?

Arată furios spre picioarele paralizate de sub cearceaf.

— Uită-te la mine.

— Tocmai asta și voiam să fac, zise ea calmă și, până să-și dea el seama, dădu cearceaful la o parte.

Adam își ținu răsuflarea. La fel făcu și Lilah, deși izbuti să nu arate. Văzuse sute de trupuri de orice dimensiune, formă și aspect, dar niciodată unul atât de bine făcut. Era proporționat ca *David* al lui Michelangelo, însă mult mai viril. Și bronzat. Și acoperit cu un păr mătăsos și negru care îi stârni dorința de a simți cât de moale era.

Se vedea foarte bine că nu mai mâncase de câteva zile. Coastele i se distingeau clar. Era evident că, înainte de accident, fusese un individ extrem de activ. Mușchii pulpelor și ai gambelor erau foarte bine conturați. La fel de evident era și faptul că putea satisface și cea mai pretențioasă femeie.

— Foarte frumos, spuse ea cu o indiferență studiată, îmi dau seama de ce ești supărat că niște mușchi atât de superbi nu mai lucrează pentru tine.

Îi aruncă un prosop alb de gimnastică peste partea inferioară a abdomenului.

— Hai să-ncepem.

— Ce anume?

— Ceea ce au încercat și ceilalți trei înainte să-i sperii. Am de gând să-ți trec fiecare încheietură printr-un exercițiu pasiv, rotindu-le cât se poate.

— Ai dreptate. Toți au făcut asta. E o pierdere de timp.

— E timpul meu. Și nu-i pierdut deloc, pentru că sunt plătită foarte bine. Iar tu oricum n-ai altceva de făcut. Așa că, ar fi mai bine să stai întins și să taci.

El spuse în două cuvinte ce ar fi vrut să i se întâmple ei, ceea ce o făcu să se încrunte.

— Nici asta nu poți să faci. Îmi pare rău. Pierzi ceva nemaipomenit. Și, mă tem că, atunci când o să poți, n-o să mă vrei. Dacă crezi că mă urăști acum, așteaptă numai să ajungem la EFN.

— Ce naiba mai e și asta?

— Exerciții fizioneurologice.

Ochii lui aruncară flăcări întunecate.

— Nu prea sună bine.

— Nu-i nimic plăcut, crede-mă, deocamdată trebuie să facem exercițiile pasive. În seara asta, stai în pat, dar mâine dimineață începem exercițiile în picioare și apoi mișcări până la masă.

— Exerciții în picioare?

— Pe masa înclinată. Știu că ești deja familiarizat cu ea, așa că nu face pe prostul cu mine.

— Nu pot s-o sufăr.

— Nu-i deloc distractiv, știu foarte bine, dar sper că nu vrei ca sângele să ți se altereze, nu? Și, pe urmă, statul în picioare ajută și la urinat. N-aș vrea să fii nevoit să te întorci la cateter, pentru că, dacă stai tot timpul întins, poți face infecții, pietre și reflux vezico-uretral.

— Nu putem vorbi despre altceva? Întrebă el pälind.

— Sigur. Despre ce ai vrea să vorbim?

— Despre nimic.

Stând lângă pat, Lilah îi luă piciorul drept în mâini și începu să-i rotească încheietura rigidă.

— Cât de des te întoarce Pete?

— Nu mă-ntoarce.

— Nu-i dai voie.

— Exact. E umilitor.

— Trebuie să fii întors din două în două ore.

— Da, bine.

— Nu-i de mirare că ai făcut vânătăi pe spate. Ce crezi că rezolvi dacă nu-i lași pe oameni să te ajute?

— Sunt obișnuit să mă descurc singur.

— Un bărbat independent.

— Ce-i rău în asta?

— În actualele împrejurări este o atitudine stupidă, dar, adăugă ea repede văzând că era gata să riposteze, dacă vrei să fii independent, ar trebui să înveți să te întorci singur în pat.

Văzând că îi atrăsese atenția, îi explică:

— La asta servește trapezul. Dacă ți-e rușine să-l folosești, ar fi bine să exersezi când nu e nimeni de față. Simți ceva?

— Nu.

Ea se duse în partea cealaltă și îi luă piciorul stâng în mâini.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Despre ce?

— Despre accident.

— Nu.

— Îmi pare rău pentru prietenii tăi.

— Și mie, spuse el încet, închizând ochii. Dar poate că ei o duc mai bine decât mine.

— Ce prostie! Chiar crezi că ar fi fost mai bine dacă ai fi murit?

— Da, spuse el mușcător. Mai bine decât să fiu inert tot restul vieții.

— Cine spune că vei fi așa? Nervul spinal n-a fost retezat. Cunosc oameni care l-au avut retezat și nu sunt deloc inutili, ci lucrează și au familii. Totul depinde de atitudinea pe care o ai.

— Predica asta intră în cost?

— Nu, e ținută pentru stupizi, ignoranți, cei cu atitudini aberante. Există perspective foarte bune pentru o vindecare completă, dar s-ar putea să treacă foarte mult timp până atunci.

— Dar nu e ceva garantat.

Ea își înclină capul într-o parte și îl privi cu atenție.

— Nimănui nu i se garantează ziua de mâine, Kavanaugh. Din câte mi-a spus Elizabeth, îți plac jocurile de noroc. Nu-ți plac numai riscurile care îți pun viața în pericol, ca de exemplu, alpinismul, ci și cele din afaceri. N-ai fost tu cel care, în ciuda sfaturilor date de cei din consiliul director, a cumpărat recent un lanț de hoteluri în nord-vest? Și ai câștigat foarte mult cu ele?

— Noroc.

— Nu te mai simți norocos?

— Tu te-ai simți dacă ai fi în locul meu?

— Da. Că n-am ajuns în sicriu.

El scoase o înjurătură și își feri privirea.

— Cât o să dureze?

— Poate săptămâni. Poate luni.

— Mă refer la asta... la ce faci acum.

— O oră.

— La naiba.

— Doare?

— Nu. Aș vrea să mă fi durut.

— Și eu, Adam.

El se întoarse brusc și îi aruncă o privire plină de duritate.

— Să nu-ndrăznești să mă compătimești.

— Să te compătimeesc? spuse ea râzând ușor. Nici prin cap nu-mi trece. Te compătimești tu destul, nu mai ai nevoie și de ajutorul meu.

Îi vorbi metodic despre regim, dar mintea lui părea separată de trup. Nu avea nici o legătură cu acesta. Ceea ce nu fusese afectat și exclus de accident, exclusese el intenționat. Mai tot timpul stătea cu ochii închiși și cu capul întors, fără să-l intereseze ce făcea ea. Când o privi o făcu cu o ostilitate nemascată.

— Ajunge pentru seara asta, spuse ea în sfârșit. Există o anumită contractare, mai ales la extremitățile inferioare, dar asta se datorează faptului că au fost neglijate după ieșirea din spital, nu sunt un rezultat al accidentului.

— Îți mulțumesc, Marcus Welby, Acum, vrei să-ți miști fundul afară de aici și să mă lași în pace?

— Bineînțeles. Sunt epuizată.

— Ia și asta cu tine, spuse el arătând spre căruciorul metalic pe care Pete îl adusese mai devreme.

— Ce anume, asta? întrebă Lilah cu nevinovăție. Asta rămâne, pentru că ne va trebui mâine.

Dădu la o parte prosopul și îl înveli la loc cu cearceaful. Când se aplecă să-l netezească, el o apucă de brațe. Degetele și mâinile lui păreau să nu-și fi pierdut controlul mușchilor, flexibilitatea sau forța. Strânsoarea lui era surprinzător de puternică.

— Vrei să simt ceva? întrebă el cu dulceață în glas. Atunci de ce nu recurgi la fizioterapia la care te pricepi cel mai bine?

— Adică?

Zâmbetul care făcuse toate inimile din lume să bată cu putere îi apărură pe buze și îi făcu cu ochiul.

— Ei, Lilah. Înflăcărată cum ești, sunt sigur că poți să găsești ceva bun pentru mine, un truc care să scoale până și un mort. Ce-ar fi să te urci pe mine și să vezi cât de departe ajungi?

— Dă-mi drumul.

Dar el nu o ascultă. În schimb, îi strânse brațele și mai tare, trăgând-o spre el.

— Am stat aici și m-am uitat la tine cum te mișcai nestânjenită, ca la tine acasă. Ți-am ascultat sporovăială enervantă și lipsită de sens până mi s-a făcut rău. Gura ta trebuie să fie bună și la altceva. Hai să vedem cât de bine te pricepi.

O trase brusc și o sărută apăsător. Limba lui îi desfăcu buzele și îi invadă gura cu o precizie de expert. Își strecură mâna pe după gâtul ei și cu cealaltă îi atinse sânul pe care îl frământă prin materialul sarong-ului, după care pătrunse înăuntru și își plimbă degetele peste sfârc.

Lilah se smulse din mâinile lui și se îndepărtă. Își aranja rochia și își dădu părul pe spate. Gura îi era roșie din cauza sărutului. Își umezi buza de jos pe care o simțea umflată. Avea un gust minunat.

Acest lucru o enervă cel mai mult.

— Va fi nevoie de ceva mai mult decât niște propuneri obscene ca să mă sperii, domnule Cavanaugh. Comportarea asta e copilărească și deloc originală. E ceva caracteristic pentru un bărbat sănătos care a suferit un accident ca al tău să facă astfel de lucruri numai ca să-și arate că e încă bărbat. Poți să fii oricât de dezgustător și obscen. Îți dezvălui propriul caracter, nu pe-al meu.

Furios, el izbi cu pumnii în saltea.

— De ce te-au trimis pe tine? Tocmai pe tine? Dumnezeu... ești în fruntea listei celor pe care nu aș vrea să-i am în preajmă.

— Și viceversa, amice, dar cât timp va fi nevoie, mă vei avea în apropiere.

— Când o să se termine totul, spuse el cu o voce atât de amenințătoare, încât suna ca un muget, o să te arunc personal afară din casă și o să te expediez pe continent.

Ochii lui Lilah sclipiră.

— Parcă ai spus că o să fii inutil tot restul vieții.

Râse când îi văzu fața pământie.

— Hai s-o luăm și așa. Aruncarea mea înapoi pe continent îți va oferi un țel. Noapte bună, asule.

Trei

Propunerea lui Adam nu fusese tocmai lipsită de atracție, asta o deranja. Când el o invitase să i se urce deasupra, ideea i se păruse mai curând erotică decât grosolană.

Pacienții de sex masculin făceau în mod obișnuit remarci și propuneri obscene ca un mod de a se elibera de frustrare. De obicei, îi muștra sau făcea câte o gluma usturătoare, dar și acum, după zece ore, cuvintele lui Adam își găseau încă eco în mintea ei. Tulburător.

Nu numai tulburător, dar și exagerat. Cum putea să o emoționeze un bărbat care nu putea nici să se miște?

De ce i se părea că toate simțurile îi erau mai treze în dimineața aceea? Poate era vina atmosferei tropicale. Ball Ha'i nici nu se putea compara cu reședința de la munte a lui Cavanaugh. Peisajul era splendid, culorile vii, clima blândă și aerul încărcat de mireasma florilor polineziene. Casa era o reușită arhitecturală care amplifică frumusețea priveliștilor de dincolo de zidurile și

ferestrele ei. Decorul era armonios, dar eclectic, reflectând diversitatea de interese și gusturi ale lui Adam.

Oricât de luxos ar fi fost totul în jurul ei, Lilah nu credea că împrejurimile erau singurele răspunzătoare pentru conștiința ei senzuală. Pe de altă parte, era de neînchipuit că Adam Cavanaugh ar fi fost.

Nu-l agrea. Absolut deloc. Când Elizabeth își exprimase prima oară interesul față de el, Lilah o prevenise în legătură cu astfel de indivizi ușuratici. Era obișnuit să ordone „Săriți!” și un întreg regiment de angajați să sară imediat. Nu numai, contul lui în bancă, dar și farmecul său natural și înfățișarea plăcută gen Hollywood le atrăseseră de partea lui pe nenumărate femei. Era un playboy. Legăturile lui romantice bine cunoscute de toată lumea erau de ajuns pentru a o face pe Lilah să zâmbească disprețuitor. Bărbații de genul lui Adam Cavanaugh nu o atrăseseră niciodată.

Bineînțeles că Adam avea și câteva calități. Era foarte generos. Făcuse pe cavalerul în armură pentru Elizabeth finanțând personal extinderea magazinelor *Fantasy* ale acesteia. Fără ajutorul lui, Elizabeth nu s-ar fi aventurat niciodată în asemenea ape primejdioase, dar care îi aduceau recompense foarte mari.

Cu toate acestea, Lilah fusese întotdeauna suspicioasă în privința lui. Așa cum îi spusese și lui Elizabeth, nu avea încredere în asemenea persoane. Trebuia să aibă vreun defect de personalitate care să fie la fel de dăunător ca o pată pe un diamant în aparență perfect.

Atunci, de ce simțea un gol în stomac ori de câte ori se gândea la sărutul lui? Când dăduse la o parte cearceaful, voise să-l impresioneze cu indiferența ei față de trupul gol al unui bărbat. Ei bine, planul îi fusese dat peste cap. În cele din urmă, ea fusese cea impresionată. Și încă în mod greșit.

În timpul nopții, se dusese în camera lui din două în două ore pentru a-l întoarce. Prima dată, eforturile ei au fost întâmpinate de înjurături și vorbe urâte. Dar ea le ignorase și îl întorsese pe o parte.

— E bine?

— Du-te naibii.

— Noapte bună.

— Du-te naibii.

A doua oară când sună ceasul și ea se duse somnoroasă în camera lui, îl găsi gemând în somn.

— Adam? zise ea ușor și îl întoarse pe spate.

Obrajii lui erau scăldați în lacrimi.

— Pierre? strigă el speriat. Alex? Răspundeți. Doamne, nu! Nu-i găsesc. De ce nu spun nimic?

Ea îl întoarse atunci pe partea cealaltă, aranjă cearceaful și se retrase fără ca el să se trezească din coșmar. Nu plecă însă, până când monologul lui chinuit nu luă sfârșit și respirația nu îi reveni la normal. Dormea sau se prefăcea că doarme în timpul tuturor celorlalte vizite ale ei. De fiecare dată când îi

atingea pielea fierbinte, simțea ceva ca o amețeală în partea inferioară a abdomenului.

O nebunie. Să i se înmoaie genunchii pentru un bărbat. Și, mai ales pentru Adam Cavanaugh? O nebunie.

După ce își puse o pereche de pantaloni scurți albi și un tricou tot alb cu flori roșii de hibiscus, ieși din dormitor.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Pete, spuse ea când intră în bucătărie și simți aroma cafelei fierbinți.

Aruncându-i un zâmbet, el îi umplu o ceașcă și i-o dădu. Ea scutură din cap când el îi oferă frișcă și zahăr și sorbi din lichid așezându-se la bar.

— Șuncă, ouă, clătite? Întrebă el.

— Nu, mulțumesc. Fructele arată foarte bine.

Când intrase, ea îl găsisese aranjând felii de mango, papaya și ananas pe un platou.

— Și o felie de pâine prăjită, te rog. Vreo veste de sus?

— Folosit ploscă. Spus „Nu-mi mai place să fac pipi în oală.”

Lilah râse în timp ce își lua micul dejun frugal.

— Foarte bine. Poate că asta o să-l inspire să ajungă mai repede într-un cărucior ca să se poată duce la baie.

Își scutură câteva firimituri de pâine de pe mâini.

— Îți mulțumesc pentru micul dejun. A venit timpul să trec la atac. Tava lui e pregătită?

Îi refuză ajutorul și duse tava sus singură. Bătu o dată și deschise ușa imediat.

— Bună dimi...

Restul silabelor i se topiră pe buze. Puse repede tava pe un dulap și dădu fuga spre patul lui Adam.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Chipul lui era schimonosit de durere. Buzele i se subțiaseră și îi dezveleau dinții încleștați.

— Pulpa stângă. Cârcel, îngăimă el.

Lilah dădu la o parte cearceaful și îi examină pulpa în grabă. În clipa în care îi atinse mușchiul contractat, spuse:

— Spasticitate.

Mâinile ei pricepute începură imediat să-i maseze piciorul și Adam țipă de două ori.

— Vrei o pastilă contra durerii?

— Nu. Nu-mi place să-mi pierd controlul asupra propriei mele minți.

— Nu mai face pe grozavul. Dacă vrei o pastilă...

— Fără pastile, strigă el.

— Foarte bine, strigă și ea.

Din fericire, atingerea îi era mai blândă decât tonul vocii. Continuă să-i maseze pulpa. În cele din urmă, mușchiul începu să se relaxeze și grimasa de durere să dispară.

— Îți mulțumesc, spuse el deschizând ochii încet. Dar de ce zâmbești?

— Ești încordat? E semn bun, prostule. Mușchii nu mai sunt moi.

El o privi o clipă, iar când înțelese motivul zâmbetului de pe fața ei, îi răspunse și el cu unul.

— Ce înseamnă spasticitate?

— Probabil că umflătura s-a retras și presiunea din jurul vertebrelor care afectau mușchii respectivi a dispărut. Simți asta? îl întrebă ea când îl ciupi de pulpă.

El îi aruncă o privire furioasă.

— Să zici *mersi* că simt o apăsare, nu durere.

— Dar simți apăsare?

El încuviință.

— Dar aici?

Îi strânse mușchiul de deasupra genunchiului.

— Nu.

— Aici? întrebă ea trecându-și degetul peste talpa lui.

— Nimic.

— Nu fi descurajat. Senzația va porni de la pulpă în jos. Și pulpa dreaptă? i-o zgârie ușor cu unghiile, dar el nu spuse nimic. Când ea își ridică privirea întrebătoare, îl văzu uitându-se la locul unde mâna ei i se odihnea pe pulpă.

— Apăsare, spuse el morocănos, învelindu-se, iar Lilah își luă mâna repede.

— Grozav. E ceva nemaipomenit. Deși asta înseamnă că te vei simți groaznic când se vor contracta mușchii. Vom petrece mai mult timp împreună, lucrând mai intens. Va trebui să-l anunț pe Arno. Probabil că o să vrea să te consulte. Îl sun în timp ce mănânci.

Îi puse tava în brațe și ieși înainte ca el să mai poată spune ceva.

Când ajunsese în camera ei, unde Pete făcuse ordine deja, se duse la telefon și formă un număr. Dar nu doctorul Arno din Honolulu fu cel care îi răspunse.

— Buna, Thad, sunt eu, Lilah.

— Bună, ce faci? Cum a fost călătoria?

— Să nu-ndrăznești să mă ieși cu chestii din astea. N-am chef de politețuri. Sunt teribil de furioasă pe tine.

— Furioasă? Pe mine?

— Ai participat și tu la conspirație, fără îndoială.

— Ce conspirație, Lilah?

— Știi foarte bine la ce conspirație mă refer. La cea pe care tu și sora mea mai mare mi-ați pregătit-o ca să mă trezesc neajutorată, pe o insulă, cu acest echivalent modern al lui Conrad Hilton.

— Tu și neajutorată! Și nu-i doar „o insulă”. Am auzit că Maui e foarte frumoasă. Totdeauna mi-am dorit să ajung acolo. Poate că vara viitoare o să luăm copii...

— Thad!

După ce numără până la zece, Lilah spuse încordată:

— M-am răzgândit. Nu vreau slujba asta. E oribil, îngrozitor. Mai rău decât mi-am închipuit. A fost abuziv, și verbal și fizic.

— Fizic? Cum poate un individ paralizat să agreseze fizic pe cineva?

„M-a sărutat până mi-au zbârnâit urechile”. Nu spuse acest lucru, bineînțeles. Bâjbâi după un răspuns și, în cele din urmă, găsi unul:

— A aruncat cu un pahar după mine.

— Și te-a lovit?! Elizabeth, vino încoace. E Lilah. Adam a aruncat cu un pahar după ea.

Lilah auzi un foșnet când receptorul fu luat de sora ei. De asemenea, îl mai auzi și pe Matt plângând.

— Vreau să vorbesc cu mătușa Lilah.

Fu redus la tăcere de ambii părinți și, în cele din urmă, vocea îngrijorată a lui Elizabeth ajunse la ea.

— Adam a aruncat cu un pahar după tine? Nu pare deloc ceva caracteristic lui.

Lilah înjură printre dinți, după care imită fraza surorii ei cu o voce ironică.

— Ți-am mai spus, Lizzie. Când unui om i se întâmplă așa ceva, întreaga lui personalitate suferă o schimbare. Cel puțin temporar. Și, adesea, în rău. Nu mi-a plăcut Cavanaugh la început și, cu siguranță, nu-mi place nici acum...

— Dacă a aruncat cu paharul, înseamnă că l-ai provocat. Ce-ai făcut?

— Îți mulțumesc foarte mult!

— Știu mai bine decât oricine altcineva cât de îngrozitoare poți fi, Lilah.

— Am discutat strict profesional. N-am făcut absolut nimic îngrozitor de când am venit aici.

Se gândi la cerceii-salată și la modul teatral în care dăduse cearceaful la o parte, dar hotărî în sine ea că ceea ce îi spusese surorii ei era adevărul adevărat.

— Omul ăsta e imposibil. Situația e imposibilă. Am fost de acord să-l tratez pe Cavanaugh într-un spital, având în jur alți oameni care să-i potolească furiile. A sta aici singură cu el e cu totul altceva. Voi m-ați constrâns. Și vreau să vin acasă. Astăzi. Chiar acum.

— Ce zice? Îl auzea ea pe Thad întrebând.

— Că vrea să vină acasă

— Mi-era teamă de asta. Sunt ca focul și apa. Nu se pot înțelege, Elizabeth.

— Dar e cel mai bun medic terapeut pe care îl cunoaștem, iar Adam e cel mai bun prieten al nostru. Poftim, vorbește tu cu ea. Se înfurie pe mine și crede că încerc s-o dirijez.

Lilah își dădu ochii peste cap și bătu nerăbdătoare cu piciorul în podea. Când fu sigură că receptorul se întorsese la Thad, spuse usturătoare:

— Nu sunt un copil căruia i s-a făcut dor de casă și vrea să se întoarcă din tabără, Thad. Elizabeth a fost totdeauna sora mai mare, dar dacă a comandat

cuiva, atunci eu am fost aceea. Are dreptate, în schimb, în legătură cu turbatul ăsta. Venirea la Maui, n-a făcut parte din înțelegere.

— Dar nu se poate să fie chiar totul rău.

— Nici n-am spus că totul ar fi rău. Casa parcă e palatul unui sultan. Există și un omuleț nostim care e un amestec de înger cu sclav. Consideră că sunt minunată și îmi îndeplinește toate dorințele, spuse ea oftând. *E!* e problema. Casanova Cavanaugh. Pentru a trata un pacient ca el ai nevoie de curaj, energie și o toleranță fără margini. Iar eu nu-l pot tolera pe Adam Cavanaugh.

— Lasă deoparte părerile personale, Lilah. Omul are nevoie de tine.

— Nu-i vorba numai de părerile mele personale. Și el e la fel de pornit ca mine împotriva prezenței mele aici. Te rog să mă crezi. Era să facă un infarct când m-a văzut ieri. Pur și simplu, nu ne putem înghiți și nici n-o să putem vreodată.

— Mai ai răbdare o zi, două.

— Bine, dar....

— A dat vreun semn de ameliorare?

Silită să spună adevărul, îi povesti lui Thad despre starea lui Adam, inclusiv despre contracțiile musculare și semnificația lor.

— Hei, dar asta-i o veste extraordinară! exclamă el și Lilah îl auzi repetându-i totul lui Elizabeth. Deci, ai făcut deja ceva progrese. Mai stai puțin. Adam o să se dea pe brazdă. Se va obișnui cu tine.

„Dar eu o să mă obișnuiesc cu el? Să-l ating?” Acesta era miezul problemei și motivul acelui telefon. Nu numai Adam fusese captivat pe moment de priveliștea oferită de mâna ei feminină așezată pe o parte foarte masculină a trupului său. Priveliștea aceea îi făcuse mai mult rău decât orice pierdere a cumpătului.

— Mai poți să stai câteva zile, nu? întrebă Elizabeth luînd din nou receptorul de la Thad.

Lilah oftă resemnată.

— Cred că da. Dar începeți chiar de astăzi să căutați pe cineva care să mă-nlocuiască. Vorbiți la spital. Sunt sigură că vi se va da o listă întreagă de medici terapeuți competenți. Eu aș propune să fie un bărbat. Cred că un bărbat ar lucra mai bine cu Cavanaugh.

Ce femeie, oricât de rece ar fi fost, și-ar fi putut păstra atitudinea profesională în fața acelui trup?

— O să văd ce pot să fac, îi spuse Elizabeth părănd foarte abătută.

— Astăzi, Lizzie. Găsiți pe cineva care să-mi ia locul.

— N-o să fie ușor.

— Încercați.

— O să încerc.

— *Încearcă!*

— *O să-ncerc!*

— Vorbesc foarte serios, Elizabeth. La ce mi-ar folosi să-l fac pe Cavanaugh să meargă din nou, doar ca să-și petreacă restul vieții în închisoare pentru că m-a omorât? Mă bucur că ți se pare amuzant!

Înfuriată de râsul surorii ei, trânti receptorul. Nici măcar nu o întrebase pe Elizabeth cum se mai simțea, dar dacă râdea cu atâta poftă, probabil că se simțea minunat.

Reputația profesională a lui Lilah avea să fie pusă în pericol dacă îl părăsea pe Adam în starea în care se afla acesta. Totuși, spera ca, peste câteva zile, să poată pleca și altcineva să-i ia locul. Între timp, ea își va face meseria cum știa mai bine, dar cu cât mai multă detașare.

Cu acel gând în minte, intră din nou în camera lui Adam.

— Bine. Ai mâncat tot, spuse ea dând la o parte tava.

— Ce-a spus doctorul?

— Doctorul?

— Nu l-ai sunat?

— Ah, da, nu venise încă.

— În fiecare dimineață ajunge la spital foarte devreme.

— Atunci bănuiesc că era prin spital.

— Ți-a spus ceva ce nu vrei să știi, nu? Întrebă el suspicios. Ți-a zis să nu te entuziasmezi în legătură cu contracțiile musculare, pentru că nu înseamnă nimic, nu?

Punându-și mâinile în șolduri, ea îl privi în ochi.

— Dumnezeuule, ești paranoic.

— Atunci de ce nu-mi spui ce-ai vorbit cu el?

— Dacă vrei să știi, nici n-am vorbit cu el. L-am sunat pe Elizabeth și pe Thad.

— De ce?

— Ca să mă-nlocuiască.

Când Adam se arătă surprins, ea îl întrebă:

— Nu asta voiai?

— Ba da, sigur, numai că...

— Ce?

— Nu-mi faci impresia unei persoane care se dă bătută.

— Nici nu sunt, în mod obișnuit. Dar antipatia noastră reciprocă e atât de puternică, încât mă tem că va împiedica progresul.

— Nu-ești destul de profesionistă ca să lași deoparte părerile personale?

Era pentru a doua oară într-un interval de o jumătate de oră când auzea acele cuvinte. Dar, de data aceasta, veneau din partea lui Adam Cavanaugh sub forma unei sfidări. Capul îi era înclinat cu aroganță, fiind în sine o provocare tăcută.

Ochii ei albaștri se îngustară.

— Să fii convins că sunt. Dar tu ești destul de bărbat ca să suporti terapia fără să mă insultți?

— Să fii convinsă.

— Fără bombăneli. Fără să te plîngi. Fără crize de nervi.

— S-a făcut.

— Uneori o să te doară groaznic, dar n-o să mă las.

— Suport durerea.

— Cât de mult vrei să mergi din nou?

— Nu mersul e important, Vreau să alerg, să înot, să schiez și să urc pe muntele ăla italianesc afurisit.

— Atunci ne așteaptă săptămâni, poate luni întregi de muncă asiduă. Vei face eforturi mai mari ca oricând. Până să terminăm, vei îndura mai mult decât ți-ai fi închipuit că se putea face vreodată.

— Sunt pregătit.

Lilah își ascunse zâmbetul cu grijă. Atitudinea lui se schimbase complet. Reușise măcar atât. Nu mai bombănea și nu mai urla la toată lumea care îi invada spațiul mizerabil.

— Ce-o să facem mai întâi? Întrebă el nerăbdător.

— O baie.

— Hm?

— O baie. Miroși, domnule Cavanaugh.

Patru

Își încrucișă brațele încăpățânat.

— Nu pot să fac baie.

— Nu în cadă, dar în pat, da.

Ea împinse căruciorul de spital lângă pat și, luând un lighean mare de pe el, dispăru în baie pentru a-l umple cu apă caldă.

— Pete poate să mă spele, îi strigă el.

— Nu e treaba lui Pete.

— Este dacă spun eu.

— Am crezut că ne-am înțeles că n-o să te plângi, zise ea pufnind din cauza efortului, apărând cu ligheanul plin, pe care îl puse pe cărucior.

— N-am știut că în înțelegerea noastră erau incluse și băile în pat.

— Sunt. Ar fi trebuit să citești mai cu atenție.

— Un om în toată firea să fie îmbăiat în pat. E umilitor.

— Nu atât de umilitor ca a avea păduchi.

Cu o nonșalanță prefăcută, începu să-i așeze prosoape sub trup, El putu să-și miște torsul, dar ea trebui să-i ridice șoldurile și picioarele pentru a-i pune prosoapele dedesubt.

Pentru a ușura situația, ea întrebă:

— Preferi un anumit săpun?

— E în baie, mormăi el.

Ea găsi un săpun la duș. Avea mirosul unui parfum bărbătesc scump și străin.

— Foarte frumos, spuse ea mirosind săpunul. Distinct. Caracteristic fără să fie grețos.

Mă bucur că-ți place, zise el sarcastic.

— Folosești și colonia respectivă?

— Totdeauna.

— Atunci, după ce o să te bărbierești, o să-ți dai și cu puțină colonie.

— Să mă bărbieresc?

— Doar dacă nu vrei s-o fac eu...

— Pot să mă bărbieresc și singur, zise el repede.

— Mă întreb de ce n-ai făcut-o până acum, spuse ea aruncându-i un zâmbet dulce și nesincer. Sau ai de gând să-ți lași barbă?

El se cufundă într-o tăcere posomorâtă când ea dădu la o parte cearceaful și, cu mișcări eficiente, înmuie buretele și îl săpuni până făcu spumă. Îi spălă mai întâi laba piciorului. Ajungând la degete, îl întrebă:

— Te gâdilă?

— Foarte amuzant.

— Haide, Cavanaugh, nu fi atât de nesuferit.

— Paralizia e un subiect de distracție?

Ea se încruntă.

— Râsul nu face rău, chiar ar putea să te ajute. Simți că te gâdili ca de obicei?

El o privi cu totul altfel. O examinare insinuantă atât de fierbinte încât, dacă ar fi fost reală, ar fi ofilit și petalele florilor de hibiscus de pe tricoul ei.

— Când o să-mi revin, poate o să afli, spuse el cu o voce sexy.

— Atunci n-o să-ți fac băi în pat.

— Nu-i nevoie să-mi faci neapărat o baie în pat. Ai putea să le faci altceva degetelor mele.

— Ca de exemplu?

El numi câteva activități, toate senzuale.

Buretele rămase nemișcat câteva clipe în mâinile ei înainte să-l cufunde în apă și ea îi aruncă lui Adam o privire tăioasă.

— Ce depravare.

— Și amuzament.

— Conversația asta începe să devină insinuantă, domnule Cavanaugh. Și asta e o încălcare a înțelegerii noastre.

Îl șterse, îi acoperi piciorul și apoi ocoli patul pentru a i-l spăla și pe celălalt.

— Cum așa?

— Nu discut cu pacienții despre viața mea personală.

— Nu vrei să se excite, nu-i așa?

— Exact.

O studie câteva minute, timp în care ea își văzu de treabă.

— Nu pot să pricep cum tu și Elizabeth ați crescut atât de diferit.

— Majoritatea oamenilor își dau seama imediat că suntem surori.

— Semănați la înfățișare, spuse el visător, atâta tot. În rest, sunteți diferite ca ziua și noaptea.

— Amândouă suntem blonde și avem ochi albaștri.

— Da, dar ea e o blondă delicată și feminină. Iar tu...

Lilah trase cearceaful la loc și îl privi curioasă.

— Eu cum sunt?

— O blondă îndrăzneată și agresivă.

— Așa e și Hulk Hogan, îți mulțumesc foarte mult.

Îi ridica apoi brațul drept și începu să-l spele cu buretele săpunit chiar și la subsuoara acoperită de păr.

— N-am spus-o ca o insultă.

— Ah, nu?

— Nu. Se pare că destui bărbați au găsit această excentricitate atrăgătoare.

— Acum sunt și excentrică, mormăi ea în colțul gurii asemeni unui comic care își iese din rol pentru a se adresa publicului. Adam râse.

— Când te-am văzut prima oară, aveai o pană agățată în ureche și purtai o pereche de pantaloni de piele strâmți și cizme înalte până la genunchi. Eu găsesc asta puțin excentric.

— Este unul din costumele mele preferate, spuse ea defensiv. Totuși, în ziua aceea îl îmbrăcasem la rugămintea unui pacient.

— Un bărbat?

— Îhî. Fusese rănit într-o cursă de motociclete. M-am îmbrăcat așa ca să-l înveselesc.

— Și ai reușit?

— Ce anume?

— Să-l înveselești.

Îi privi chipul și văzu că, atât expresia feței, cât și tonul vocii îi deveniseră serioase.

— Da, am reușit.

— Mereu recurgi la asemenea lucruri pentru a-ți înveseli pacienții?

În glasul lui se simți o undă de acuzare, dar Lilah preferă să o ignore.

— Le acord tuturor pacienților mei aceeași atenție, spuse ea calmă.

— Zău?

Îi opri mâna acoperindu-i-o cu a sa.

În timpul conversației, ea își făcuse datoria în mod mecanic. Abia acum observă că sfârcurile îi erau întărite, după ce fuseseră atinse ușor de burete. Părul negru de pe piept era ud și creț, iar inima lui bătea cu putere în palma ei.

Oare de când dura acea conversație? De când i se plimbau mâinile pe pieptul lui? Și în folosul cui? Al lui sau al ei?

Întrebarea lui îi atrase atenția. Își trase mâna și înmuie repede buretele în lighean.

— Poftim, spală-ți urechile, gâtul și... și tot ce n-am apucat să spăl eu. Șterge-te cu prosopul ăsta. O să te las singur cât mă duc să schimb apa.

Împinse căruciorul de lângă patul lui atât de repede, încât apa se vărsă puțin peste marginile ligheanului. Mâinile îi tremurau când îl duse în baie ca să-l verse în cadă. Îl umplu din nou și își dresă glasul pentru a-i da de înțeles că se întorcea în dormitor.

El își scoase mâna de sub cearceaf. Ea nu îl privi în ochi când luă buretele pentru a-l înmuia în apa curată.

— Acum, spatele.

— Spatele meu e în regulă.

— Spuneai ca ai răni.

— Am mințit ca să-ți fac milă.

— Acum minți.

— N-o să știi niciodată.

— Uite ce e, asule, spuse ea mutându-și nerăbdătoare greutatea pe un șold bine format, rănilor alea nu se vor vindeca decât dacă sunt spălate și le ung cu un antiseptic.

Luă un tub argintiu dintr-un sertar al căruciorului și îl flutură în față.

— Dacă nu le tratez acum, probabil că se vor infecta.

— Bine, bine. Rostogolește-mă ca pe un melc..

— Data viitoare scutește-ne pe amândoi de discuția asta.

Adam nu era genul musculos, dar era înalt și athletic. Fu nevoie de ceva efort din partea amândurora pentru a-l întoarce pe o parte. Ea fluieră ușor când îi văzu bășicile de pe spate și fese.

— Mulțumesc, spuse el sec.

— N-a fost un fluierat admirativ, Cavanaugh. E dezgustător și urât.

— Stilul tău de asistență trebuie perfecționat.

— Spatele tău trebuie perfecționat. Simte-te liber să țipi.

Nu țipă, dar înjură în voie când ea îi șterse rănilor, după care le unse.

— E vina ta, îi spuse ea după ce îl auzi scoțând un șuvoi de înjurături. Ar fi trebuit să-l lași pe Pete să te întoarcă din când în când. De acum încolo să folosești trapezul pentru a-ți schimba poziția.

— Am exersat azi-dimineață.

— Foarte bine. O să primești o medalie.

— Ai terminat? Întrebă el aruncându-i o privire amenințătoare peste umăr.

Ea îi făcu cu ochiul.

— Ce să termin? Să-ți tratez rănilor sau să-ți admir frumoasele fese?

— Lilah, gemu el.

Ea îl bătu ușor peste fesă, într-un loc unde nu era rănit.

— Relaxează-te. Nu mă gândeam la viol. Operația ți-a făcut probleme?

O examina, o atinse ușor, dar nu descoperi nici un motiv de îngrijorare.

— Mă înțeapă din când în când.

— Simți?

— Da.

— Bine. Nu văd nici o problemă cu cicatricea. Viitoarele tale amante o vor găsi, probabil, chiar fascinantă.

— Mă bucur să aud asta. Gata?

— Nu, trebuie să te spăl pe spate acum. Trebuie să fie o senzație foarte plăcută.

Dacă era să se ia după oftaturile lui profunde, se simțea minunat.

— Bănuiesc că toate gemetele astea înseamnă că ești de acord, remarcă ea câteva clipe mai târziu, când îl șterse. Ce-ai zice de puțină loțiune?

Turnă puțină în mâini și începu să-i maseze spatelul.

— Excelent. Puțin mai... ah, acolo. Hmmm.

— Parcă ai ajunge la orgasm, îl șicană ea.

— În comparație cu ce-am simțit adineauri, așa și e. Zâmbind, ea apăsă puțin mai mult cu vârfurile degetelor și își lăsă mâinile să-i alunece peste formele suple ale spatelului. Nici un pic de grăsime. Nici un țesut moale. Era tare ca o toboșă.

— Lilah?

— Hmmm?

— O s-o mai fac vreodată?

Alertată de schimbarea tonului, ea își ridică mâinile, ca să nu mai aibă contact cu pielea lui.

— Ce anume?

— Să ajung la orgasm.

— Depinde cu cine te vei culca.

Umorul ei era la fel de sec ca un sifon de trei zile.

Întinzându-se, Adam o prinse de mână și o trase, până când brațul ei îi înconjură umerii și mâna îi era lipită de gâtul lui.

— Nu te juca cu mine. Vreau să știu adevărul. Voi mai putea să mă bucur de o femeie vreodată? Va putea vre-o femeie să-mi mai facă plăcere?

Lilah se uită în jos la capul lui și la părul negru, ciufulit. Era superb. Ce femeie n-ar fi fost încântată doar să-l privească? Avea un profil perfect, nasul drept și lung, maxilarul puternic. Începutul de barbă nu-i răpea nimic din frumusețe, ba îi oferea chiar ceva în plus.

Dar el nu voia să audă că este frumos. Acest lucru nu mai conta. Se îndoia că vreun bărbat din lume și-ar fi dat virilitatea pe frumusețe. Toți pacienții care se aflau în situația lui Adam îi puseseră întrebarea aceea. Era ceea ce voiau să știe întâi și întâi. Când era vorba despre acea problemă, nu mai conta câte bunuri avea omul, câți bani sau de cât prestigiu se bucura. Era important doar dacă bărbăția îi rămăsese intactă, dacă avea să mai funcționeze sexual.

— Nu știu, Adam. Depinde care vertebră a fost afectată iremediabil, dacă a fost vreuna. Trupul tău a suferit un traumatism îngrozitor. E nevoie de timp și de multă muncă, dar bănuiesc că vei fi ca nou.

Îl întoarse din nou cu fața în sus. Zâmbetul îi dispăru, însă, când îi văzu ochii plini de îndoială și de suspiciune.

— Minți.

Luată prin surprindere de acea acuzație nedreaptă, ea contraatacă.

— Ba nu te mint!

— Toți mă mințiți.

— Dacă doctorii îți spun că nu știu, nu știu.

— Ba știu, strigă el. Dar de ce te-au trimis pe tine să-mi dai vestea cea proastă? Sau chiar tu te-ai oferit? Ai văzut în asta o ocazie nemaipomenită de a câștiga acest război care a izbucnit între noi din ziua când ne-am văzut prima dată?

— Cred că ai aterizat în cap când ai căzut de pe munte.

Floarea roșie de hibiscus de pe tricoul ei tremura de indignare.

— Ți-am spus doar că n-am vrut să vin. Am încercat să scap și azi-dimineață, dar Elizabeth s-a rugat de mine până când am acceptat să mai stau cu tine până-mi vor găsi un înlocuitor, ceea ce nu se va întâmpla atât de curând pe cât aș vrea. Între timp, îmi voi îndeplini sarcinile, dar nu-ți voi înghiți jignirile sau aluziile aiurite.

El își îndrepta degetul arătător spre vârful nasului ei.

— Să nu mă minți.

— Nu te-am mințit.

— Și să nu râzi de mine.

— Dar n-am râs.

Rămase cu gura căscată, îngrozită de acel gând.

— N-aș necăji niciodată intenționat pe cineva în situația ta.

— Poate nu cu vorbe, ci cu fapte.

— Fapte? Ce naiba tot spui?

— În primul rând, ai putea să porți niște haine decente în fața mea, în loc să te fâțâi în pantaloni scurți. Arăți ca o gagicuță de pe plajă care își caută următoarea victimă.

— Poftim?

— Ai auzit vreodată de pantofi? Majoritatea femeilor îi poartă ca un semn de bună cuviință. Nu merg desculțe decât dacă... dacă o caută cu lumânarea.

Ochii ei deveniră periculos de întunecați.

— Ticălosule!

— Și mai credeam că infirmierele poartă bonete, nu-și lasă părul liber.

— Nu sunt infirmieră.

— Asta-i foarte clar. Ce fel de unguent a fost ăla? Mă doare îngrozitor!

— Mă bucur s-aud asta. Unui tip mai simpatic nu i s-ar fi întâmplat așa ceva.

Porni furioasă spre ușa. El apucă trapezul de deasupra capului și se ridică în șezut.

— Unde te duci? Vino înapoi. N-am terminat cu tine.

Răsucindu-se, Lilah îi strigă:

— Ei bine, eu am terminat cu tine. Cel puțin, deocamdată. Ai face bine să te odihnești puțin, amice, pentru că, după-amiază, când mă întorc, o să dăm jos din pat fundul ăla plin de bășici. Pricepi? Dar, până atunci trebuie să te bărbierești. Miroși mult mai bine, dar arăți tot ca un derbedeu. Dacă nu te găsesc bărbierit, o s-o fac eu însămi.

Ochii albaștri îi sclipeau furioși.

— Și, ținând cont de felul cum mă simt în clipa asta, nu cred că ai vrea să mă apropii de gâtul tău cu un brici.

Trânti ușa în urma ei.

Lilah se uită la fărașul plin de cioburi pe care Pete încercase să-l ascundă de ea.

— N-o să mai aibă nici un pahar dacă o ține tot așa.

Pete goli fărașul la gunoi.

— Ce face acum?

El îi arată că dormea, iar Lilah încuviință.

— Foarte bine. Trebuie să fie odihnit după-amiaza. S-a bărbierit?

Chipul lui Pete fu luminat de un zâmbet larg.

— Da, pe urmă...

Își palmui obrazii și bărbia. Lilah râse și spuse încet:

— Colonie. Vanitatea e un semn bun.

Din moment ce Adam dormea, ea își puse costumul și se duse să facă o baie în piscină. Pete îi aduse prânzul pe terasă. Moțăia pe un șezlong, când el veni repede și o bătu pe umăr:

— Venit doctor.

— Ah, dar îl așteptam abia mai târziu, spuse ea punându-și halatul și intrând în casă.

Îl primi pe doctor în hol.

— Bună, Bo. Ai venit mai devreme, nu? Sau am adormit eu?

— Am venit mai devreme. Îmi cer scuze. Imediat după ce-ai sunat, cineva a anulat o consultație de după-amiază și m-am hotărât să iau un avion înapoi. Cum e?

— Mai rău decât un câine de pază, spuse ea cu o fermitate care îl uimi pe doctor. Tu ai întrebat.

— Mă refeream la starea lui fizică.

Ea îi povesti totul în amănunt, după ce, mai devreme, la telefon, îi prezentase un raport succint.

— M-am gândit că ar trebui să știi de spasticitate.

— E, cu siguranță, un semn bun. Mă duc să-l examinez acum.

Ea îl însoți până sus și îi arată ușa.

— Eu aştept, dacă nu te superi. Ultima oară când am fost în camera domnului Cavanaugh, am făcut schimb de ameninţări cu moartea.

Doctorul râse, dar nu era sigur dacă ea glumea sau nu. Imediat după ce uşa camerei lui Adam se închise în urma doctorului, Lilah se duse în apartamentul ei şi făcu un duş. Când el se întoarse, ea era îmbrăcată şi îl aştepta cu un pahar cu suc de ananas rece.

— Cred că a făcut nişte progrese nemaipomenite, spuse doctorul entuziasmat, acceptând paharul cu suc cu un semn de mulţumire din cap. Exersa la scripeţi când am intrat.

— După-amiază am de gând să-l pun să exerseze pe masa înclinată. De acolo ajungem la cărucior. Dacă va fi mobil mai repede, i se va îmbunătăţi atitudinea.

— În ciuda ameliorării, am observat că e încă arţăgos.

— Asta e foarte adevărat. Țin să-ți mai spun că am cerut să fiu înlocuită.

— Ah, da?

— Nu sunt terapeutul potrivit pentru domnul Cavanaugh. Ne înfruntăm tot timpul și asta îngreunează tratamentul.

— Uneori este chiar ce-i trebuie pacientului. Adversitatea poate fi ceva stimulativ. Îl face să încerce mai mult.

— Da, totul e bine și frumos, dar refuz să fiu sacul de box personal al domnului Cavanaugh.

— Ai fost un sac de box și pentru alți pacienți. Acest lucru face parte din meserie. Știai, înainte să accepți această sarcină, că domnul Cavanaugh va fi insuportabil și recalcitrant.

— Da, e exact așa cum mă așteptam. Nu pot ajunge nicăieri cu el.

— Dimpotrivă, din câte am văzut, ai fost tonifiantul de care avea nevoie. Vorbind atât în numele meu, cât și al altor medici care au fost consultați în privința acestui caz, sper să rămâi aici, domnișoară Mason. Ar fi mare păcat să-l părăsești pe acest pacient când realizați asemenea progrese.

— Vrei să mă faci să mă simt vinovată sau ce?

El zâmbi și se uită la ceas.

— Trebuie să te las cu impresia asta. Avionul mă așteaptă să mă ducă înapoi la Oahu, spuse el îndreptându-se spre ușă, unde Pete stătea pregătit să i-o deschidă. Ah, era să uit, zise doctorul arătând spre un sac mare de poștă, care fusese sprijinit de perete.

Corespondența care a sosit la spital pentru domnul Cavanaugh.

— Toată asta? întrebă Lilah neîncrezătoare.

— Pacientul dumitale e un om foarte renumit, domnișoară Mason. Sunt convins că îți dai seama cât de important este. Sau a fost, înainte de acest accident tragic. Făcea totul cu un entuziasm nemaipomenit. Nu-i de mirare că e furios acum, nu? Eh, la revedere. Sună-mă zilnic și la orice oră dacă e vreo schimbare.

— Mulțumesc, murmură ea privind în urma lui.

Când urcă scara, simți fiecare gram de vină pe care el i-l infiltrase, fiind nerăbdătoare să vadă cu ochii ei acel progres uimitor la care se referise doctorul.

Într-adevăr, Adam arăta mai bine decât de dimineață și nu numai faptul că se bărbierise provocase schimbarea.

— Bună, spuse ea cu o neobișnuită timiditate.

— Bună.

— Îmi place, zise ea, referindu-se la fața lui bărbierită.

— Îmi place, spuse și el privindu-i îmbrăcămintea modestă - blugi și adidași.

— Păi, m-am gândit să-mi pun vălul, dar, sinceră să fiu, Cavanaugh, e prea cald, așa că, dacă astea sunt bune...

El râse.

— Ești nebună.

Treptat, zâmbetul i se stinse, dispărând complet și o întrebă foarte serios:

— Zgâria?

— Ce anume?

— Barba mea. Când te-am sărutat. Te-a zgâriat? Florile roșii de pe pieptul ei tremurară din nou, dar nu de indignare.

— Cred că ma zgâriat puțin. Cred... de fapt, n-am observat.

— Ah.

Se priviră mult timp și, în cele din urmă, el spuse:

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

Nervoasă, își șterse palmele de blugi și căută un motiv pentru a schimba subiectul.

— I-ai făcut o impresie foarte bună doctorului. Mi-a tot spus cât de mult ai progresat. I-ai arătat ceva ce nu mi-ai arătat mie?

— Vino încoace, spuse el și ea se apropie de pat. El dădu cearceaful la o parte și ea observă uimită că purta o pereche de chiloți, ceea ce o făcu să-și închipuie ce efort trebuiau să fi făcut și Pete și el pentru a-i pune. Uită-te la asta.

— *Calvin Klein*, remarcă ea căscând plictisită. Nu prea m-au interesat firmele.

— Nu la chiloți ți-am spus să-te uiti, ci la asta.

Îi arată mușchiul femural, pe care îl văzu încordându-se ușor.

— Bravo.

Zâmbind și aplaudând, ea observă că sprâncenele îi erau asudate. Numai acea mișcare neînsemnată îl obosise foarte mult, dar era, totuși, o mișcare și ea nu putea fi mai încântată.

— Ce-ar fi să încercăm niște exerciții ca să te mai relaxezi?

— Foarte bine. Nu fi atât de entuziasmat, pentru că, în curând, va veni și partea cea grea.

Lucră cu toate încheieturile lui, apoi îi răsuci șoldurile într-o parte, în timp ce îi rotea umerii în partea opusă. În această poziție se afla el când ea îl întrebă:

— Apropo, cine e Lucreția?

El își răsuci capul brusc.

— Eh, se pare că am atins un nerv sensibil, nu?

— De unde știi de Lucreția?

— Nu știu. Tocmai de aceea te-am întrebat. Doctorul a adus un sac plin cu scrisori pentru tine. Mi-am aruncat o privire și primele trei plicuri purtau o adresă din Elveția și numele de Lucreția von... nu mai știu cum.

— E cea cu care mă vedeam.

— Te vedeai?

— Știi foarte bine ce vreau să spun, zise el iritat.

— Ah, da, știu ce vrei să spui. A te vedea cu cineva înseamnă a te culca cu acea persoană.

— Și ce-i cu asta?

— Nimic. Pur și simplu n-am auzit pe cineva să-și boteze copilul Lucreția.

— Nici eu n-am auzit de cineva care să-și boteze copilul Lilah.

Ea avu bunul simț să râdă.

— Ai dreptate. Bine că n-are în față un „De”.

El îi privi chipul un moment, mai ales gura.

— Nu știu. Poate că ți-ar fi stat mai bine.

Un val de căldură o cuprinse deodată, dar se gândi că stătuse prea mult la soare, lângă piscină. Spre deosebire de Elizabeth, ea nu roșise niciodată.

— Lucreția asta a ta e rudă cu Lucrezia Borgia?

— Nu, dar cred că tu ești. La naiba, încetează odată.

Cuvintele ieșiră repede.

Ea încerca să-i îndoie genunchiul, dar articulația rezista; așa că apăsase mai mult. El strânse din dinți și scoase un șuierat.

— Doare?

— La naiba, da... zise el și își ridică brusc privirea spre ea. E semn bun?

— Da, prostutule. Hai să-ncercăm împreună să-l îndoim. Va veni și ziua când vei încerca să-l îndoii și eu mă voi opune. Atunci o să mă urăști cu adevărat.

— Fă-mă să merg, Lilah, și o să te iubesc.

O clipă, privirile li se întâlniră. Lilah fu prima care se uită în altă parte și spuse în glumă:

— Toti spun asta. Dar cum se însănătoșesc, uită.

Încercă de alte câteva ori să-i îndoie ambii genunchi. Fu nevoie de foarte mult efort, totuși nu se lăsă până când ea și Pete îl mutară pe masa înclinată, unde stătu în picioare aproape o jumătate de oră.

— Ai mai făcut asta, nu, Cavanaugh?

El zâmbi, părând extrem de mândru.

— Înainte să plec de la spital, stăteam în picioare câte o jumătate de oră de două ori pe zi.

— Atunci n-ai făcut bine că ai plecat.

— Nu mi se părea cine știe ce să stau rezemat de o masă, care, de fapt, mă susținea.

— Dar asta înseamnă foarte mult. Din moment ce te reușești atât de bine, aș zice să trecem la lucruri mai importante.

Când fu întins din nou în pat, răsuflă ușurat.

— Totdeauna mi-e frică să nu cad de pe chestia aia. Mă bucur că s-a terminat.

— Nu s-a terminat deloc, Cavanaugh. Cinci minute pauză. Pe urmă ne apucăm de treabă.

Se duse la ușă și o deschise zâmbind. Dispăru o clipă, după care se întoarse într-un cărucior.

Cinci

— Biip-biip, spuse ea și înconjură camera de câteva ori înainte să se oprească lângă patul lui.

Zâmbindu-i, îi spuse:

— Are o mulțime de avantaje. Roți, tapițerie de comandă, kilometraj redus. Da, domnule, nu greșiți dacă-l cumpărați.

El-nu era amuzat. De fapt, nu-i surâdea deloc ideea.

— Doriți să vedeți alt model?

— la chestia asta din fața mea.

— Poftim? Credeam că o să fii încântat.

— Puțin îmi pasă de ce credeai. N-o să mă umilesc chinându-mă să mă dau jos din pat numai pentru a sfârși într-un cărucior în care nu vreau să stau. Doctorul a zis ca fac progrese. Îmi ajunge.

— Mă-ndoiesc.

Se ridică din cărucior și veni lângă el.

— Te-ai obișnuit cu gândul de a-ți petrece restul vieții în pat?

— Dacă e necesar.

Ea scutură din cap cu încăpățănare.

— Chiar dacă tu ești gata să renunți, eu nu sunt.

— Ce te privește pe tine?

— Ești pacientul meu.

— Și?

— Și, până când vei fi în stare să te lupți cu mine, ești la mâna mea.

— Ce vrei să spui?

În loc să-i răspundă, ea se duse la ușă și o deschise larg.

— Pete! Vino înapoi, strigă ea într-un mod cât se poate de nepolitic.

Peste câteva secunde, pașii lui mărunți se auziră pe scară.

— Da, Lilah?

— Ajută-mă să-l așez pe domnul Cavanaugh în cărucior. Apoi adu camioneta în fața ușii de la intrare.

— Plecăm?

— Exact. Plecăm. Și vine și el, spuse ea arătând cu capul spre Adam.

Chipul acestuia era împietrit.

— Nu merg nicăieri.

— Da, da, ai venit aici să mori așa cum vechii indieni și elefanții se duceau în munți să-și aștepte moartea. Ai vrea să zaci aici, să-ți plângi de milă și să lași mușchii ăștia minunați să se atrofieze, spuse ea înghiontindu-l în piept. Dar eu n-o să te las.

— Nu mă poți forța să fac ce nu vreau.

— Ai dreptate, nu pot. Dar înainte să te las în pace, aș vrea să-ți arăt ceva.

— Nu știu ce ai de gând să faci, dar n-o să mă răzgândesc.

— Ah, nu? spuse ea aruncându-i un zâmbet strălucitor care, imediat, deveni aspru și rece. Stai să vezi numai.

Se apropie de pat..

— Hai, Pete. Eu îl apuc de sus, tu, de picioare. Ducându-se în spatele lui Adam, îl aplecă în față și își împreună mâinile cuprinzându-i pieptul. El se zbătea furios.

— Nu te mai obosi, Cavanaugh. M-am descurcat cu indivizi mult mai grei decât tine.

— Dă-mi drumul, afurisită, spuse el încercând să-i desfacă degetele, dar ea își încheștă pumnii.

— Dacă nu vrei să te liniștești, te leg, îl preveni ea. Îți leg mâinile. Ești gata, Pete?

— Lua-te-ar naiba, nu! strigă Adam când ea îl luă din pat și îl așeză în cărucior.

Pete nu voia să se amestece, dar, dându-și seama de necesitatea acestui lucru, o ascultă pe Lilah și îi așeză picioarele lui Adam pe placa metalică.

Imediat, Adam strânse brațele căruciorului și se îndreptă. Lilah cunoștea trucul. Înainte ca el să apuce să se ridice și să se arunce în pat, i se așeză în față.

— Nici să nu-ți treacă prin cap. Dacă o faci, jur că te leg. Mergem la o plimbare. Mergi cu demnitate sau fără. Cum vrei.

Ochii lui întunecați o priviră cu o ură foarte normală pentru acel moment al terapiei. Lilah făcu tot posibilul să o ignore, dar, în clipa aceea, îi venea să-l ia la palme.

— Pete, adu camioneta.

Omulețul ieși bucuros. Lilah trecu în spatele căruciorului, deblocă frâna și îl împinse încet. Ajunseră fără probleme la liftul pe care îl descoperise încântată

mai devreme. Dar, datorită greutății și înălțimii lui Adam, întâmpină dificultăți, la ridicarea roților peste prag. Când ajunseră la intrare, Pete tocmai aducea camioneta special pregătită. Ea împinse căruciorul și îl fixă.

— Nu ești deloc curios în privința destinației? îl întreabă ea pe Adam, privindu-i chipul ostil, în timp ce liftul hidraulic îl urca în camionetă.

Ceea ce făcu el era universal acceptat ca fiind suprema demonstrație de dispreț.

— Bănuiesc că asta-mi răspunde la întrebare, zise ea după care fixă căruciorul și se urcă și ea. Dacă vrei să știi, doctorul Arno a trimis camioneta. Poți s-o folosești cât vrei. Ar fi bine să-i trimiți un bilețel de mulțumire.

Adam întoarse capul și privi lipsit de interes pe fereastră. Pete, care stătea pe o pernă, datorită faptului că era prea scund, porni camioneta. Lilah îi dădu indicații pe unde să meargă, dar dacă Adam știa unde îl duc, nu arăta în nici un fel.

Doar când Pete intră pe poarta instituției respective, Adam arată o umbră de interes. După ce citi numele de pe firmă, întoarse capul și îi ceru o explicație din privire.

— Exact Adam. Aici e centrul de reabilitare pentru para și cvadriplegici. Dacă n-ai fi fost atât de bogat și capabil de a beneficia de îngrijire în particular, aici ar fi trebuit să te afli. Mergi încet, Pete. Vreau să vadă tot.

— Uită-te acolo, spuse ea apoi arătându-i prin parbriz. Sunt două echipe de bărbați care joacă baschet. Sunt sigură că nici unul n-ar dori să se afle într-un cărucior, ci ar prefera să alerge pe tot terenul, dar, cel puțin, râd, se distrează, iau ce e mai bun dintr-o situație tragică. Oprește puțin, Pete, zise ea și Pete se conformă. Acolo e piscina, Adam. Uită-te la copiii aceia. Se comportă aproape ca niște copii normali, numai că ei nu sunt normali, ci foarte deosebiți.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Sunt deosebiți, pentru că nu le e deloc ușor să ajungă lângă bazin, cu atât mai puțin să înoate. Nu pot să alerge pe o trambulină și apoi să sară. Nu se pot juca cu mingea și nici să parcurgă lungimea bazinului înotând pe sub apă.

Prea emoționată ca să mai spună ceva, îi făcu semn lui Pete să pornească. Când acesta opri la o trecere de pietoni, privi cum o infirmieră împingea căruciorul pacientei sale paraplegice. Tânăra zâmbea la cuvintele infirmierei.

— Uită-te bine la ea, Adam. Semănați foarte mult; dar există două mari deosebiri. Ea zâmbește, nu stă îmbufnată. Și paralizia ei e permanentă. Toată lumea de aici va sta toată viața în cărucior. Și sunt cu toții recunoscători chiar și cu atât.

Își șterse lacrimile furioasă.

— Cum îndrăznești... cum îndrăznești să te porți cu atâta egoism inconștient când ai o șansă de a merge din nou, de a duce o viață normală, spre deosebire de ei?

Se cutremură. Apoi, privindu-l disprețuitor pe Adam, spuse încordată:

— Du-ne acasă, Pete.

Drumul spre casă fu lung și tăcut.

A doua zi dimineață, așteptă până fu sigură că Adam își luase micul dejun și se bărbierise înainte să se ducă în camera lui. Când se întorseseră, cu o seară înainte, îl urcase în pat și plecase fără să scoată un cuvânt. Deși fusese o încălcare a eticii profesionale, nu avusese nici un fel de remușcări pentru faptul că îl dusesse la centrul de reabilitare. Meritase acel tratament dur. Nu ar fi trebuit nici să-l lase singur toată noaptea, dar trebuise s-o facă. Se temuse că, dacă l-ar fi atins cât de puțin, l-ar fi strâns de gât.

Acum se opri în pragul camerei lui, neștiind dacă să se ferească de vreun atac sau nu. Dar când el o văzu, în loc să azvârle în ea cu ceașca din care își bea cafeaua, o puse pe noptieră.

— Bună dimineața.

— Bună dimineața, spuse ea. Ai dormit bine?

— Pe la trei am avut niște dureri.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă chemi.

El ridică din umeri.

— Am folosit trapezul ca să-mi schimb poziția. După aceea, au dispărut.

— Au fost puternice?

— Foarte.

— La gambe?

— În mare parte, la pulpe.

— Ar fi trebuit să iei o pastilă împotriva durerii.

— Am supraviețuit și fără așa ceva, spuse el uitându-se la ridicătura pe care o făceau degetele de la picioare sub cearceaf.

Ea preferă să tacă și să-l lase pe el să dirijeze discuția. După un scurt moment de tăcere, el își ridică privirea și întreabă:

— De ce nu mi-ai dat un șut în fund ieri?

— Când era plin de bășici? Ai fi crezut că sunt un monstru.

Un colț al gurii lui se ridică ușor într-un zâmbet trist, dar ochii nu îi erau deloc veseli.

— M-am purtat ca un nemernic.

— Nu te contrazic.

— De unde... începu el, dar se opri pentru a-și drege glasul. De unde ai știut de centrul de reabilitare?

— Doctorul Arno mi-a spus de el și a sugerat că, atunci când nu va mai fi nevoie de mine aici, să-mi petrec ceva timp acolo. Nu sunt prea mulți voluntari. Totdeauna au nevoie de mai mulți oameni.

— Am casa asta de mulți ani, dar habar n-am avut de existența acelui spital, spuse el întorcându-și privirea absent spre fereastră.

Lilah sesiză apropierea unei crize de apatie. Vizitarea centrului de reabilitare provocase reacția scontată, dar nu voia să forțeze nota. Nu trebuia ca el să fie deprimat.

— Nu ți-am făcut o surpriză plăcută ieri, spuse ea. Așa că, dacă mă ierți pentru asta, te iert și eu pentru că te-ai purtat ca un nemernic, în regulă? Și, dacă stau să mă gândesc bine, dacă nu te-ai fi purtat așa, aș fi crezut că ești anormal. Toți pacienții, îndeosebi cei tineri și sportivi, trec prin faza asta la început.

— Pentru că se tem ca nu mai pot face dragoste niciodată.

— Mai ales, spuse ea râzând.

— Un motiv de îngrijorare foarte întemeiat, nu ești de acord?

— Așa e, spuse ea șovăitor. Dar nu trebuie să te gândești la asta azi, ci la cum o să te așezi singur în cărucior.

— N-o să pot, zise el scuturând din cap. N-o să pot face asta niciodată.

— Ba o să poți. Peste foarte puțin timp o să te plimbi pe aici. Din fericire, constructorul acestei case s-a gândit să instaleze și un ascensor.

— Chiar, de ăsta de unde ai aflat? Existența ascensorului ar fi trebuit să fie secretă. Ți-a spus Pete?

— Nu, l-am descoperit în timpul inspecțiilor mele.

— Ce altceva ai mai descoperit?

— Coniacul și colecția ta de filme porno.

— Ai băut din coniac?

— Foarte puțin.

— E bun?

— Delicios.

— Te-ai uitat la vreun film?

— Respingător și revoltător.

— Te repeți.

— Dar este o aliterație articulată și expresivă.

Strâmbându-se, el o huidui.

— Câte filme ai văzut ca să spui că sunt respingătoare și revoltătoare?

— Patru, spuse ea și el râse, apoi ea adăugă defensiv: Trebuia să-mi petrec timpul într-un fel. N-am putut să dorm deloc azi-noapte.

— De ce?

— Pentru că știam că pacientul meu o să mă țină de vorbă de dimineață ca să nu-l dau jos din pat. Încercam să găsesc o modalitate de a evita acest lucru.

— Și ai reușit?

— După cum vezi, nu.

Râseră amândoi și rămaseră surprinși când își dădură seama cât de bine se simțeau când stăteau de vorbă.

Lilah adoptă imediat o atitudine mai profesională.

— Bănuiesc că va trebui să fiu sclavul îndrumător; spuse ea și el scoase un geamăt. Hai, ridică-te cât poți de mult.

— Chiar și atunci când o să fiu în cărucior, n-o să pot merge nicăieri.

— Pete e jos cu un tâmplar în clipa asta. Montează rampe provizorii peste toate pragurile ușilor, așa că vei putea să te plimbi prin toată casa.

— Uraaa, spuse el abătut.

— Vrei să faci asta sau nu?

Înfruntându-l cu mâinile în șolduri, reclama la bere de pe tricoul ei, era întinsă perfect peste sâni. Adam observă imediat.

— Îmi place la nebunie când te înfurii.

— Asta nu-i nimic. Ar trebui să mă vezi când iau foc. El făcu ochii mari, surprinși, după care îi îngustă puțin, spunând încet:

— Mi-ar face plăcere.

— Sunt convinsă, zise ea aruncându-i un zâmbet promițător și apoi adăugă repede: Dar nu astăzi.

— Atunci ar trebui să fii mai atentă.

— Atentă?

— Îți văd conturul sfârcurilor.

Lilah simți o tulburare în stomac, dar încercă să pară calmă.

— Faptul că te uiți la ele te ajută să te dai jos din pat?

— S-ar putea. Hai să-ncercăm, spuse el și se întinse spre poalele tricoului ei, dar ea îi îndepărtă mâna.

— Îmi pare rău, dar asta nu e trecut în programul dimineții.

Bărbații care flirtau cu Lilah variau de la constructori pe străzile orașului la chirurghi pe coridoarele spitalului. Dar ea își putea păstra sângele rece în fața oricăruia dintre ei. Rareori se fâstâcea. De data aceasta fu aproape.

Pacienții foloseau adesea vulgarități pentru a le șoca pe femeile care lucrau în spital. Ca niște copii, voiau să vadă cât de departe puteau merge până erau pedepsiți.

Dar Adam nu părea un copil și nici nu vorbea așa. Nu avea nici măcar licărirea de neastâmpăr din privire pe care o aveau majoritatea pacienților care încercau să o întărească. Arăta și vorbea cât se putea de serios. O clipă, Lilah fu tentată să-i ia mâna și să i-o pună pe sân. Trebuia să scuture din cap ca să-și alunge acel gând-tulburător.

— Putem să ne apucăm de treabă acum? întrebă ea pe un ton autoritar.

— Bineînțeles.

Zâmbetul lui îi spunea că se gândea încă la plăcere, nu la treabă, dar avea ea să rezolve totul în curând.

— Ce-ți fac bicepsii?

— Foarte bine. De ce?

— Bucură-te, pentru că mâine seară pe vremea asta te vor dura cumplit. Va trebui să te sprijini în ei ca să ajungi pe marginea patului și apoi în cărucior. El dădu din cap brusc.

— Am priceput.

— Stai puțin, asule, zise ea râzând și, punându-i mâinile pe umeri, îl rezemă din nou de perne. E și aici o tehnică.

— Atunci, arată-mi, îi ceru el pe acel ton poruncitor care pusese în acțiune directori de hoteluri și le făcuse să plângă pe o mulțime de cameriste.

Fu nevoie de aproape o jumătate de oră până îl așeză în cărucior. În final, amândoi erau extenuați și abia respirau.

— Nu sunt sigur că merită efortul, spuse el ridicându-și privirea.

O șuviță de păr îi căzuse peste sprânceana asudată.

Cu un gest reflex, Lilah i-o dădu la o parte.

— O să merite, îți promit. E așa doar la început. Îți aduci aminte cum a fost când ai schiat prima oară? Pun pariu că ai spus „Nu sunt sigur că merită efortul”.

El încuviință cu tristețe:

— Cred că abia în a treia zi de cursuri am încetat să spun asta. Singurul sport care a meritat efortul de prima dată a fost sexul. Mi-a trebuit o oră și jumătate ca s-o conving pe Aurielle Davenport să meargă până la capăt.

— Mă mir că nu ți-a luat mai mult. Pare o snoabă care n-ar ceda nici în ruptul capului.

— Da, e foarte snoabă, dar pe vremea aceea nu mă gândeam la caracterul ei.

— Era un obiect sexual pentru satisfacerea dorințelor unui adolescent.

El râse.

— M-ai prins. Dar nici Aurielle nu se gândea la caracterul meu.

— Când a avut loc acest eveniment nemaipomenit?

— În timpul vacanței pentru Ziua Recunoștinței, în primul meu an de liceu.

— Și sexul a rămas un sport pentru tine încă de atunci?

O privi peste umăr.

— Bineînțeles. Pentru tine nu?

— Ba da, spuse ea și privirile li se întâlniră. Trecu mult timp până când Lilah spuse:

— Hei, din moment ce tot ești acolo, n-ai vrea să facem o plimbare?

— În regulă, zise el, lăsându-se pe spate. Când văzu că ea nu face nici o mișcare pentru a-l împinge, el își ridică privirea întrebător.

— Dacă ai impresia că-mi voi petrece timpul liber plimbându-te, domnule Cavanaugh, atunci să știi că ar trebui să te mai gândești.

— Pentru o mie de dolari pe zi ar trebui să vrei să-ți crească aripi și să zbori dacă-ți spun eu.

— Te-ai interesat?

— Normal..

Ea era încântată că arătase destul interes pentru afaceri ca să sune pe continent și să întrebe care era salariul ei. Dar se încruntă, prefăcându-se supărată.

— Nu sunt unul din numeroșii tăi angajați ai căror scop în viață e să-și facă șeful fericit.

Își încrucișa brațele furioasă.

Când deveni evident că ea nu avea de gând să cedeze, el întrebă mormăind:

— Cum se manevrează chestia asta?

— Credeam că n-o să întrebi niciodată, spuse ea veselă.

Exersară prin holul de la etaj. În curând, el se obișnuie să-l manevreze singur.

— Nu-i chiar atât de rău, zise el zâmbind larg. Știi, am văzut tipi care alergau și la maraton în cărucioare și făceau tot felul de șmecherii.

— Te rog să nu încerci așa ceva. Mai ai răbdare o zi, două, cel puțin, spuse ea șicanându-l. Thad face tot felul de șmecherii pe motocicletă uneori. Copiilor le place la nebunie, dar Elizabeth turbează.

— Thad are motocicletă?

— Nu-ți vine să crezi, nu?

— E un tip nemaipomenit.

— Da, așa e. Mă bucur atât de mult că a găsit-o pe soră-mea. Sau invers.

— Par să fie fericiți.

— Se iubesc foarte mult. Uneori e chiar dezgustător. Dar asta vrea Elizabeth, să aibă pe cineva pe care să-l iubească, și pe cineva care să o iubească la nebunie. Thad a fost alegerea perfectă, spuse ea aruncându-i lui Adam o privire cu coada ochiului. Mai bun decât tine.

— *Eu?*

— Un timp am avut impresia că-mi curtai sora. Ba chiar am încurajat-o să se distreze puțin înainte să se hotărască în privința unuia dintre voi.

— Eu am curtat-o *profesional*.

Îmi amintesc că, într-o seară, ai apărut la ușa ei cu un buchet de trandafiri, arătând din cap până-n picioare ca un pretendent.

— Seara când ai ars prăjiturile. Elizabeth mi-a povestit totul mai târziu, spuse el văzând că rămăsese cu gura căscată. Seara aceea a avut un început foarte neașteptat. Îmi aduc aminte că Thad și cu mine i-am adus buchete de flori identice.

— Eu îmi aduc aminte că am râs de n-am mai putut de boacăna lui Matt. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă Thad n-ar fi fost acolo.

— Între mine și Elizabeth, vrei să spui? Nimic. Nimic în afară de ce s-a întâmplat, adică. Am fi fost parteneri de afaceri, nimic mai mult. Nu mă înțelege greșit, Elizabeth e o femeie frumoasă. Totdeauna mi-a făcut plăcere compania ei, dar știam ce vrea și ce-i trebuia. Mai știam și că eu nu sunt potrivit pentru ea.

— Un soț, un tată pentru copii. Chestia asta nu-ți place, nu?

— Nu mai mult decât ție.

— Iubirea și sexul sunt deconectante.

— Așa e, spuse el scurt, după care îi aruncă o privire. Așa e?

— Ah, da, așa e. Absolut. Eh, am ajuns, spuse ea preluând controlul asupra căruciorului și oprindu-l lângă pat. Acum, ca să te urci din nou în pat, inversăm procesul.

El gemu tare.

— Vrei să spui că trebuie să facem totul *din nou*?

Șase

Relația dintre ei era tot ca aceea dintre câine și pisică, dar se îmbunătățise simțitor.

El tot o mai înjura și o acuza că este o ticăloasă lipsită de suflet care, din răutate, îl făcea să depășească orice limită a durerii.

Ea tot îl mai înjura și îl acuza că este un nesuferit de milionar care, pentru prima oară în viața lui fermecătoare, dăduse de greu.

El spunea că ea nu se poate descurca cu pacienții.

Ea spunea că el nu poate face față greutăților.

El spunea că îl tachinează fără milă.

Ea spunea că se plânge neîncetat.

Și așa mai departe. Dar lucrurile stăteau, cu siguranță, mai bine.

El ajunsese să aibă puțină încredere în ea. Începu să o asculte când îi spunea că nu face destul efort și că trebuia să se concentreze mai mult. Și o asculta și atunci când ea îl sfătuia să nu facă prea mult efort și să se mai odihnească puțin.

— Nu ți-am spus eu? zise ea stând lângă pat și ocupându-se de glezna lui.

— Tot nu pot să dansez step.

— Dar simți ceva.

— Mi-ai băgat un ac întreg în degetul mare!

— Dar ai simțit.

Ea încercă să-i mai răsucească piciorul și îl privi, așteptând să-i dea dreptate.

— Simt.

Recunosc mormăit; dar nu își putu ascunde zâmbetul încântat.

— După numai două săptămâni și jumătate, spuse ea și fluieră ușor. Ai făcut progrese serioase, dragule. O să sun la Honolulu astăzi să comand un set de bare paralele. În curând o să poți sta între ele.

Zâmbetul lui dispăru.

— N-o să pot face asta niciodată.

— Așa ai spus și despre cărucior. Vrei să te liniștești?

— Dar tu? întrebă el strâmbându-se de durere când ea îi îndoi genunchiul la piept.

— Nu înainte de a te face să mergi.

— Dacă o să continui să porți pantalonii ăștia scurți, o să-ncep să alerg în curând. După tine.

— Promisiuni, promisiuni...

— Parcă ți-am spus să te îmbraci mai decent.

— Suntem în Hawaii, Cavanaugh. Toată lumea umblă îmbrăcată cât mai ușor, sau n-ai auzit? Acum o să mă împotrivesc mișcării. Împinge-mi mâna. Așa. Puțin mai tare. E bine.

— Oh, Doamne, gemu el printre dinți și îi urmă instrucțiunile, care făcură să i se întindă mușchiul gambei.

— Te-ai ars pe picioare, observă el făcând un efort și mai mare!

— Ai remarcat?

— Cum aș fi putut să n-o fac? Mi le arăți ori de câte ori ai ocazia. Nu crezi că sunt destul de lungi? Probabil că pornesc de la subsuori. Dar cum de-am ajuns la asta? Despre ce vorbeam?

— De ce am picioarele arse. Hai, Adam, odihnește-te puțin și pe urmă încearcă din nou. Eh, fără mutre. Încă o dată.

Continuă acea discuție stupidă doar pentru a-l face să nu se mai gândească la durere.

— S-au ars pentru că am adormit ieri lângă piscină.

— Pentru asta primești o sumă exorbitantă? Să dormi lângă piscina mea?

— Bineînțeles că nu! exclamă ea și, după o pauză strategică, adăugă: Am și înotat.

El îi aruncă o privire furioasă și își împinse laba piciorului în palma ei.

— Așa, Adam, bravo. Încă o dată

— Ai zis că e ultima.

— Am mințit.

— Ticăloasă fără inimă!

— Milionar fricos! Lucrurile mergeau minunat.

Elizabeth, afurisita, avea un arc perfect și profesoara se tot minuna din cauza asta. Piciorul ei delicat era totdeauna expus, ceva la care să aspiram toți ceilalți din clasă. Era o micuță balerină perfectă cu o formă perfectă. Primea toate rolurile de solistă din spectacole. Când dansa ea, profesoara avea lacrimi în ochi. Eu mă aflam adesea în spate. Eram prea înaltă și, când încercam să dansez în *Lacul lebedelor*, arătam ca o găscă. Profesoara plângea și când dansam eu, dar din cu totul alt motiv.

Hohotul de râs al lui Adam vibra prin degetele lui Lilah care îi masa spatele. Era relaxat, ceea ce o bucura. Îl supusese la multe exerciții în dimineața aceea și mușchii îi tremurau de atâta efort.

— Când am ajuns la liceu, mama ne-a pus să luăm lecții de dans. Elizabeth plutea la fel de grațios ca Ginger Rogers. Eu eram cu un cap și ceva mai înaltă decât toți băieții din clasă. La primul dans mi-am vărsat puncte pe rochie. Eram un dezastru atât de mare în ceea ce privea educația de doamnă, încât am încetat să mai încerc și am devenit, în schimb, clovnul clasei.

Profesoara a sunat-o pe mama și i-a spus că-i dă banii înapoi dacă mă scoate de la orele ei. „Element distructiv”, parcă ăsta a fost termenul delicat pe care l-a folosit.

— Bănuiesc că te-ai bucurat că n-a mai trebuit să te duci.

Ea se încruntă și o clipă nu-i răspunse.

— Nu chiar. Însemna încă un eșec

Adam își înalță capul de pe masă destul de mult pentru a o privi.

— Pentru că nu te descurcai la dans?

— Asta și alte aproape șase milioane de lucruri. Elizabeth obținea numai A-uri. Eu eram o eleva de B. Dar mă plictisiseam atât de mult de acest calificativ, încât am început intenționat să iau C-uri. Doar atât cât să trec clasa. Sora mea era o elevă model, preferata tuturor profesorilor, iar eu am devenit un coșmar pentru toți. Indiferent ce era Elizabeth, eu voiam să fiu invers.

— O urăști chiar atât de mult?

— N-o urăsc deloc. O iubesc și o ador. Doar că mi-am dat seama curând că nu pot să fiu ca ea, așa că am vrut să fiu total diferită. Altfel mă temeam că n-o să mă remarce nimeni.

— Mă-ndoiesc că nu te-ar fi remarcat nimeni, spuse el chicotind.

— Întoarce-te. Și nu mai geme, că poți s-o faci. O făcu, folosindu-și mușchii brațelor și cei ai șoldurilor și pulpelor. Se mută de la masă la cărucior și apoi de la cărucior la pat fără prea mult ajutor.

— Așa. Ajunge deocamdată, îi spuse ea când el se rezemă de perne. Ai nevoie de ceva?

— Da. Ar fi ceva, zise el zâmbind și îi spuse ce voia.

În ciuda tupeului pe care îl avea, ea roși.

— Nu fac asta.

— Niciodată?

— Nu cu pacienții.

— M-ai întrebat dacă vreau „ceva”.

— Mă gândeam la un suc, o revistă, telecomanda televizorului.

— În cazul ăsta, nu, mulțumesc.

— Bine, ne vedem mai târziu, zise ea și dădu să plece.

— De ce te grăbești așa? Unde te duci?

— La cumpărături.

— Ce cumpărături?

— Am nevoie de câte ceva.

— De ce anume?

— Lucruri personale.

— Ca, de exemplu?

— Ce lipsă de delicatețe! Acum, la revedere. Trec după-amiază.

— Iei camioneta?

— Mașina mea.

— Ia camioneta și vin și eu cu tine.

Lilah scutură din cap.

— Trebuie să mă opresc în câteva locuri. Te-ai plictisi foarte repede.

— Nu m-aș plictisi.

— Ba da. Și, pe urmă, după ce termin de făcut cumpărăturile, aș vrea să trec o ora, două și pe la centrul de reabilitare.

— Și eu?

— Ce-i cu tine?

— Cât timp o să stai plecată?

— Nu știu, Adam, zise ea din ce în ce mai exasperată. Ce importanță are?

— Îți spun eu ce importanță are, spuse el furios. Te plătesc cu o mie de dolari pe zi ca să ai grijă de mine.

— Dar am voie să am și timp liber pentru bună purtare, nu?

— Când te-ai purtat bine?

— Plec, spuse ea cu o voce melodioasă.

— Nu poți, strigă el după ea. S-ar putea să am nevoie de tine.

— Pete va fi aici dacă ai nevoie de ceva. Pa.

— Lilah?

— Ce mai e? întrebă ea venind din nou spre pat. Expresia ei era indulgentă, dar nerăbdătoare.

— Nu te grăbi.

Schimbase tactica. Nu mai era furios, se dădea cu binișorul pe lângă ea.

— Pete e aici, dar el nu stă de vorbă cu mine.

— Am stat de vorbă toată dimineața. Nu mai am ce să-ți spun.

— Jucăm *Urmărirea trivială*.

— Totdeauna ne certăm când jucăm.

— Jucăm poker.

— Nu-i drept. Câștigi mereu.

— Poker pe dezbrăcate.

— Nu-i drept. Aș câștiga. Tu ești deja dezbrăcat.

— Atunci, dezbracă-te și tu și suntem chit.

Ea îi aruncă o privire furioasă și el cedă, râzând.

— Bine, dacă nu poate fi vorba de poker pe dezbrăcate, ne putem uita la un film.

— Le-am văzut pe toate. De două ori.

— Nu și pe cele porno.

— Nu sunt de acord.

— Nu ești prea rușinoasă, nu?

— N-am chef.

— Îți fac ele chef, îți promit.

Ea își schimbă atitudinea nerăbdătoare.

— Știi foarte bine ce vreau să spun.

El își mușcă buza de jos de câteva ori.

— Hai, Lilah, nu mă lăsa singur. Sunt plictisit.

— Nu lucrez la asistența socială. La revedere, Adam, spuse ea categoric și plecă înainte ca el să mai zică ceva.

Dacă ar mai fi stat, ar fi putut s-o facă să se răzgândească. În ultima vreme, stătea în camera lui mai mult decât trebuia. De fiecare dată când pleca, îi era mai dificil.

— Cum e apa?

— Excelentă. Vrei să intri?

— Nu, nu în seara asta.

Lilah ieși din piscină și luă un prosop. În timp ce se ștergea, era conștientă de privirea pătrunzătoare a lui Adam. Tocmai de aceea folosea piscina când el se odihnea.

Totuși, în seara-aceea, el insistase să stea afară mai mult ca de obicei după cină. Răsărise luna. Era o seară superbă. După ce a stat cât a putut de mult, sperând că el se va retrage la culcare, Lilah a cedat tentației piscinei și a înotat câteva lungimi de bazin.

— E ceva interesant în scrisorile alea? întrebă ea ștergându-și părul cu prosopul.

— Nu chiar. Sunt foarte multe. Abia dacă pot să le sortez pe toate, darmite să le mai și răspund.

— Trebuie să fie greu să fii iubit de mii de oameni, spuse ea ironic. Ce reprezintă teancurile astea?

El făcuse trei teancuri de scrisori în fața lui, pe masă.

— Cei buni, cei răi, cei urâți, spuse el arătând spre fiecare teanc.

Lilah se aplecă, se uită prin teancul „urât” și scoase un plic, pe care îl apropie de flacăra ce ardea pe un stâlp metalic fixat în stratul de flori din spatele ei.

— Thad și Elizabeth Randolph, zise ea citind adresa de pe spatele plicului.

— Ia uite, a ajuns în alt teanc.

— Cred că nu dai prea multă atenție sortării. Fără să-i pese că scrisoarea îi era adresată lui, ea desfăcu plicul.

— N-am fost atent. M-am uitat la tine cum înoti.

— Lilah rămase nemișcată și se uită la el.

— De ce nu faci baie goală?

— De ce nu-ți vezi de treabă? îl întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— Ar fi o priveliște grozavă.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Se priviră îndelung. În cele din urmă, Adam arătă spre plicul din mâna ei.

— Ce spun soții Randolph?

Ea desfăcu plicul și scoase scrisoarea. O parcursă repede cu privirea, deși, după acel scurt schimb de cuvinte cu Adam, îi trebui ceva timp ca să priceapă cuvintele surorii ei.

— Speră că te simți bine și că eu nu-ți fac prea multe probleme, spuse ea și gemu amuzată. A uitat să întrebe și ce fac eu, îți mulțumesc foarte mult, Lizzie, mormăi Lilah. Zice că Megan a fost supărată când echipa ei de softball a pierdut..

— Biata de ea. Și Matt, ce face?

— A trebuit să-și petreacă o zi întreagă închis în camera lui pentru că l-a învățat pe cel mai bun prieten un cuvânt urât.

— Probabil că l-a învățat de la mătușa Lilah. Ea îi aruncă prosopul ud în cap.

— Matt e prietenul meu. Mă consideră nemaipomenită.

— Cum se simte Elizabeth? Lilah citi în continuare.

— Zice că se simte foarte bine. Thad îi face probleme. „*Se poartă din ce în ce mai absurd pe măsura ce se apropie termenul*”. Oh, Doamne, ia ascultă aici. A cumpărat cauciucuri noi pentru ambele mașini, în cazul în care ar avea pană în drum spre spital, spuse ea și scoase un sunet disprețuitor.

— Tipul e înnebunit după copilul ăsta.

Adam râse, dar spuse melancolic:

— Totuși, trebuie să fie frumos.

— Ce anume? Întrebă Lilah băgând scrisoarea în plic.

— Să știi că ai dat viață unei alte ființe.

Când se întoarse să o privească, zări lumina tremurătoare a flăcării.

— Ah, asta. Da, așa cred, dacă-ți plac chestiile astea.

— Da, dacă-ți plac.

Tăcură amândoi o clipă. Lilah vorbi prima.

— În legătură cu scrisorile astea, să te ajut cu ceva? Nu m-ar deranja să răspund la câteva pentru tine. Ceva de genul „*Vă mulțumesc pentru grija arătată, punct. Al dumneavoastră sincer, virgulă. Adam Cavanaugh.*”

— Am o mulțime de angajați care pot face asta. O să-i spun lui Pete să le pună pe toate într-o cutie și să le expedieze la sediu.

— Chiar și pe cele personale?

Se referea indirect la mulțimea de scrisori din partea Lucreției, care fuseseră puse deoparte și citite, dar cărora nu li se răspunsese.

— Bănuiesc că ar trebui să mă ocup de ele, dar...

Oftă adânc.

— Mă simt detașat, știi?

O privi așteptându-i confirmarea, iar ea încuviință, deși nu știa unde vrea să ajungă.

— Am pierdut inaugurarea hotelului *Cavanaugh* din Zürich, săptămâna trecută. În mod normal, aș fi fost acolo, conducând festivitatea, punând la punct detaliile, verificând una, alta, convingându-mă personal că totul e în ordine. Dar..., spuse el și făcu o pauză scurtă, nu cred că am pierdut prea mult.

— Te gândești la alte lucruri. E mult mai mult în joc decât inaugurarea unui hotel. Accidentul ți-a schimbat modul de a gândi. Ai alte priorități.

— Bănuiesc că ai dreptate. Sau poate că sunt doar obosit. De când a murit tatăl meu și m-am apucat de afaceri, am vrut să am mai mult, să câștig mai mult, să fac mai mult.

— Ai exagerat.

— Da.

Lilah știa toată povestea de la Elizabeth. Adam moștenise câteva moteluri mediocre de la tatăl său, pe care le vânduse imediat după validarea testamentului. Cu profitul obținut construisese un hotel de lux care se bucurase imediat de succes. Acel prim hotel se transformase într-un lanț de optsprezece. Indiferent în ce parte a lumii se afla, un hotel *Cavanaugh* însemna calitate și servicii excelente.

Adam pornise de la bun început cu ceva bani, moșteniți de la ambii părinți, dar se putea spune că devenise milionar prin propriile-i puteri.

— Mă plictisiseam de viața pe care o duceam chiar dinainte de accident, îi mărturisi el. Sună dur, nu?

— Puțin, îi spuse ea zâmbind ușor. Ești de invidiat pentru tot ce ai.

— Îmi dau seama. Nu eram deloc mulțumit de plictiseală. De ce eram plictisit?

— Îți atinseseși toate scopurile și nu mai aveai nimic de realizat. De aceea ai început să inventezi tot felul de lucruri, ca de exemplu, urcatul pe munte.

El căzu pe gânduri.

— Pare să fi trecut o veșnicie de când Pierre, Alex și cu mine am plănuit excursia asta. Mi-e greu să mă mai văd implicat în asemenea lucruri. Am fost invitat să petrec o lună primăvara viitoare cu niște prieteni pe un iaht în Mediterană. Nu-mi iau niciodată o vacanță atât de lungă, dar, chiar dacă aș obișnui să fac așa ceva, perspectiva nu mi se pare deloc atrăgătoare. Mă simt atât de departe de tot - de oameni frumoși, mașini rapide, mâncăruri bune, iahturi luxoase. Hoteluri. Femei.

Se întoarse și se uită la Lilah.

Înghiți greu.

— O să-ți treacă. Te simți detașat și depărtat pentru că așa și ești. Trebuie să te concentrezi cum să revii la normal. Atunci o să intri din nou în vâltoare.

— Nu sunt sigur.

— Ba da, spuse ea. Dorința asta de a avea cât mai mult îți stă în fire. Pasiunea succesului o ai în gene la fel ca și culoarea neagră a ochilor. Elizabeth spune că ai atâta energie, încât o lași adesea fără suflare. Te descrie ca fiind în continuă mișcare. O să-ți revii.

— Dar nu voi fi niciodată același. Nu mă refer la fizic, spuse el când o văzu că era gata să îl dezaprobe. N-o să mai am niciodată aceleași concepții despre viață și despre condiția umană.

— Nu, Adam, nu vei mai fi niciodată același. La un moment dat, în viitor, vei fi încântat că ți s-a întâmplat asta.

Ea se ridică apoi de pe șezlong și se duse spre cărucior, îndepărtându-l de masă.

— Ca să fiu sinceră, asule, toată filozofia asta mă obosește, spuse ea pe un ton mai vesel. Ce-ar fi să mergem la culcare?

— Nu sunt obosit.

— Nu mă contrazice... Adam! Ce faci?

Cu o forță și cu o agilitate care o uimira, se întinse, o apucă de mână și o trase în fața lui, iar ea îi căzu în brațe. O înconjură cu brațele și își împreună mâinile, prinzând-o în capcană.

— Ce fac? repetă el în joacă. Nu vezi? Te atac. Cuvintele lui îi făcură inima să-i bată mai tare, dar îl privi cu severitate.

— Ai fi putut să te lovești. O asemenea impulsivitate poate fi dăunătoare.

— N-am acționat din impuls. Mă gândesc la asta de zile întregi.

— La ce?

El își coborâ gura spre a ei și o sărută. Se pricepea să sărute. De la Aurielle Davenport și până la Lucretia von-nu-mai-știa-cum, exersase mult, cu siguranță. Limba lui era activă, dar nu cotropitoare. Penetra încet și delicios.

Scoțând aceleași sunete care vibrau în gâtul lui, Lilah îl sărută la rândul ei. Apoi, dându-și seama că n-ar fi trebuit s-o facă, își retrase capul.

— Nu, Adam.

— Ba da, zise el și gura lui îi găsi gâtul arcuit și dornic.

— Asta nu face parte din programul de tratament.

— Face parte din programul *meu*.

În șoapta lui se simți nerăbdarea cu care îi desfăcu sutienul costumului de baie, care căzu în brațele ei. Lăsându-și capul în jos, el își frecă obrazul de sânii ei și adulmecă adâncitura dintre ei cu nasul și cu buzele.

Lilah scoase un scâncet care ar fi putut însemna plăcere, regret sau sentiment de vinovăție. Sau toate la un loc.

— Adam, încetează, te rog. Nu știi ce faci.

— Ba cum să nu știu, zise el mușcând-o ușor de sân, după care sărută locul respectiv.

— Mă vrei pentru că mă aflu aici.

— Te vreau și atâta tot.

— Pentru că depinzi de mine.

— Pentru că ești îngrozitor de sexy..

— M-ai mai sărutat și înainte.

— Ăla n-a fost un sărut, ci o insultă.

— Și ăsta la fel. Se potrivește perfect. Întâi furia și, pe urma, pasiunea. Iei dependența drept dorință.

— N-am luat niciodată altceva drept dorință, Lilah.

În timp ce pronunțau acele cuvinte, buzele lui îi atingeau sfârcul ușor, frecându-l să se întărească.

Ea gemu când limba lui începu să i-l lingă cu repeziciune.

— Nu, nu.

Dar el nu dădu ascultare acelei rugăminți stinse, ci prinse mugurul tare între buze și îl supse ușor.

— Ești dulce, Lilah, murmură el mutându-și gura asupra celui alt sân. Peste tot ești atât de dulce.

Ea își împleti degetele în părul lui, având de gând să-i ridice capul dar nu putu să o facă. Gura lui caldă și umedă îi făcea plăcere, așa cum nu mai simțise niciodată. Un val de căldură îi cuprinse sânii, pulpele, stârnindu-i o dorință violentă și febrilă.

— Nu-i bine, Adam, e o mare greșeală.

— Atunci, de ce mă lași s-o fac? Întrebă el ridicându-și capul și privind-o în ochii tulburi.

— Nu știu, spuse ea cu o notă de disperare și de zăpăceală. Nu știu.

El îi puse un sărut pe buze.

— Pentru că vrei să fii sărutată la fel de mult cât vreau eu să te sărut. Nu minți, că nu te cred.

Când gura lui i-o captură pe ai ei din nou, mâinile lui îi cuprinseră sânii, pe care îi frământă încet, în timp ce limba lui se împerechea cu a ei. Degetele lui îi mângâiau sfârcurile, care erau încă umede în urma sărutărilor lui.

Lilah își puse încet mâinile pe umerii lui. Nu avea cămașă. Pielea lui, pe care ea o știa foarte bine după cât o atinsese, era netedă și caldă. Ardea de dorință să-l ia de gât și să-i lipească pieptul păros și cald de pielea ei, dar rezistă tentației.

Mintea îi era neclară din cauza pasiunii, dar îndeajuns de limpede pentru a-și da seama că violase un crez profesional fără să știe cum ajunsese la acest lucru și nici în ce clipă pierduse controlul asupra situației. Trebuia neapărat să și-l recapete.

Îi împinse umerii și, în același timp, se ridică. Sutienul îi căzu pe terasă. Se aplecă să-l ia, după care se întoarse cu spatele și și-l puse. Înainte să-l privească din nou, își puse halatul de plajă, strângându-l în jurul ei.

Fără să scoată un cuvânt - și cu câtă detașare profesională putu să adune când buzele îi mai pulsau încă din cauza sărutului, iar sânii o măi furnicau - trecu în spatele căruciorului și îl împinse. Ajunseră în camera lui și ea îl urcă în pat tot fără să rostească un cuvânt. După ce îl instalează, își făcu destul curaj pentru a-l privi în ochi.

— Sunt îngrozită de ce s-a întâmplat.

— Ești udă din cauza asta.

Ea scoase un geamăt surd, închise ochii și clătină din cap negând.

— O să uităm totul, zise ea.

— Atât îți trebuie, să-ncerci măcar.

- O să ne prefacem că nimic nu s-a întâmplat.
- Imposibil.
- N-o să se mai întâmple niciodată.
- Pe naiba.
- Dacă se mai întâmplă, plec.
- Mincinoaso.
- Noapte bună.
- Vise plăcute.

Îl lăasă și se duse în camera ei. Ca și mai înainte, simțurile îi erau tulburate. Lumina lunii, care pătrundea pe fereastră, părea argint topit. Covorul scump se simțea minunat sub picioarele ei goale. Se așeză pe marginea patului cu grijă, de parcă ar fi fost buza unei prăpăstii.

Privind în gol, își ridică mâna și își atinse buzele, pe care le simțea umflate. Își trecu limba peste cea de jos și simți gustul lui Adam.

Cu ochii încă închiși și împotriva voinței sale, scoase un sunet de dorință. Nu crezuse că i s-ar fi putut întâmpla așa ceva, nu în mod serios și, cu siguranță, nu ei. Ar fi pariat pe orice că nu avea să se implice niciodată emoțional cu un pacient. Acea regulă se afla pe pagina întâi a manualului unui fizioterapeut.

Cu toate acestea, iat-o tulburată și fără să poată face ceva.

Nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva. Ah, fuseseră mulți cei care își strecuraseră mâna pe sub fusta ei în timp ce ea îi masa, cei care o pipăiseră, crezând că erau îndrăgostiți de ea numai pentru că le cunoștea foarte bine trupurile. Dar ignorase toate acele avansuri, le catalogase ca fiind riscuri profesionale și le uitase aproape imediat ce se întâmplaseră.

Acest lucru, însă, nu avea să-l uite niciodată. Cel puțin, nu prea curând. Ar fi vrut să nege că s-ar fi întâmplat ceva. În plus, ar fi vrut să-i nege forța. Dar se întâmplase. Și fusese ceva foarte intens. Dovada era acolo, între pulpele ei. Pe buze. Pe sâni.

Își desfăcu sutienul și își privi sâni. Dar totul fusese real, nu în imaginația ei. Existau și urmele vagi pe care i le lăsaseră, pe piele bărbia și obrajii lui înăspriți. Sfârcurile ei erau încă trandafirii, umede și iritate. Îndrăzni să se atingă.

Când telefonul de pe noptieră sună, sări de parcă ar fi fost împușcată. Ridicând receptorul strigă:

- Ce este? Adică, alo, da, reședința Cavanaugh..
- Lilah? Ce s-a întâmplat?
- Ce s-a întâmplat? Ți spun eu ce s-a întâmplat, strigă ea furioasă. M-ai trezit, asta s-a întâmplat. Știi cât e ceasul aici? -
- Nu. Cât e?
- De unde naiba să știu? Totuși e târziu. Ți-e de ajuns?
- Iartă-mă, spuse Elizabeth plină de remușcări. Dar te-am sunat ca să-ți dau o veste bună.

— Copilul? Întrebă Lilah schimbând tonul repede.

— Nu, nu încă. Doctorul zice că mai durează câteva săptămâni.

— Cum te simți?

— În mare formă.

— O să le dau celor de la *Goodyear* numele și numărul tău. Poate or să vrea să te folosească.

— Ce face Adam?

— Ăăă... e bine. Bine.

— S-a mai înzdrăvenit?

Lilah înghiți în sec, amintindu-și de forța lui când îi stătuse în brațe.

— Ah, da, mult.

— Nu v-ați omorât încă?

— Nu chiar, dar am fost pe-aproape.

— De aceea am sunat. Am găsit, în sfârșit, un înlocuitor.

Lilah încremeni.

— Înlocuitor?

Se făcu liniște în partea lui Elizabeth, după care spuse:

— Cred că am nimerit bine, nu? Vorbesc cu sora mea, Lilah Mason, fizioterapeutul lui Adam Cavanaugh, magnatul hotelurilor?

— Iartă-mă, Lizzie, spuse Lilah frecându-și tâmpile. Știu că vorbesc aiurea, dar a trecut atâta timp de când am discutat despre un eventual înlocuitor, încât aproape că am și uitat.

— Ai uitat? repetă Elizabeth nevenindu-i să creadă. Dar erai atât de hotărâtă.

— Eram... sunt.

Era furioasă pe sine că nu era prea entuziasmată de înlocuire, dar își vărsă supărarea pe Elizabeth, întrebând-o țâfnoasă:

— De ce ți-a luat atâta timp ca să găsești pe altcineva?

— Am cerut o listă de la spital. Ne-au dat câteva nume și i-am intervievat pe toți, dar nu-l vedeam pe Adam cu nici unul din ei. Ieri am vorbit, însă, cu un bărbat între două vârste, cu recomandări foarte bune și Thad și cu mine am hotărât că ar fi potrivit. E pregătit, dornic și gata să vină imediat. Chiar mâine, dacă vrei.

— Aha.

— Nu pari prea încântată.

— Ah, ba sunt, dar... un bărbat între două vârste ai spus?

— De vreo cincizeci de ani.

— Hmm.

— Lilah, s-a întâmplat ceva?

— Nu, sunt doar amețită. M-ai trezit din somn, ai uitat? Am nevoie de ceva timp ca să mă dezmeticesc.

Avea să-i ia mai mult timp să înțeleagă de ce nu o entuziasmase perspectiva de a pleca din casa lui Adam Cavanaugh chiar a doua zi.

Unu, ea și Adam începuseră să se obișnuiască unul cu celălalt.

Doi, ea și Adam făceau pași foarte mari spre vindecare.

Trei, ea și Adam tocmai se îmbrățișaseră în căruciorul acestuia.

Lilah încercă să-și dea seama care din motive o făcea să șovăie să-l părăsească acum. Era adevărat că voia să ducă tratamentul la bun sfârșit. Voia să fie lângă el când avea să facă primii pași. Voia să împartă cu el victoria asupra acelei paralizii temporare. Voia să-l mai sărute.

Dar acest lucru nu avea să se mai întâmple.

Nu avea să lase să se mai întâmple. Motivele pentru care o sărutase Adam veneau direct din manual. Iar motivele pentru care ea îl sărutase pe Adam erau prea absurde pentru a fi crezute. Așa că avea să considere seara aceea o pierdere temporară a rațiunii și avea să aibă grijă să nu se mai întâmple.

Ar fi fost o prostie să sacrifice tot pentru o nesăbuiță. Faptul de a se obișnui cu un alt fizioterapeut i-ar fi putut provoca lui Adam un regres serios. Ar fi fost bine pentru pacient? Nu, Nu era normal să ia în considerare ce era mai bine pentru pacient? Ba da.

— Nu vreau să fiu înlocuită.

— Poftim?

Lilah repetă afirmația, cu mai multă fermitate decât prima oară.

— Îți dai seama cât timp am pierdut și cât efort am depus eu și Thad căutând?

— Îmi dau seama și-mi cer scuze.

— Ai fi putut să ne anunți că te-ai răzgândit.

— N-am realizat decât în clipa asta. Zău, Lizzie, îmi pare rău. Roagă-l și pe Thad să mă ierte.

Elizabeth oftă plictisită.

— E în regulă. Toate aceste interviuri au făcut ca timpul să treacă mai repede. Oricum, noi eram convinși că tu ești cea mai bună alegere. Suntem bucuroși că Adam se află pe mâini pricepute.

Și mâinile lui Adam erau pricepute, își spuse Lilah. Doar gândul la acele mângâieri făcu să i se umezească palmele.

— Eh, dacă asta-i tot, Lizzie, eu m-aș culca din nou.

— Ești sigură că totul e-n regulă? Ai o voce ciudată.

— Mă simt foarte bine. Sărută-i pe copii din partea mea. Și pe frumosul meu cumnat. Pa.

Închise repede și luă iute mâna de pe receptor de parcă acesta ar fi acuzat-o de duplicitate și manipulare.

Dar nu putea scăpa atât de ușor de conștiința ei. Dând la o parte cuvertura și strecurându-se în așternut, se felicita pentru faptul că avusese noblețea să rămână până la sfârșit.

Șapte

— Totdeauna dormi goală?

— Hmmm?

— Totdeauna dormi goală?

Lilah se întinse leneș în așternutul de satin și căscă. Ochii i se deschiseră încet, până la un punct, și apoi brusc.

— Adam?

— Îți aduci aminte cum mă cheamă. Sunt măgulit.

Lilah își dădu la o parte părul răvășit, trase la piept cearceaful din satin și se sprijini într-un cot.

— Ce cauți în camera mea? Cum ai ajuns aici?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce întrebare?

— Totdeauna dormi...?

— Da! Acum spune-mi ce l-a apucat pe Pete de te-a lăsat să vii aici.

— Pete nu știe că sunt aici. Am venit singur.

Uimită, Lilah se uită peste marginea patului. Adam era în cărucior.

— Te-ai dat jos din pat și te-ai așezat singur în cărucior?

— Nu ești mândră de mine?

— Bineînțeles că sunt, spuse ea zâmbindu-i, dar zâmbetul dispăru la fel de repede cum apăruse. Numai că asta nu-mi răspunde la întrebare. Ce cauți în camera mea?

— Îți invadez teritoriul.

— Exact. Vrei să pleci, te rog?

Deodată, un gând îi încolți în minte.

— De unde ai știut că sunt goală?

— M-am uitat sub cearceaf.

Ea îl privi cu gura căscată de uimire, iar el începu să râdă.

— De fapt, bikinii tăi sunt pe podea și nu văd nici urmă de bretele de cămașă de noapte pe umerii tăi.

— Ah. Bine, dacă ești drăguț, domnule Cavanaugh, spuse ea cu răceală arătând spre ușă, aș vrea să fac un duș și să mă îmbrac.

— Ți-am adus ceva.

Ea văzuse florile, dar abia acum le observă cu adevărat, când el îi puse cununa în jurul gâtului.

— Bun venit în Hawaii, Lilah.

— Ai cam întârziat cu câteva săptămâni.

— Ești o maniacă a detaliilor?

Lilah se uită la petalele acelea delicate și parfumate și le atinse plină de respect. Erau umede și reci pe pielea ei.

— Îți mulțumesc, Adam. Sunt minunate.

— Știi ce se potrivește cu o astfel de cunună, nu? Întrebă el și ea își ridică privirea repede.

Ochii lui Adam sclipeau.

— Aha, văd că știi.

— O să ne lipsim de partea asta a tradiției.

— Tocmai datorită acestei părți s-a păstrat tradiția atât de mult. Și, pe urmă, niciodată nu încalc tradiția.

Cuprinzându-i capul în palme, o trase spre el și o sărută profund.

— Nu așa se face, spuse ea când el își desprinsе buzele de ale ei. Ar trebui să fie câte un sărut pe ambii obraji, nu?

— De obicei.

— Credeam că niciodată nu încalci tradiția.

— Doar dacă nu sunt implicate gura ta și limba mea.

O sărută din nou până să apuce ea să-l împiedice. În cele din urmă, ea își adună destulă forță ca să-i spună:

— Pleacă! Trebuie să mă dau jos din pat și să mă îmbrac.

Privirea lui coborî asupra cearceafului, care nu prea reușea să-i ascundă forma plină a sânilor.

— Cred că arăți foarte bine așa cum ești, așa că, te rog, nu te îmbrăca pentru mine.

— Mai ales pentru tine. Ai cheltuit foarte multă energie ca să te dai jos din pat singur. Trebuie să profităm cât mai mult de acest moment.

— Am o idee mai bună. Hai să ne luăm ziua asta liberă și să sărbătorim progresul pe care l-am făcut.

— Cum?

El își trecu degetul mare peste buzele ei.

— Stând în pat, spuse el și își ridică privirea captivantă spre ea. Într-un singur pat. Țasta. Cu siguranță că o să profităm cum trebuie de moment.

O clipă, Lilah fu vrăjită de vocea lui răgușită și de acea propunere ademenitoare, însă, prea curând, își recăpătă luciditatea și îi spuse supărată:

— Nu fi ridicol. Tu nu-ți iei niciodată o zi liberă și, ca urmare, nici eu n-o s-o fac.

El îi primi refuzul bine dispus și se îndepărtă cu căruciorul de pat.

— N-o să meargă, Lilah.

— Ce anume?

— Să te prefaci că aseară nu s-a întâmplat nimic. Dar acum mi-e foame, așa că, deocamdată, mă retrag.

Își răsuci căruciorul și se îndreptă spre ușă. Ajungând, îi mai aruncă o privire peste umăr.

— Și chiar m-am uitat sub cearceaf, să știi.

Ea îl privi făcând ochii mici.

— Glumești, Cavanaugh.

— Zău? Îmi place la nebunie alunița aia mică și sexy din interiorul urmei lăsată de bikini.

Înainte ca ea să poată găsi un răspuns, el dispăru. Lilah aruncă cearceaful la o parte și traversă camera. Trânti ușa și o încuie, având grijă ca ambele zgomote să fie auzite. După aceea intră în baie și răsuci robinetele dușului.

Adam râdea de atitudinea ei față de seara precedentă. Credea că e timidă și nu o lua în serios. Seara trecută le stârnise libidourile, dar întârzia mult procesul de a-l face să meargă din nou. Acest lucru, nu o aventură amoroasă, trebuia să fie țelul lui. Era foarte important ca ea să se impună iar ca medic al său, nu ca amantă și, deci, era nevoie de măsuri urgente.

Când intră în camera lui, o oră mai târziu, îl găsi aruncând cu o minge de baschet într-un coș pe care îl pusese pe Pete să-l fixeze de perete.

— Douăzeci și șapte de lovituri la țintă, se laudă el.

Lilah intră la fel de rigidă ca o cămașă scrobită și îi luă mingea din mână.

— Destul cu joaca. Poți să faci asta în timpul tău liber, următoarea oră și jumătate suntem în timpul meu.

Se duse la casetofon și îl închise. Vocea lui Whitney Houston fu oprită brusc.

— Ce-ai pățit? o întrebă Adam. Ți-a venit ciclul?

Lilah se întoarse spre el.

— N-ar fi treaba dumitaie, nu crezi, domnule Cavanaugh?

— Sau indispoziția asta pornește de la lipsa activității sexuale?

— O să ignor ce-ai spus.

— Nu poți. Așa cum nu poți să ignori nici ce s-a întâmplat aseară. Unde e cununa pe care ți-am dăruit-o?

— În frigider, în camera mea.

— De ce nu în jurul gâtului?

— Să fim serioși. Nu pot să port așa ceva când lucrez.

— Atunci, când?

— Nu știu.

— La cină, în seara asta?

Veni momentul lămuririi unor lucruri.

— Uite ce e, Adam mi se pare că în ultima vreme am petrecut cam mult timp împreună. Un medic fizioterapeut trebuie să fie un supraveghetor, un confident, uneori, dar niciodată un...

— Iubit.

— Nu asta aveam de gând să spun.

— Nu?

Ea făcu un efort să se stăpânească.

— Nu putem fi prieteni atât de buni, Adam.

— N-am sărutat niciodată un prieten așa.

— Nu suntem nici îndrăgostiți.

— Exact. Am trecut de această fază. De fapt, am trecut chiar și de preludiu. Suntem pregătiți pentru chestia reală.

Cuvintele lui provocatoare îi stârniră senzații delicioase. Încercând să le ignore și să le nege, ea își dresă glasul și spuse cu asprime:

— Dacă vei continua așa, îți vei pierde respectul față de autoritatea mea. Te rog pentru ultima oară să încetezi cu aluziile astea sexuale copilărești. Ziua de astăzi marchează un nou început. De aici încolo va fi extrem de greu.

În acest timp, chipul lui se întunecă din ce în ce.

Ea fusese gata să explodeze, dar o izbucnire a lui deveni iminentă. Când ea termină ce avu de spus, mâinile lui strângeau cu putere brațele căruciorului.

— Mai greu decât până acum? Ce poate fi mai greu decât să mă necăjești oră de oră, silindu-mă să fac lucruri pe care nu pot să le fac?

— Știi foarte bine că nu-i ușor.

— Foarte bine! urlă el. Pentru că nu e.

— Gata cu smiorcăielile. Hai să ne apucăm de treabă, zise ea categoric.

Tratamentul de dimineață fu un dezastru. Îl puse să facă o mulțime de exerciții menite să-i tonifieze mușchii ce acum erau maleabili. El făcu efortul fără prea mare tragere de inimă. Apoi, când ea îl certă pentru lenevie, el se forță mai mult, și sfârși cu o contracție pe care ea trebui să o alunge prin masaj, în timp ce el înjura de mama focului. Îl așează apoi în pat ca să se odihnească, trăgând căruciorul cât mai departe de el, ceea ce îi atrase și mai multe epitete.

În ultima vreme își făcuse un obicei din a sta în camera lui în pauza dintre ședințe. Urmăreau meciuri și filme siropoase la televizor, ascultau muzică, jucau diverse jocuri și cărți sau, pur și simplu discutau. În ziua aceea, însă, îi ocoli camera până când veni timpul ședinței de după-amiază.

Merse mai prost decât dimineața. Ea începu să se enerveze din clipa în care intră în cameră și el îi spuse: „Să nu mai pui niciodată căruciorul departe de mine”, până când el refuză să încheie un exercițiu pentru genunchi, spunând: „Nu mai fac”.

— Bine, spuse ea dându-i drumul piciorului care căzu cu zgomot pe covor. Dacă asta e atitudinea ta, cred că o să-mi iau ziua aia liberă la care te-ai referit de dimineață. Mi-ai adus aminte că n-am avut nici una de când am venit aici.

O oră mai târziu, ieși din camera ei lăsând o dâră de parfum în urmă. Purta o rochie din bumbac fără bretele care lăsa să i se vadă umerii bronzăți și decolteul. Fusta petrecută era strâmtă și de fiecare dată când făcea un pas în sandalele cu toc înalt, se desfăcea lăsând să i se vadă pulpele lungi și frumos formate. O parte a părului era pieptănată după ureche și prinsă cu o agrafă mare și strălucitoare. Cununa îi înconjura gâtul.

Când intră în bucătărie, îi ului pe amândoi bărbații.

— Să nu mă aștepti, Pete. Probabil că mă voi întoarce foarte târziu.

Adam stătea la masă, în căruciorul lui, mâncând cina rece pe care i-o pregătise Pete. Ea îl ignoră, ca și cum nici n-ar fi fost acolo, îi făcu cu mâna valetului și ieși.

În timp ce conducea pe drumul șerpuit de munte, se întrebă dacă nu cumva exagerase.

Nu. Adam nu o luase în serios când îi spusese că sărutul din seara precedentă nu avea să se mai repete. Dacă voia să reușească să-l facă să meargă din nou, trebuia să-l facă să se gândească la ea ca la un medic fizioterapeut și nimic altceva. Șofer sclav, da. Animatoare și îndrumătoare, da. Dar nu trebuia să o ia drept tovarășă de joacă și obiect al iubirii.

Simplele flirturi erau în regulă. Îl făceau să-și recapete încrederea în sine. Tachinările mențineau buna dispoziție. Dar seara precedentă nu păruse deloc ceea ce se putea numi un simplu flirt.

Luă cina singură într-un elegant restaurant oriental, comandând mâncăruri care să o facă să stea cât mai mult posibil. Ignoră atențiile a doi marinari care au acostat-o pe stradă oferindu-i bani și o noapte de un extaz extrem de îndoielnic. Cumpără două bilete de la un cinematograf cu mai multe ecrane, urmărind mai întâi un film, apoi mutându-se la celălalt. Primul fu slăbuț, iar al doilea aproape că o făcu să adoarmă.

După ce pierdu destul timp, se întoarse acasă. Intră foarte încet. Rămânând lângă ușă, înăuntru, își scoase sandalele și se îndreptă spre scară.

Căruciorul lui Adam apăru deodată din camera de zi și aproape că se ciocni de ea, făcând-o să scoată un țipăt de spaimă.

— Ai grijă pe unde mergi, da? se răsti ea. Erai gata să mă calci pe picior.

— Te-ai distrat?

— De minune.

— Unde ai fost?

— La Lahaina.

— Lahaina! Ai condus singură atâta drum până la Lahaina?

— Conduc din ziua în care am împlinit șaisprezece ani, Adam. În majoritatea locurilor unde mă duc, conduc singură.

— Nu face pe deșteapta.

— Și tu nu fi posesiv. Da, m-am dus la Lahaina pentru că n-am mai fost acolo niciodată. E un loc frumos, etcetera. Am văzut multe lucruri încântătoare, am mâncat o cină minunată și m-am distrat foarte bine. A fost exact genul de activitate care îmi trebuia. Dar m-a obosit foarte mult, așa că mă duc la culcare. Noapte bună.

— Stai puțin. Unde ai fost?

— Ți-am spus doar.

— Adică, unde „te-ai distrat atât de bine”?

— Nu mai țin minte.

Nici în ruptul capului nu avea să-i spună că-și petrecuse seara singură într-un cinematograf.

— Ți-ai pierdut memoria din cauza băuturii și drogurilor?

— Acum cine face pe deșteptul? Nu-mi aduc aminte cum se numea locul respectiv. Ce contează? Parcă avea un acoperiș de paie.

Își scormoni mintea pentru a-și aminti numele barului pe lângă care trecuse la ieșirea din orașul turistic.

— *Shack* nu mai știu cum.

— *The Sugar Shack!* Ai fost singură la *Sugar Shack*?

— Aceeași poveste.

— Este principalul local de pe insulă. De acolo poți lua orice, de la cocaină la boli venerice.

— Vorbește cumva glasul experienței.

Privirea lui aruncă pumnale în întuneric.

— Dar te-ai potrivit foarte bine, nu? Te-ai și îmbrăcat corespunzător.

Ea își lăsă capul într-o parte și spuse cu tupeu:

— Să zicem așa, tăticule. Am avut câteva partide, dar n-am cunoscut pe nimeni cu care să întrețin o relație durabilă.

— Te-ai culcat cu cineva?

Lilah luă foc, întâi de jenă, apoi de furie. Era prea supărată ca să vorbească, așa că Adam profită de ocazie pentru a turna sare pe rana pe care tocmai i-o produsese.

— De-asta ai ieșit, nu? Întrebă el și își lipi mâna pe partea inferioară a abdomenului ei. Ca să lași pe altul să stingă focul pe care eu l-am aprins aici aseară?

Aruncându-i o privire dușmănoasă, ea se îndepărtă și, scoțându-și cununa, i-o aruncă în brațe. Abia atunci observă paharul din mâna lui.

— Ești beat. Deci, o să ignor întrebările și jignirile tale. Dar, pentru pura ta curiozitate, dacă m-aș duce să mă culc cu cineva, așa cum atât de urât ai spus, n-ar fi treaba ta.

Ajungând sus, îi strigă:

— Domnul să aibă milă de tine mâine dacă o să fii mahmur.

Domnul nu avu milă, însă.

A doua zi dimineață, când intră în camera lui Adam, Lilah îl găsi sprijinit de perne, cu o tentă verzuie a pielii și o expresie îngrozitoare.

— Nu baschet în dimineața asta? Întrebă ea cu un glas subțire. Nu Whitney Houston?

Adam îi aruncă o privire ucigătoare pe sub sprâncenele sale întunecate, dar ea execută o piruetă cam stângace, însă plină de entuziasm și spuse:

— Mă simt grozav! E o dimineață superbă. Ai mâncat omleta specială a lui Pete?

Adam gemu.

— A fost delicioasă. Cu multă brânză. A...

— Taci, Lilah, spuse el printre dinți.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea ținându-și buzele. Îl doare burtica pe Adam?

— Pleacă naibii de aici și lasă-mă-n pace.

— Te-am prevenit, spuse ea râzând. Să nu dai vina pe mine. Ce-a fost? Gin? Vodcă? Whisky? Coniac?

El gemu nefericit și se ținu de burtă.

— Coniac, nu? O băutură foarte scumpă. Dar îți permiți, nu-i așa, rege Midas?

— Te omor.

— Mai întâi va trebui să mă prinzi, Cavanaugh, și n-o să reușești s-o faci stând acolo. Hai, ridică-te și să-ncepem.

Îl luă de mână și încercă să-l ridice, dar el rămase lipit de pernă.

— Nu mă clintesc din locul ăsta.

Proptindu-și mâinile în șold, ea îl privi dezgustată.

— O aspirină, două ți-ar fi de ajutor?

— Nu. Moartea mi-ar fi.

— Din câte știu eu, nimeni n-a murit de mahmureală, deși presupun că au existat milioane de rugăciuni în sensul ăsta.

Vocea ei mai avea încă o notă de veselie.

— Ai putea să mai spui una până îți aduc eu aspirina... așa, în eventualitatea că Dumnezeu se face că n-aude și te lasă să trăiești.

Se duse la baie de unde se întoarse peste un minut cu trei aspirine și un pahar cu apă.

— Poftim.

— Nu vreau nici o afurisită de aspirină.

— Dacă le iei, o să te simți mult mai bine în timpul ședinței.

— Nu fac nici un exercițiu în dimineața asta. Mă simt îngrozitor.

— Din vina cui? Întrebă ea pierzându-și răbdarea. Nu te mai purta ca un copil și ia aspirinele.

Le lăsă să cada în palma lui, dar el le azvârli cât colo și pastilele căzură pe jos ca niște mingi de ping-pong, care ar fi putut fi la fel de bine niște bombe. Lilah își pierdu complet cumpătul și îi vărsă paharul cu apă rece pe picioare.

Acest lucru îl făcu să se dezlipească de pernă. Sări în capul oaselor rămânând cu gura căscată de uimire, după care începu să înjure, uitându-se neîncrezător la apa care se strânsese în V-ul format de pulpele lui. Înainte să apuce să-și revină, soneria de la intrare răsună în toată casa.

Pentru că Pete se dusese în cel mai apropiat oraș după cumpărături, Lilah trebui să meargă să deschidă. După ce îi mai aruncă lui Adam o privire furioasă, coborî scara în fugă și deschise ușa larg. Ar fi fost greu de spus care din cele două femei a fost mai surprinsă.

Vizitatoarea își recăpăta glasul întâi și o întrebă pe Lilah:

— Cine ești?

— Nu dorim nimic.

— Ce anume?

— Din ce vinzi dumneata, doamnă.

Bruneta se îndreptă imediat. Pielea de pe structura osoasă clasică a feței sale se întinse până când nu se mai văzu nici o cută și nici un rid.

— Te-am întrebat ceva, zise ea pe un ton glacial.

— Acum eu te întreb. Cine ești?

Dar Lilah știa deja. Bagajele din jurul femeii costau mai mult decât mașina ei. Hainele nu aveau nevoie de etichete pe care să scrie că erau scumpe. Avea o piele albă ca laptele, ochi de un albastru deschis, părul negru ca abanosul și buzele roșii ca rubinul.

— Afurisita de Albă ca Zăpada, mormăi Lilah.

— Poftim?

— Nimic. Intră.

Lilah se dădu într-o parte și o lăsă să intre în hol. Femeia avu grijă ca fusta să nu atingă picioarele goale ale lui Lilah, gest care pe aceasta o amuză.

— Unde e Pete? întrebă femeia.

Deci mai fusese acolo.

— La cumpărături.

— Și Adam?

— Sus, în camera lui.

— Și, pentru ultima oară, cine ești dumneata?

— Lilah Mason.

— Lucreția von Elsinghauer.

Lilah nu spuse nimic. Evident, femeia se așteptase ca ea să cadă în genunchi și să-i facă temenele. În schimb, o privi doar, neimpresionată, și menținându-se pe poziție.

— Ce cauți aici, domnișoară Mason?

Lilah își coborî pleoapa, făcând ușor cu ochiul.

— Nu-i așa că mori, de curiozitate? întrebă ea și simți o plăcere perversă când văzu acei mușchi ai feței încordându-se din nou. Liniștește-te, Lucretia. Sunt medicul fizioterapeut al lui Adam.

Ochii albaștri și reci ai femeii o măsurară, văzându-i picioarele goale, pantalonii scurți, tricoul fără mâneci - care făcea reclamă unui post de radio rock - și cerceii mari, nepotriviți.

— Vreau să-l văd pe Adam. Imediat, spuse ea.

— Să te conduc? întrebă Lilah cu dulceață în glas.

— Cunosc drumul.

— Sunt convinsă, zise ea și îi arată scara cu o mișcare a brațului.

Lucreția își puse pe umăr poșeta *Louis Vuitton* și începu să urce. Exact când ea ajunsese sus, Lilah îi strigă:

— Ah, cred că ar fi bine să te previn. Tocmai a avut un mic accident în pat.

După care ridică din umeri și adăugă:

— Se mai întâmplă.

— Nu bine pentru șef, spuse Pete filozofic, clătinând din cap. Ea zis „Șterge aici”. Agitat în jurul lui. Eu șters. Schimbat pat. Ea zis „Acum pleacă”. Eu plecat. Nu bine pentru șef.

— Vrei să încetezi odată? spuse Lilah îmbufnată. Nu-i nevoie să-mi vorbești despre defectele domnișoarei von Elsinghauer. Probabil că-i vreo urmașă a lui Hitler.

Pete își plesni iar genunchii, ceea ce însemna că găsisese ceva grozav de amuzant.

— N-am spus-o ca glumă, să știi. Sunt cât se poate de serioasă.

Lilah știuse din clipa în care îi deschisese ușa Lucretiei că sosirea acesteia avea să le îngreuneze viețile tuturor. Poate că o judeca pe nedrept, dar nu credea. Femeia era sub același acoperiș cu ei numai de câteva ore și provocase deja neînțelegeri.

După ce Pete adusese jos așternutul ud și Lilah așteptase destul pentru ca Adam și Lucretia să se bucure de revedere, bătu la ușa lui. Lucretia îi strigă:

— Intră.

Pentru prima oară de la sosirea lui Lilah, camera lui semăna cu cea a unui bolnav. Jaluzelele erau lăsate, blocând orice priveliște și absolut tot în afară de cele mai îndrăznețe raze de soare. În locul muzicii rock pe care el și Lilah preferau să o asculte tare, o muzică de cameră răzbătea încet dinspre casetofon. Posterul nostim pe care ea i-l cumpărase și îl pusese pe peretele opus patului, fusese dat jos. Atmosfera era funebră.

— Aș avea nevoie de un câine ca să-mi pot găsi pacientul în bezna asta, spuse ea îndreptându-se spre pat. Ce naiba ai pățit?

Când ajunsese lângă pat, îl văzu pe Adam rezemat de perne și cu o pungă de gheață pe frunte.

— Adam nu se simte bine, spuse Lucretia apărând din întuneric ca o fantomă.

— Era și de așteptat. A băut foarte mult aseară și a avut o mahmureală de care numai un *Bloody Mary* și câteva aspirine îl pot scăpa.

— Nu cred că ar trebui să-i dăm medicamente înainte să vorbim cu medicii lui.

— Medicamente! Dar eu vorbesc doar de trei aspirine nenorocite.

— Lilah, te rog, gemu Adam. Vorbește mai încet.

Ea se aplecă deasupra lui.

— Ești drăguț să-mi spui ce se întâmplă aici? E ora tratamentului și tu faci pe muribundul.

El și acoperi fața cu mâinile și apoi își împreună degetele în jurul capului.

— Oh, Doamne, îmi plesnește capul.

— Îmi pare rău, asule, dar trebuie să-ți faci exercițiile.

Lucretia se strecură între Lilah și pat.

— Doar nu te aștepți ca un om suferind să facă terapie.

— Pentru propria dumitale informare, domnișoară nu știu cum, majoritatea pacienților mei sunt suferinzi, iar eu îi ajut să scape de dureri. Cel puțin am făcut-o până acum. Așa că te rog să ne scuzi pe pacientul meu și pe mine. Avem treabă.

— Este evident că ai o experiență limitată în domeniul ales și dai dovadă de exces de zel.

Lilah scrâșni din dinți.

— Sunt o profesionistă și am o vastă experiență atât în ceea ce privește pacienții cât și în a trata cu prietenii, rudele sau iubiții acestora, care pot fi bine intenționați, dar habar n-au de nimic când e vorba de fizioterapie.

— Te lauzi că ești profesionistă, dar îmbrăcămintea și comportamentul dumitale mă fac să mă îndoiesc, ce zici?

— Cineva s-ar putea trezi expediat la cel mai apropiat motel dacă nu-și mișcă fundul elegant de aici. Adam, zise Lilah apoi, spune-i să se care până terminăm ședința.

Plictisit, el își dădu la o parte de pe frunte punga cu gheață și se uită când la una, când la alta, până când, în cele din urmă, privirea i se opri asupra lui Lilah.

— Într-adevăr, nu mă simt bine, Lilah. N-am putea face pauză până după-amiază?

Sângele curgea prin venele ei direct proporțional cu furia crescândă. Îi aruncă o privire disprețuitoare, ignoră expresia de îngâmfare a Lucretiei și ieși val-vârtej făcând să zdrăngăne toate geamurile din casă când trânti ușa în urma ei.

Acum, stând în bucătărie și așteptând să se facă ora prânzului, încă mai tremura de furie ori de câte ori își amintea scena. Pete trebui să repete ceea ce mai spusese de câteva ori.

— Iartă-mă, te rog, ce-ai spus?

— Prânz gata.

— Bun. Mă duc să-i chem.

— Nu-i nevoie, domnișoară Mason, spuse Lucreția din prag. Am venit să iau o tavă. Adam preferă să mănânce în camera lui.

— Ei bine, ceea ce preferă Adam și ceea ce o să facă Adam sunt două lucruri total diferite, spuse Lilah categoric, ridicându-se și înfruntând-o. De săptămâni întregi ia masa jos. Nu i s-a mai dus mâncare pe tavă de când a-nvățat să se așeze în cărucior. Are nevoie de exerciții. De cât mai multă mișcare. Și, fir-ar să fie, n-o să stea acolo să fie hrănit cu lingurița.

— Nu-ți pun la îndoială priceperea...

— La naiba!

— ... dar Adam nu arată deloc bine. Am de gând să-l sun pe doctorul Arno după-amiază să-l întreb ce crede că-i trebuie lui Adam. Pete, de ce nu pregătești tava?

— Spus nu.

— Uf, pregătește afurisita aia de tavă, spuse Lilah furioasă și ieși trecând pe lângă Lucreția.

— Ești sigur că înțelege?

— Absolut, îi spuse doctorul Arno la telefon lui Lilah. I-am explicat domnișoarei von Elsinghauer câte progrese a făcut Adam de când lucrezi cu el și i-am mai spus că, dacă acest program continuă, ar putea să-și revină la normal sau aproape la normal peste câteva săptămâni, dar că este extrem de important ca tratamentul să nu fie întrerupt și optimismul pacientului să fie menținut la un nivel ridicat.

Lilah se relaxa pentru prima oară de când îi deschisese ușa frumoasei Lucreția.

— Îți mulțumesc, Bo. Aveam de gând să mă lupt singură aici.

— Pun pariu că ai câștiga orice luptă în care te-ai angaja, Lilah, spuse el râzând ușor. Dacă ai vreo problemă, te rog să mă anunți. Dar cred că am rezolvat-o pe cea mai importantă.

— Îți mulțumesc din nou că m-ai sprijinit.

Imediat după ce închise, se duse în camera lui Adam, dar fu oprită brusc de ceea ce văzu.

Lucreția stătea pe marginea patului. Se schimbase și acum purta o pereche de pantaloni de pânză, dar tot arăta pusă la punct și părea departe de ceea ce Lilah considera „obișnuit”.

Lucreția îi ținea mâinile lui Adam într-ale sale, iar el râdea. Lilah fu șocată când văzu cât de frumos era când râdea astfel. La fel de tare o șoca și gândul că îi fusese foarte dor de el. Petrecuseră foarte puțin timp împreună în ultimele două zile. Iar când o făcuseră, se certaseră.

De asemenea, o uimi faptul că îi venea să-i scoată ochii Lucreției von Elsinghauer și nu numai pentru că se amesteca în tratamentul lui Adam.

Lilah era geloasă. Pe Lucreția.

Uf, la naiba, se îndrăgostise.

Opt

Când o observă pe Lilah stând în prag, Lucreția se aplecă și îl sărută pe Adam ușor.

— Ne vedem mai târziu, dragul meu.

Privirea ostilă a lui Lilah o însoți până ieși din cameră. Apoi, când se întoarse spre Adam, văzu că și el fixa spațiul gol al ușii pe unde dispăruse Lucreția, numai că expresia lui era melancolică.

— Ce faci, transmiți semnale de disperare? îl întrebă ea supărată.

— Ce vrei să spui?

— N-ai chemat-o tu să te salveze din ghearele mele?

Fără nici un ajutor din partea ei, el se dădu jos din pat și se instalează în cărucior.

— Nu mă bazez pe alții, mai ales pe femei, ca să mă scoată din situații neplăcute. Sosirea Lucreției a fost o surpriză pentru mine.

— Face adesea chestii din astea, apare neinvitată și pe neașteptate?

— E o femeie independentă. Face ce vrea, spuse el privind-o, după care adăugă: Știe că e bine venită oricând.

— Mai bine ai grijă, Cavanaugh. Lucreția ta ar putea să apară la un moment dat și să te surprindă într-un moment neplăcut.

— Ca de exemplu?

— Să te găsească în pat cu altă femeie, deșteptule.

— Eh, spuse el încruntat, n-a existat asemenea pericol acum, nu?

— Nu.

— Atunci, de ce ești supărată?

— Am fost supărată?

— Așa mi s-a părut.

— Puțin îmi pasă dacă ții un harem întreg aici să te cocolească, dar nu vreau să văd nici o femeie când e ora tratamentului.

— O femeie nu înseamnă un harem.

— Una sau cincizeci, nu-mi pasă, dar în timpul ședințelor, va trebui să muncești din greu ca să terminăm odată și să plec acasă. Cum începi să mergi, am și șters-o de aici. Între timp, dacă Albă ca Zăpada nu-mi mai stă în cale, o să ne-nțelegem foarte bine.

— Albă ca Zăpada?

— Nu contează.

— Și eu cine sunt, prințul?

— Tu ești Prostuțul.

— Ei bine, e foarte simplu de văzut cine ești tu. Morocănosul.

Intrând în pielea personajului respectiv, ea spuse:

— Ți-au înțepenit toți mușchii și toate încheieturile.

— Au! Încetează.

— Să n-aud că te doare, Cavanaugh. E numai și numai vina ta. Te-ai adus singur în halul ăsta stând două zile fără să faci nimic. Acum trebuie să ajungem în faza în care te aflai înainte să te hotărăști să devii leneș.

După aceea nu prea mai avură ce să-și spună. Lilah nu reduce numărul exercițiilor, chiar dacă el își pierduse antrenamentul după două zile de inactivitate.

— Poți să faci mai mult de-atât, Adam.

Se apropiau de sfârșitul ședinței, când ea întrerupse tăcerea cu acea muștrare. De obicei, glumeau în timpul celor mai dureroase exerciții, făceau schimb de insulte și de aluzii sexuale. Liniștea o călca pe nervi. Dorea să restabilească puțin din spiritul de camaraderie de care se bucuraseră înainte

de sărut, de sosirea neașteptată a Lucreției și de constatarea că simțea pentru Adam mai mult decât preocupare profesională.

— Am spus să împingi.

— Dar împing, fir-ar să fie.

Fața îi era asudată.

— Mai tare.

— Nu pot.

— Ba poți. Haide.

El făcu încă un efort.

— E mai bine. Așa. Putin mai tare, Adam. Mai sus.

— Când o femeie îmi spune să împing mai tare și mai sus, de obicei mă simt mult mai bine.

Privirile li se întâlniră ca doi magneți. Sub impactul privirii lui, răsuflarea lui Lilah deveni la fel de anevoioasă ca a lui. Ea își relaxă brațele și îi lăsă piciorul jos, pe masa înclinată.

— Prin comparație, asta nu te face să te simți prea bine, nu? Îmi pare rău că nu-ți pot oferi mai multă plăcere.

El îi susținu privirea și ridică din umeri.

— Nu-i vina ta că am căzut în prăpastia aia.

Ori de câte ori vorbea despre accident, devenea grav și întunecat. Lilah simțea mereu milă, știind că încă mai suferea din cauza pierderii prietenilor.

— Ai muncit mult după-amiaza asta, așa că ai dreptul la o recompensă.

— Un masaj? Întrebă el plin de speranță.

— Cu loțiune.

— Grozav.

— Dă-ți jos chilotul și întoarce-te.

Se învățase să facă acest lucru și îl reușea foarte bine. Ea îl felicită acoperindu-l cu un cearceaf. Simțindu-se mândru de sine, își vârâ mâinile sub obraz și o privi intrând în baie.

— Să știi că ai șocat-o pe Lucreția.

— Cum?

Aduse un burete umed cu care începu să-i spele brațele, picioarele și spatele. După ce îl șterse, își turnă în mâini puțină loțiune de corp și începu să-i maseze partea din spate a gambelor. El gemu de plăcere și închise ochii.

— Concentrează-te asupra relaxării mușchilor acum, îi spuse ea cu o voce hipnotizantă. Gândește-te la mușchii relaxați. Ce-a spus Lucreția despre mine?

Strecură acea întrebare pe nesimțite, sperând că el nu avea să o ia drept o curiozitate prea mare.

— Se aștepta ca doctorița mea să fie grasă, cu degete dolofane și păr cărunt. Să aibă o uniformă albă scrobită. Pantofi cu talpă de cauciuc. Nu se aștepta deloc la picioare lungi în pantaloni scurți, păr blond și unghii roșii la picioare.

— Dacă am voie să-mi exprim părerea, prefer cea de-a doua descriere.

Îi masă partea din spate a pulpelor și fesele. Gemetele lui deveniră mai profunde, mai frecvente și mai sexuale.

— Lilah, crezi în reîncarnare?

— Nu știu sigur. De ce?

— Pentru că tocmai mi-am dat seama ce ai fost într-o altă viață.

— Zău, ce?

— Nu sunt sigur că ai vrea să știi.

Ea se aplecă și îl bătu ușor pe umăr. El deschise ochii.

— Precedenta mea ocupație are vreo legătură cu păcatele carnale?

Privirea lui se opri asupra părului ei care îi cădea pe umeri în dezordine.

— Numai cu păcatele carnale.

— Atunci mă bucur că am fost acolo.

— Nerușinato, murmură el râzând și închizând ochii din nou.

Lui Lilah îi plăcea cum i se ondulau genele când intrau în contact cu obraji. De fapt, îi plăcea totul la fața lui. I-o admira în taină, în timp ce mâinile ei îi întindeau loțiunea pe spate. Apăsa exact cât trebuia pe fiecare mușchi, încordându-și și relaxându-și degetele. O tulbura atingerea pielii lui, îi simțea vitalitatea în fiecare mușchi.

Era atât de absorbită de ceea ce făcea, încât nu o auzi pe Lucretia decât când aceasta închise ușa în urma ei. Lilah trase repede cearceful peste spatele gol al lui Adam.

— Va trebui să vii mai târziu, spuse ea cu răceală, încă n-am terminat. Îl fac să se relaxeze.

— Văd.

În ciuda cuvintelor spuse de Lilah, Lucretia se apropie de masă.

— Am ceva care îl va relaxa mai bine decât un masaj. Vrei un *Martini*, dragul meu? Așa cum îți place ție.

Adam se sprijini în coate și întinse mâna spre pahar.

— Mulțumesc, spuse el și sorbi. Hmmm. Perfect.

Își zâmbiră și apoi se uitară la Lilah. Aceasta se menținu, însă, pe poziție și îi spuse lui Adam:

— Vei avea nevoie de ajutor ca să te așezi din nou în cărucior.

— Pot să-l ajut și eu foarte bine, spuse Lucretia cu dulceață în glas.

Lilah se consultă cu Adam din priviri. Acesta își sorbea băutura cu aprecierea unui cunoscător. Îi venea să-i dea o palmă care să-i arunce paharul din mână și să-i șteargă zâmbetul de pe față.

— Bine, spuse ea pornind spre ușă. Ne vedem înainte de culcare, Adam.

— Nici de asta nu va fi nevoie, îi spuse Lucretia cu acea voce modulată, de pension elvețian, pe care Lilah ajunsese să o urască. Voi dormi aici cu Adam și voi fi lângă el toată noaptea. Te vom chema dacă vom avea nevoie de tine. Altfel, Adam te va vedea mâine dimineață pentru terapie. Bună seara, domnișoară Mason.

Lilah îi aruncă pacientului ei o privire ucigătoare și ieși trântind ușa.

— Ce-s astea?

— Cam a ce arată?

— Seamănă cu un set de bare paralele.

— Felicitări, îi spuse Lilah lui Adam. Ai răspuns corect. Ca premiu, vrei inelul de ziroconiu, ustensilele de bucătărie antizgârieturi sau o excursie la sfârșit de săptămână în Ozarks?

— Ai un simț al umorului nemaipomenit.

— Asta m-a ajutat să fiu simpatizată, spuse Lilah, montând barele în locul unde le voia, după care se dădu puțin în spate și își admiră opera. Așa.

— Pentru ce sunt?

— Cu siguranță nu ca să dau eu un spectacol pentru distracția ta.

— Atunci, pentru ce?

— Ca să dai tu un spectacol pentru distracția mea.

El păru șocat și speriat.

— Nu e prematur? De ce le-ai adus acum?

— Pentru că a venit vremea să începi să exersezi mersul între ele.

— Așa cum ți-am mai spus, ai un simț al umorului teribil.

— Nu glumesc deloc.

— Nici eu, izbucni el uitându-se la aparat de parcă acesta ar fi fost posedat de niște duhuri rele. Nu pot s-o fac.

— Poți să încerci.

— O să mă fac de râs chiar și așa. Ea scoase un geamăt profund.

— Scutește-mă, te rog, Cavanaugh. Chestia asta o spui de fiecare dată când îți aduc ceva nou. Scribeții, căruciorul, masa înclinată. Am mai auzit toate astea și am început să mă plictisesc. Hai. Fundul sus. Jos din pat și în cărucior.

— În cărucior, bine. Chiar și pe masa înclinată. Dar nu te aștepta să stau pe propriile mele picioare că nu pot.

— Te desfid.

— Poftim?

Ea se aplecă până când fața îi ajunse la același nivel cu a lui.

— Te desfid, Minune Fricoasă, să încerci măcar.

Îi văzu irișii ochilor strângându-i-se în jurul pupilelor. O privi îndelung, după care se uită din nou la bare. Își umezi buzele.

— Bine. O să-ncerc, acceptă el nesigur. Dar dacă dau greș...

— O să încerci din nou.

Se duse cu căruciorul până la capătul barelor neștiind ce să mai facă apoi. Lilah păși între bare. Îi legă o centură în jurul mijlocului și, cu ajutorul ei, îl trase din cărucior. În același timp el își făcu avânt cu brațele. Stătu între cele două bare, în vreme ce Lilah se lăsă în jos și îi puse genuncherele.

Când se ridică, îl întrebă:

— Cât de tare ești?

— Poftim?

— Burta, Cavanaugh, burta. Ai nevoie de o legătură abdominală?

Ochii lui sclipiră de gânduri năstrușnice.

— Atinge-o și vezi cât de tare e.

— Pun pariu că spui chestia asta tuturor femeilor, zise ea răspunzându-i cu un zâmbet la fel de năstrușnic.

Acceptându-i provocarea nerostită, Lilah îi puse mâna pe burtă. Mușchii de sub pielea acoperită de păr, se încordară instantaneu. Stând aproape unul de altul, amândoi simțiră forța acelui contact. Ea apăsă cu vârfurile degetelor și mușchii stomacului lui se întăriră, spunându-i ceea ce voia să știe. Medicul din ea era satisfăcut. Dar femeia dorea mai mult. Își retrase mâna regretând.

— Ești tare, spuse ea îmbufnată.

— Da. Ultimul lucru de care am nevoie e ceva care să mă întărească și mai mult.

Se priviră câteva secunde, după care Lilah își întoarse privirea.

— Hai să începem.

— Arată-mi ce să fac.

Ea îl certă, îl învăță, îl linguși. El strigă la ea. Ea urlă la el. Se înjurară. Dar înainte ca ședința să se încheie, el izbutise să-și târască picioarele ușor între bare.

— Nemaipomenit, asule, începi să...

— Dumnezeu!

Strigătul Lucreției îl sperie pe Adam făcând ca mușchii brațelor să-i cedeze. Ar fi căzut dacă Lilah nu ar fi fost acolo să-l susțină. Luându-și toată greutatea asupra ei, îl ținu și îl lăsă încet în cărucior. Apoi se răsuci să o înfrunte pe Lucreția.

— Pleacă de-aici! Cum îndrăznești să ne întrerupi în timpul ședinței?

— Nu-mi poți comanda ce să fac, domnișoară Mason.

— Ba să fii sigura că pot. Domnul Cavanaugh se află în sarcina mea. Cât suntem în camera asta, atenția lui trebuie să fie numai la mine și la ce fac eu.

— Faptul că se află în sarcina dumitale poate fi remediat, amenință Lucreția cu un glas care ar fi putut răci *Martini*-urile pe care îi plăcea atât de mult să i le pregătească lui Adam. Am de gând să discut această problemă cu medicul lui. Într-adevăr, solicitarea altui medic ar fi o idee. Mi se pare că ceea ce faci dumneata pentru Adam la recomandarea doctorului Arno îi face mai mult rău decât bine. Este evident că suferă.

Lilah se întoarse și văzu că pacientul ei avea o expresie de suferință.

— Adam?

Se lăsă să cadă în genunchi în fața căruciorului și începu să-i maseze mușchiul gambei, care era strâns într-un nod la fel de rotund și de tare ca o minge de baseball.

Lucreția veni lângă el și îi șterse fruntea asudată cu o batistă cu monogramă.

— Lasă-l acum, domnișoară Mason. N-ai făcut destul pentru o dimineață?

— Eu? Nu eu am dat buzna aici unde nu era nevoie de mine, făcându-l să nu se mai concentreze.

Trecură câteva minute până când mușchiul lui Adam își reveni. Chipul contorsionat i se relaxă, dar Lilah își dădu seama că acea cădere îi provocase stânjeneală și durere în egală măsură. Îi rănise mândria. Îi venea să o omoare pe Lucreția pentru că stricase în câteva secunde tot ce se chinuise ea să facă într-o oră. Încrederea lui Adam era zdruncinată. Când avea să-i mai propună să folosească barele, trebuia să pornească de la zero, convingându-l că putea să o facă. Naiba s-o ia pe femeia aceea!

— Te rog frumos să pleci, spuse ea cu răceală.

— Timpul a expirat.

Lilah se uită la ceasul de pe noptieră.

— Nu mai spune? Mai avem încă un sfert de oră.

— Doar n-ai de gând să-l faci să stea iar în picioare?

— Nu, o să facem o serie de exerciții pentru relaxarea mușchilor.

— Atunci o să stau să mă uit.

— Nici vorbă. Asta e între mine și pacientul meu. Adam, nu vrei să stea aici, nu-i așa?

Lucreția puse o mână pe umărul lui.

— Nu crezi că ar fi o idee bună să învăț cum se face asta?

Acest lucru o înfurie pe Lilah și mai mult.

— Aici nu e vorba despre turnarea ceaiului, Albă ca Zăpada. Nu înveți să „faci asta” într-o după-amiază. E nevoie de ani de studiu și practică.

— Nu poate să fie atât de greu, spuse Lucreția râzând disprețuitor. Ar trebui să știu cum se face ca să-l pot trata pe Adam eu însămi când ne vom căsători.

Inima lui Lilah tresări violent. O privi pe Lucreția cu gura căscată și apoi se uită la Adam.

— Să vă căsătoriți? Întrebă ea uimită.

— N-ai știut? spuse Lucreția plimbându-și degetele cu afecțiune prin părul lui Adam. Mi-a cerut mâna abia ieri, deși a fost cât pe-acum să o facă ultima oară când am fost împreună, cu câteva zile înainte de accident.

Lilah se uită la el cu durere și neîncredere.

— I-ai cerut mâna?

— Discutăm în mod serios în acest sens.

— Chiar vrei să te însori cu ea? De ce?

— Poftim? spuse Lucreția ofensată. Adam...

— Taci, Lucreția, o întrerupse el cu asprime. Vreau să aud ce are Lilah de spus.

Nu își luase ochii de la ea. O privea fix, dar expresia lui nu era răutăcioasă. Era chiar amuzat. Sau, cel puțin, curios.

— De ce crezi că n-ar trebui să mă însor cu Lucreția? Suntem cunoștințe apropiate de câțiva ani.

— Puțin mai mult decât atât, dragul meu, interveni Lucreția și Adam îi aruncă o privire care îi cerea să tacă.

Apoi se întoarse spre Lilah.

— Lucreția este înțelegătoare față de starea în care mă aflu și, indiferent cum vor ieși lucrurile, e gata să trăiască alături de mine.

— Cum adică „indiferent cum vor ieși lucrurile”?

— Mă refer la posibilitatea de a nu mai funcționa sexual.

— Chiar e nevoie să discuți asemenea lucruri cu angajații? Întrebă Lucreția iritată.

Adam o făcu să tacă aruncându-i o altă privire aspră.

— Discut cum vreau eu, Lucreția. Dacă nu poți să taci, pleacă.

Ea hotărî să rămână, dar buzele ei roșii se țuguiră dezaprobatore.

— Lucreția e gata să se mărite cu mine în ciuda faptului că nu pot avea copii, îi spuse el calm lui Lilah. E bună. Frumoasă. O femeie cultivată, inteligentă. De ce n-ar fi orice bărbat, mai ales unul în situația mea, încântat că a acceptat să se mărite cu mine?

Lilah își înălță bărbia puțin și își dădu părul pe spate sfidător.

— Dacă vrei să faci cea mai mare greșală a vieții tale, nu mă amestec.

Lucreția deschise gura din nou să protesteze, dar Adam îi aruncă o privire atât de amenințătoare, încât dinții ei albi, perfecți, se ciocniră cu zgomot.

— De ce crezi că această căsătorie ar fi o mare greșală?

— Nu uita că tu ai vrut-o, îl preveni Lilah.

— N-o să uit.

— Bine, spuse ea trăgând aer în piept. Nu acționează în interesul tău. Te tratează ca pe un copil, te dădăcește, te cocoloșește, te răsfăță.

— Și ce-i rău în asta?

— Totul.

— Nu crezi că soții ar trebui răsfățați?

— Nu cei care sunt în situația ta și, mai ales în această fază a tratamentului. Când o să-ți revii la normal, poți avea orice dorință îndeplinită și îi voi da permisiunea oricărei femei care e destul de proastă să facă așa ceva pentru un bărbat. Dar acum, trebuie să fii stimulat, certat, îndemnat...

— Cu alte cuvinte, ar trebui să se poarte cu mine așa cum te porți tu.

— Exact! Ce face ea e foarte bine dacă te mulțumești să stai în pat, să bei *Martini*-urile pe care ți le aduce și să-i mănânci din mână. Dacă asta-i viața pe care ți-o dorești, nu vreau nici în ruptul capului să mă opun. Dacă vrei să-ți vezi burta frumoasă și tare transformându-se în grăsime și mușchii picioarelor înmuindu-se, brațele fleșcăindu-se nefolosite, ca să nu mai vorbim de bărbie și piept, atunci, foarte bine. Du-te cu ea la altar și spune „da”. Dar, dacă vrei să fii Adam Cavanaugh, dacă vrei să mergi, să alergi, să urci pe munte, așa cum mi-ai spus că vrei, atunci ai face bine să lămurești lucrurile cu ea sau să-i dai papucii.

— Adam!

Lilah ignoră exclamația Lucreției și continuă:

— Totuși, înainte să iei o hotărâre, gândește-te la asta. Când o să înceapă sezonul de schi și toți vor pleca spre Saint-Moritz, ce crezi că or să facă? Hm? Îți spun eu. Or să te lase singur. Abandonat. Pentru că și ea se va duce la Saint-Moritz. Și o vei îndemna să se ducă fiindcă te vei gândi că s-a sacrificat atâta pentru tine. O să fii lăsat într-un dormitor sufocant, cu un servitor și mai sufocant, care te va disprețui pentru slăbiciunea ta și va veni cât va putea de încet la chemarea clopoțelului de pe noptiera ta. În timp ce superba-ți soție va înfrunta pârtiile de schi și, probabil, câțiva instructori, pentru că noutatea gestului ei nobil va dispărea gândindu-se că a făcut o afacere proastă - tu vei zace neputincios și inutil. Te vei chinui întrebându-te cu cine este și ce face. Îți vei aminti cu amărăciune de zilele când agățai femeii pe pârtie și le duceai acasă să te distrezi. Vei plânge după vremurile când controlai o corporație de talie mondială și lăsa oamenii fără suflare cu energia ta. În cele din urmă, te va lăsa singur din ce în ce mai des ducându-se să se plimbe cu vreun iaht sau să-și întâlnească vreun amant și apoi va veni vremea când nu va mai fi la modă să fii măritată cu un paraplegic, va divorța și va lua, probabil, câteva din milioanele tale, pe care va simți că le merită pentru că ți-a dăruit din timpul ei.

— Nu pot să suport...

— Ești liberă să pleci când vrei, Lucretia, îi spuse Adam simplu.

— Poftim? Nici nu mă gândesc să te las cu o asemenea persoană. E evident că e dereglată psihic.

— Nu sunt deloc așa, spuse Lilah. Cât despre a mă lăsa singură cu el, țin să-ți aduc aminte că am fost cu el aici câteva săptămâni bune înainte să apari dumneata.

Albă ca Zăpada roși.

— Ce vrea să spună cu asta, Adam?

— Folosește-ți imaginația, Lucreția, îi spuse el.

— Te-ai angajat în... în...

— Jocuri sexuale. De ce nu poți s-o spui? o tachina Lilah. M-a sărutat. De mai multe ori.

— Nu numai că am sărutat-o, dar mi-a și plăcut, adăugă Adam încet. Foarte mult.

Lucreția amuți în fața forței ascunse în spatele acelor cuvinte șoptite. La fel și Lilah. Îl privi pe Adam și abia peste câteva clipe putu să continue.

— Ceea ce ne face să ne întoarcem la subiectul sex.

— Zău? întrebă el aruncându-i acel zâmbet minunat care îl făcea să semene cu un pirat.

— Păi, despre asta-i vorba, nu? întrebă Lilah retoric, de parcă ar fi fost singuri. Te temi că, dacă nu pui mâna pe prima femeie care înțelege în ce situație te afli, ai putea să le pierzi pe toate. Adam, spuse ea apoi cu sinceritate, dacă aș fi crezut că e sinceră, i-aș fi dat eu însămi o medalie pentru

sacrificiul de sine. Dar, dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi de ce a acceptat cu atâta uşurinţă faptul că nu poţi avea copii.

Amândoi ignorară sunetul scos de Lucretia şi Lilah continuă.

— Te-ai gândit vreodată că ar putea răsufla uşurată? Poate că se bucură că nu va avea un soţ care să-i ceară să-i ofere un copil. Mă îndoiesc că ar vrea să-şi sacrifice silueta sau timpul pentru un copil. Nu pare genul de femeie care să alăpteze şi să schimbe scutece. Şi, dacă o guvernantă poate face unul din aceste lucruri, cu siguranţă nu poate să-l facă şi pe al doilea.

— Alăptarea nu e esenţială, îi aminti el încet.

— Pentru mine ar fi.

— Adevărat?

În sinea ei, Lilah se cutremură.

— Nu asta-i problema acum. Mă faci să deviez de la subiect, zise ea şi apoi continuă. Nu cred că vei avea vreo problemă în patul conjugal, nici în ceea ce priveşte distracţia, nici în ceea ce priveşte procrearea. Orice femeie care te iubeşte cu adevărat n-ar găsi acest lucru important. Dar ştiu că e important pentru tine. Aşa că, dacă eşti îngrijorat că nu funcţionează, aş prefera să încerci întâi cu mine decât să rişti să nu mergă şi să te-nsori cu Albă ca Zăpada.

Urmă o tăcere plină de uimire. Nimeni nu era mai uluit ca Lilah. Îşi auzise propriile cuvinte, dar nu-i venea să creadă că ea fusese cea care le rostise. Fusese ceva impulsiv. Deşi, acum dacă stătea să se gândească, îşi dădu seama că era adevărat şi îi exprima cele mai profunde sentimente.

Nu-i păsa ce credea Lucreţia despre faptul că spusese ceea ce simţea, dar îi păsa ce credea Adam. Nu putea să-l privească în ochi. Aceştia nu trădau nimic în afară de intensitatea reacţiei lui. Reacţia în sine rămase, însă, un mister.

Se întoarse şi ieşi din cameră.

Trecură câteva secunde până când Lucreţia îşi dresе glasul şi vorbi.

— Îţi vine să crezi că o angajată are tupeul să vorbească astfel despre ceva care nu o priveşte absolut deloc? Ce greu trebuie să-ţi fi fost, dragul meu, zise ea cutremurându-se. Mă mir că ai suportat-o atât. O să am grijă să-şi facă bagajele şi să dispară de aici până diseară.

Adam o prinse de braţ când trecu pe lângă el, iar ea îl privi, uimită de forţa cu care o strângea.

— Nu Lilah o să-şi facă bagajele, ci tu.

Ea păli.

— Nu se poate să vorbeşti serios, Adam. Doar n-ai ascultat ce-a spus nebuna aia? Nu se poate. Eşti mult prea inteligent.

— Sunt foarte inteligent Tocmai de aceea ţin o evidenţă în legătură cu fiecare cunoştinţă, prieten, duşman, spuse el şi făcu o pauză înainte să adauge: Şi iubită.

Îi dădu drumul braţului şi se lăsă pe spate în cărucior.

— Lilah n-a spus nimic ce nu știam deja, zise el zâmbind de parcă s-ar fi gândit la altceva. În ceea ce te privește, oricum.

Când își îndreptă din nou atenția asupra Lucreției, redeveni serios.

— Știu că au început să-ți vină creditorii la ușă.

— Cât de nepoliticos e să vorbești despre bani, Adam.

— N-aș fi făcut-o dacă nu acesta ar fi fost motivul pentru care ai venit, spuse el înainte ca ea să apuce să nege. Am avut vremuri bune, Lucreția.

— Un sex bun.

El făcu un gest nepăsător.

— Era atât de ușor de obținut încât își pierde valoarea chiar înainte să ajungem în pat.

— Ești un...

El ridică din umeri fără să-i pese de insulta ei.

— N-am vrut niciodată să mă însor cu tine. Din clipa în care ne-am cunoscut, am știut de ce mă urmăreai tot timpul.

— M-am îndrăgostit instantaneu, strigă ea.

— De portofelul meu gras.

— Nu-i adevărat. Țin la tine foarte mult. Am venit aici ca să...

— Exact ce a spus Lilah. Voiai să mă sufoci cu atenția ta până când m-ai fi făcut să mă-nsor cu tine din recunoștință. Ar fi fost un târg pentru amândoi. Eu aș fi avut o soție, care să-mi tolereze neputința, iar tu ai fi avut un soț care să te scape de necazurile financiare. Numai că ai calculat greșit, continuă el. N-am de gând să mă las îngrijit tot restul vieții. Totdeauna m-am descurcat singur. Refuz să las ca starea în care mă aflu acum să dureze o veșnicie. S-ar putea să fiu nevoit să-mi conduc corporația din cărucior, dar în nici un caz n-o să devin un invalid ținut la pat, mulțumit să-mi las creierul să se atrofieze, în timp ce iubitoarea mea soție profită de pe urma mea.

— În ultimele două zile am avut impresia că ți-a plăcut să fii invalid, remarcă ea cu răceală.

— M-ai prins într-un moment nefavorabil, spuse el cu tristețe. Eram supărat pentru că Lilah mă respinsese. Și, pe urmă, voiam să văd cât de departe poți să mergi. Speram să mă fi înșelat în privința ta. E un clișeu, dar ți-am întins destulă frânghie și tu te-ai spânzurat cu ea.

— Deci, am fost supusă unui test prostesc, nu?

— Nu, de fapt Lilah a fost supusă testului și l-a trecut cu bine. Tu ai picat. Lucreția se strâmbă disprețuitoare.

— Fiindcă veni vorba de clișee, atracția ta față de femeia asta spurcată la gură e de râs și demnă de milă. Orice bărbat în situația ta își închipuie că e îndrăgostit de doctorița lui.

— Și ea a spus aproape la fel, dar nu cred că aveți dreptate.

— Și te mai mândrești cu intelectul tău, zise ea disprețuitor. Nu vezi că e singura femeie disponibilă pentru tine?

— Și tu ai fost disponibilă, Lucreția, îi aminti el încet. Dar nu te-am vrut, nu?

— Ticălosule.

El păru surprins.

— Și o mai acuzai pe Lilah că e spurcată îa gură?

— Se îmbracă de zici că-i târfă!

— Tu ai fost cea care voia să se vândă pe sine.

— Nu-mi vine să cred că o vrei pe ea cu adevărat.

— Da, o vreau, spuse el zâmbind ușor. Și am de gând să-i iau în considerație oferta.

De la fereastra dormitorului ei, Lilah privi cum Pete îi ținea portiera deschisă Lucreției, care era cât se poate de țăfnoasă. După ce urcă, el se așeză pe scaunul șoferului. Bietul Pete. Era nevoit să facă tot drumul până la aeroport în compania Lucreției, care nu părea să fie în cele mai bune toane.

Cât despre Lilah, era în culmea fericirii.

Doborâse toate obstacolele din calea vindecării lui Adam: furia lui inițială, iubirea lui de adolescent față de ea, aliatul lui compătimitor. Totdeauna se întâmpla ca pacienții să aibă câte un prieten, un soț sau o soție care încălcau instrucțiunile medicului. Deși o făceau din dragoste și milă, împiedicau progresul pacientului.

Din fericire, ea și Adam nu aveau să o mai vadă pe Lucreția von Elsinghauer. De acum lucrurile aveau să meargă ușor.

Mai era un mic amănunt, dar Lilah preferă să nu se gândească la problema aceea deocamdată.

Așteptă până când farurile mașinii dispărură în semiîntunericul amurgului și se duse la Adam, bătând întâi la ușă. Obținând permisiunea intră în încăpere, dar rămase lângă ușă, cuprinsă, deodată, de o ciudată timiditate.

— A plecat.

— Călătorie sprâncenată.

Ea clătina din cap nedumerită.

— Nu ești supărat?

— Sunt extrem de ușurat.

— Vrei să-mi explici?

— Nu.

— V-ați certat, nu?

— N-o să-ți spun nimic.

— La naiba! Speram să aud toate detaliile.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, zise Adam zâmbind, dar păstrez explicația pentru mai târziu. Am avut destulă parte de Lucreția în această zi.

Radiind de bucurie la auzul vorbelor lui, Lilah spuse:

— A întors toată casa cu susul în jos în timp ce și-a făcut bagajele și pregătirile de drum. Am hotărât să-ți amân ședința până după plecarea ei.

— Am bănuیت că ăsta a fost motivul amânării, dar acum, că ești aici, n-am putea să mai exersăm la bare?

Ea se bătu de câteva ori peste ureche și întrebă:

— Am auzit bine? Nu ești același pacient care a făcut gălăgie în privința barelor de azi-dimineață?

— Între timp am suferit o modificare de dispoziție.

— Aha. Păi...

— Ah, stai puțin. Unde mi-e posterul? Cel despre care Lucreția a spus că e o „tortură pentru ochi” care îmi murdărea pereții.

— Ticăloasa! exclamă Lilah punându-și mâinile la șolduri. A spus așa ceva despre posterul meu? Ce-a găsit atât de rău în fotografia unei tinere cu un coș de fructe?

— Nu cred că a avut vreo obiecție față de subiect. Poziția tinerei și a bananei o deranja.

— Unii oameni n-au gust deloc.

— Unde e? întrebă el răsând de mutra pe care o făcea ea.

— În camera mea. I-a spus lui Pete să-l arunce, dar el mi l-a dat mie.

— Adu-l înapoi.

Părănd supărată, dar, în realitate, fiind încântată, Lilah se duse în camera ei, de unde se întoarse cu posterul, agățându-l de cuiul pe care îl bătuse cu mâna ei în perete.

— Așa e mult mai bine. Acum putem să începem, spuse Adam după ce ea îl îndreptă.

Reîncepură exercițiile la bare. Brațele îl susțineau mai bine decât dimineață, dar se baza mai mult și pe picioare. Ea fu nevoită să-l roage să se oprească.

— Adam, te obosești prea mult.

— Încă cinci minute.

— La ce-o să mai fii bun mâine dacă te extenuezi în seara asta?

— Nu sunt extenuat, ci fericit.

În cele din urmă, îl convinse să-și reia locul în cărucior.

— Nu mai lucrăm cu masa. Urcă-te înapoi în pat. O să-ți fac masaj acolo. Cred, că ți-ar prinde bine și o baie cu buretele.

După ce îi făcu baia și masajul, când ea îi spunea noapte buna, el o privi cu inocență și o întrebă:

— Și celelalte?

— Ce anume?

— Activitățile distractive și de procreere la care o să fiu atât de bun cu ajutorul tău, spuse el încet. Când începem să exersăm?

Nouă

Lilah nu spuse nimic.

El aşteptă câteva clipe, după care întrebă:

— Ei bine?

— Ei bine ce?

— Terapia aia când o începem? întrebă el şi, întinzând mâna, o luă pe după gât. Eu aş spune că acum.

Ea se sili să râdă.

— Doar nu m-ai luat în serios, nu?

El făcu ochii mici şi zâmbi, dând afirmativ din cap.

— Ba da, cred că ai vorbit serios.

— Asta demonstrează cât de mult se poate înşela cineva. Am vorbit când eram nervoasă, fără să gândesc ce spun. A fost o tactică doar ca să scap de Albă ca Zăpada. Aş fi spus orice ca să scap de ea, pentru că strica tot ce realizasem noi. Submina... De ce clatini din cap?

— Toate scuzele astea sunt valabile doar până la un punct, Lilah, dar ai fost implicată sentimental. Erai supărată. Fără să vrei, ai spus exact ce gândeai. Cuvintele au ieşit, pur şi simplu, sub influenţa momentului.

În mod reflex şi, într-un fel, nervoasă, Lilah îşi muşcă buzele, iar Adam îşi trecu degetul mare peste buza ei de jos. Ea îşi trase capul într-o parte, dar el nu-şi luă mâna de pe gâtul ei.

— Uite ce e, Cavanaugh, am glumit, înţelegi? Nu ştii de glumă?

— Ştiu, atunci când cineva glumeşte, dar tu n-ai glumit.

— De unde ştii?

El se ridică în capul oaselor şi se aplecă înainte, până când ea îi simţi răsuflarea pe faţă.

— Pentru că mă doreşti foarte mult.

— Nu-i adevărat!

— Dai spectacolul ăsta de săptămâni întregi. N-am avut de ales şi te-am lăsat să preiei conducerea, spuse el sărutând-o uşor pe buze. Acum e spectacolul meu. Preiau eu conducerea.

— N-o să te las...

— Taci, Lilah.

O trase brusc, coborându-i faţa spre el. Buzele lui se freacă de câteva ori cu putere de ale ei înainte să se liniştească. Sorbindu-i buzele îi spuse:

— Deschide gura.

— Adam...

— Mulţumesc.

Limba lui îşi făcu loc în căldura umedă a gurii ei.

Lilah scânci, mai întâi în semn de protest, apoi de dorinţă şi, în final de recunoştinţă. Se relaxă şi se lăsa pe el. Muşchii gâtului, care opuseseră rezistenţă, devenind maleabili, aşa încât el nu o mai ţinu şi îşi strecură toate cele zece degete în părul ei, împingându-le la spate.

Înclinându-și capul într-o parte, el îi devoră gura cu o blândă ardoare. Lilah își puse mâinile pe pieptul lui gol. Părul era creț, dar moale și i se înfășură în jurul degetelor. Îi plăcea la nebunie acea senzație.

Când se depărtară unul de altul, ea îi rosti numele cu răsuflarea tăiată și buzele lui porniră în căutarea celor mai gustoase părți ale gâtului ei.

— Ești ca un paratrăsnet, îi spuse el.

— Adevărat? întrebă ea și își lăsă capul într-o parte, dându-i voie să-i mângâie urechea cu buzele și limba.

— Atragi bărbații oriunde te-ai duce.

— N-o fac intenționat.

— Scumpa mea, n-ai fi fost mai clară nici dacă ai fi avut tatuat pe piept cuvintele „*Născută pentru pat*”.

— Nu-mi ofer favorurile cu prea multă ușurință.

— Tocmai asta te face să fii al naibii de sexy. Afișezi, dar nu dăruiești. Înnebunești un bărbat până apucă să te vadă. Să te atingă. Să te guste.

Rosti acele ultime cuvinte în șoaptă, cu gura lipită de buzele ei, cu o clipă înainte ca limba lui să pună stăpânire pe gura ei. Își vârî mâna pe sub tricoul ei, ridicându-i-l deasupra sânilor, după care o împinse destul de departe pentru a o privi. Sâni ei erau iritați și frumoși, plini de dorință. Îi cuprinse în mâini și scoase o înjurătură ușoară. Frământându-i, șopti:

— Dumnezeule, cât de dor mi-era să ating o femeie. Se aplecă în față și își lipi buzele de sfârcul ei. Lilah îi simți limba, caldă și sinuoasă, mângâindu-i, întărindu-i și pregătindu-i pentru gura lui umedă.

În mod involuntar, ea își înfipse mâinile în părul lui, capul îi căzu pe spate și scoase un țipăt slab. Ar fi vrut să-i țină capul lipit de ea o veșnicie. Când el se desprinse, ea gemu, simțindu-se părăsită. Îl privi zăpăcită.

— Nu te opri, spuse ea răgușit, și el o sărută repede și apăsător.

— Vreau să te văd. Te dezbraci pentru mine?

Lilah se dezmetici imediat.

— Hm?

— Mi-ar face mare plăcere să te dezbrac cu mâna mea, spuse el visător, dar aș vrea să stau pe picioarele mele când o fac.

O sărută din nou și ținându-și buzele lipite de ale ei, șopti tulburat:

— Dezbracă-te pentru mine, Lilah. Încet. Sexy.

Ea se lăsă să alunece pe marginea patului până când atinse pământul cu picioarele și se ridică. Acea era șansa ei. Scăpase de mâinile lui mângâietoare și de buzele lui convingătoare. Acea era ultima șansă de a-și recăpăta detașarea profesională. Era timpul să renunțe la sentimentele pe care le avea față de acel pacient. Pe scurt, era timpul să fugă.

Dar rămase acolo, lângă pat, de parcă prinsese rădăcini. Focul din ochii lui Adam, ca și propria ei nevoie de a iubi și de a fi iubită, o făcuseră să rămână pe loc. Profesionaista din ea făcuse un pas uriaș înapoi, părăsind femeia din ea, care era mult mai vulnerabilă, să rezolve singură problema. Știa ce va alege.

Nu se dăduse nici o luptă în ea. Chiar înainte să se desprindă din brațele lui știa că avea să se întoarcă la ele. Goală și plină de dorință.

Privindu-l fix, își scoase tricoul și își țină brațele ridicate câteva secunde, după care le lăsă încet în jos, scăpând tricoul pe podea. Părul i se aranjă singur, pe umerii goi. Adam îi urmărea fiecare mișcare și în ochii lui se citea aprobarea față de sâni cu sfârcuri trandafirii și tari.

Lilah întinse mâna în spate, spre nasturele pantalonilor scurți.

Degetele ei își pierduseră obișnuita dexteritate, dar izbuti să-i descheie și să le desfacă fermoarul. Ezită puțin înainte de a-i coborî încet peste picioare. Ieși din ei, rămânând doar cu o pereche de bikini sumari. Obișnuita ei aroganță dispăruse și zâmbetul îi era timid, și nesigur. Teribil de tulburător pentru bărbatul din pat.

— Vino mai aproape, îi spuse el răgușit.

Lilah făcu câțiva pași șovăitori până ajunse lângă el. Adam întinse mâna și atinse cicatricea albă și vagă, semn al unei operații de apendicită din copilărie.

Trasă un cerc în jurul buricului ei. Degetul lui contură apoi încet triunghiul bikinilor.

— Frumos, spuse el referindu-se la dantela de un albastru deschis și la peticul blond și delicat de sub ea.

Își strecură mâna pe sub banda elastică ce îi trecea peste osul șoldului. Mâna lui era foarte caldă în comparație cu pielea rece de care se lipi și degetul mare i se roti peste os. Chiar și după ce își retrase mâna, se mai jucă puțin cu elasticul îmbrăcat în dantelă.

— Termină.

— Nu... nu pot, Adam.

— De ce?

— Sunt agitată.

— Doar te-ai mai dezbrăcat în fața unui bărbat.

Ea făcu un gest a neputință.

— Dar a fost totdeauna... adică...

— Te rog, Lilah.

Expresia rugătoare de pe chipul lui îi topi și ultimele rămășițe de pudoare. Doar cu o ușoară rezervă, își strecură degetele pe sub banda elastică și trase bikinii în jos până putu să-i scoată complet. Apoi, ea, care nu avea nici pic de pudoare și care râsese mereu de cei care aveau, care nu avea nici o prejudecată în privința corpului omenesc, se îndreptă și îl privi rușinată.

Adam înjură încet.

— Știam că trebuie să fii frumoasă, dar...

Era prea ocupat să-și bucure ochii, pentru a mai încheia fraza.

— Întinde-te.

Brațele lui, care căpătaseră putere în urma exercițiilor făcute în ultima vreme, îi înconjură mijlocul și o traseră lângă el. Înnebunit, îi sărută părul, tâmpilele, nasul, obraji și, în cele din urmă, gura.

Gemând înăbușit, el spuse atunci:

— Ah, ce bine e.

— Goliciunea?

— Nu. Asta.

Îi luă mâna și i-o strecură sub cearceaf. Foarte firesc și de bună voie, degetele lui Lilah se strânsură în jurul căldurii de fier a sexului lui. El scoase o altă serie de înjurături și îi căută buzele. Sărutul lor fu profund și lacom, iar limbile, carnale și egoiste.

Adam îi așează apoi coapsa în așa fel încât să stea întinsă peste a lui. Palma sa îi netezi șoldul și dosul pulpei. Oftară amândoi odată.

— Simți? vru ea să știe.

— Simt apăsarea. Îți simt pielea. Și mai simt asta, zise el și, strecurând mâna între trupurile lor, atinse moliciunea dintre pulpele ei.

Ea parcă fu electrocutată, atât de violent se cutremură. El ezită.

— Te-am lovit?

— Nu, nu. Nu m-ai lovit.

Își lipi fruntea de pieptul lui, în timp ce degetele lui îi cercetau moliciunea udă. Strângându-i umerii atât de tare încât unghiile i se înfipseră în pielea lui, închise ochii și se lăsă pradă senzației stârnite de degetele lui mângâietoare. Își freca trupul în mâna lui și valuri de plăcere o cuprinsură, până când fu mistuită de ele.

Chiar și după aceea, unde mici de șoc luminoase și pline de extaz îi zguduiră trupul.

Când deschise ochii, în sfârșit, și își înălță capul, observă că brațele lui nu o mai înconjurau, ci erau întinse pe lângă el. Adam stătea sprijinit de perne, iar chipul îi era inexpressiv și rece. Ochii îi erau deschiși, dar nu vedeau nimic. Și mai rău era faptul că excitarea îi dispăruse.

— Adam?

Abia avu aer să-i rostească numele, dar știa că o auzise. Pentru că el nu spuse nimic, ea îi repetă numele.

— Ar fi mai bine să pleci acum, spuse el scurt. Sunt obosit.

Lilah îl privi fără să priceapă nimic, dar se depărta de el. Se opri puțin, însă când văzu că nu face nici o mișcare pentru a o opri, se dădu jos din pat. Șocată și zăpăcită, își adună lucrurile de pe jos și ieși repede.

Era bucuroasă că în camera de oaspeți exista un ventilator pe tavan, ceea ce însemna că avea la ce să se uite. Îi urmărise ore în șir paletele rotindu-se deasupra patului, punând în mișcare aerul și uscându-i lacrimile de pe obraji.

Revăzuse în gând de cel puțin o mie de ori totul, dar tot nu putea găsi o explicație logică pentru purtarea lui Adam. Sângele îi cursese prin vene atât de

fierbinte. Ce îl făcuse, oare, să se răcească atât de iute? Ce anume? Ce făcuse? Ce nu făcuse?

Tristă și abătută, se întoarse pe o parte. O lacrimă era prea grea să o poată usca ventilatorul, așa că îi alunecă pe obraz, pe vârful nasului și căzu pe pernă. O șterse... la fel ca pe toate predecesoarele și succesoarele ei. Nu plângea niciodată. Absolut niciodată nu plânsese din cauza unui bărbat. O înfuria gândul că încălcase acea regulă și plângea din cauza lui Adam Cavanaugh. Ce ticălos lipsit de inimă fusese de o azvârlise, practic, din pat.

Și, totuși, nu fusese disprețuitor. Nu era ca și cum ar fi folosit-o și apoi ar fi aruncat-o ca pe o lamă de ras de plastic. Păruse mult mai zguduit decât ea. Dar, de ce când ea îi dăruise ceea ce voise și avusese nevoie, când el se dovedise capabil de...

Gândul o făcu să încremenească.

Se întoarse din nou pe spate, încet și deschise gura surprinsă. De ce nu se gândise mai înainte? Acum îi vedea chipul foarte clar, așa cum arătase în clipa în care ea l-a părăsit. Nu triumfător. Dimpotrivă. Pe fața lui se citea eșecul. Nu că nu voia să se uite la ea. Nu voia ca ea să se uite la el.

Își șterse lacrimile absentă și șopti ceva foarte nedemn de o doamnă în întuneric.

— Nu-i de mirare că era supărat.

Îi cunoștea foarte bine trupul lui Adam. Avea un mic semn din naștere de forma statului Utah sub braț. Când era mic călcuse pe o cutie de tablă pe plajă și tăietura îi lăsase o cicatrice pe călcâi. În scobitura spatelui avea un smoc de păr moale.

La fel de bine, îi cunoștea și modul de a gândi. Știa cum să-l facă să vibreze. În orice împrejurare ar fi știut care ar fi fost reacția lui Adam.

Și, pentru că îl cunoștea atât de bine, înțelegea acum ce anume îl supărase.

Își mai dădu seama și ce trebuia să facă. Avea s-o coste puțină mândrie, dar acest lucru nu era important când calitatea vieții unui om era în joc. Metoda la care se gândea nu era deloc etică, fiind de ajuns pentru a i se retrage autorizația. Cu toate acestea, avea să facă ce trebuia. Motivul era cel mai cunoscut de om în afară de supraviețuire: iubirea.

Lilah intră în camera lui Adam a doua zi dimineață, arătând atât de veselă cât o puteau face să pară rujul *Flamingo Wing* și jumătate de tub de cremă pentru ascunderea cearcănelor.

— 'Neața, asule. Cum merge?

Adam stătea în cărucior și se uita pe fereastră. Era posomorât, așa cum bănuise ea.

— Bine

— Ai dormit bine?

— Destul de bine.

— Pete a zis că n-ai mâncat prea mult.

— Dar cine ești tu, mama?

Ea râse vesel.

— Păi, dacă aş fi, ar însemna că am păcătuit teribil, spuse ea făcându-i cu ochiul ușor, dar el nu schiță nici un zâmbet. Nu-i amuzant?

— Nu.

— Ce-ai pățit? Nu vrei niște prune?

— Adu-mi niște prune și o să...

— Ce-o să faci? O să mă bați cu bățul?

— Vrei să taci și să-ți faci meseria?

— Ce supărăcios, mormăi ea și, așezându-se chiar în fața lui, își ridică brațele deasupra capului și se întinse, știind că astfel, tricoul i se ridica, dezvelindu-i burta. Am dormit minunat. Micul dejun a fost excelent. Acum aş vrea să înot puțin. Nu vrei să vii cu mine?

— Nu, o să stau aici.

— Și să lași frumusețe de bronz să se șteargă? Întreba ea prefăcându-se uimită. O să pun masa afară, pe verandă și o să facem ședința acolo astăzi. Ce zici?

— Vreau să lucrez din nou la bare.

— Mai târziu.

— De ce nu acum?

— Pentru că am spus nu.

— Pentru că vrei să te bălăcești în piscina mea și să te bronzezi.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— N-o să bag în seamă asta, Cavanaugh, deși astfel de comentarii mă înfurie peste măsură. Când o să-ți bagi în țeasta aia groasă gândul că eu sunt medicul, tu ești pacientul și, până când vei putea să te bați cu mine, facem cum spun eu?

El izbi cu pumnii în brațele căruciorului și strigă:

— Vreau să scap de porcăria asta...

— Foarte bine, zise ea. Așa că ne pierdem timpul stând aici și discutând, în loc să facem ceva ca să scapi, spuse ea cu dulceață în glas.

Ocolindu-l, deblocă frâna și împinse căruciorul, ieșind din cameră.

Când ajunseră pe terasă, îi umplu un pahar de suc de ananas dintr-o carafă pe care Pete o pregătise pentru ei. I-l dădu și îl sărută drăgăstos pe obraz.

— Poate că asta te va face să fii mai bine dispus până mă-ntorc.

El părea prea uimit de acel sărut spontan pentru a mai spune ceva. Ea își scoase tricoul aruncându-l neglijent pe terasă, după care se duse până în capătul trambulinei și execută o săritură perfectă. Înotă câteva lungimi de bazin și apoi ieși scuturându-și apa din păr.

— Excelent! Nu vrei să stai și tu pe trepte?

— Nu vreau.

Ea ridică din umeri cu indiferență.

— Altădată.

Privirea lui Adam era fixată asupra ei, deși ea se făcu că nu observă când se duse spre dulapul unde se aflau mereu prosoape împăturite cu grijă. Apa îi strălucea pe piele, exact cum intenționase ea. Uleiul pe care îl folosisese făcea minuni.

Șterse acele picături sclipitoare cu prosopul pufos și apoi își frecă părul cu el. Stând cu spatele la Adam, își desfăcu sutienul, înlocuindu-l cu tricoul pe care îl scosese cu câteva minute în urmă. Bumbacul moale i se lipi imediat de pielea umedă.

Întorcându-se din nou spre Adam, observă că trucul ei dăduse rezultate. Strângea brațele căruciorului atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albiseră. Părea gata să sară din cărucior. Ochii îi erau întunecați datorită unui foc care ardea în interior. Și era excitat. Pantalonii scurți de gimnastică nu puteau ascunde acest lucru.

— Văd că Pete a montat masa, spuse ea. Poți să te urci pe ea singur?

El își conduse căruciorul spre masă. Sprijinindu-se cu o mână de marginea acesteia și cu cealaltă de brațul căruciorului, reuși să se urce, după care își așază picioarele în poziția necesară.

— În curând nu vei mai avea nevoie de mine, spuse Lilah și, aplecându-se spre el, adăugă mai încet: Nu pentru asta, oricum.

— Sunt gata.

Ea îi privi poala cu subânțele.

— Văd.

— Lilah, o preveni el.

— Bine, bine. Arzi de nerăbdare să lucrezi din nou la bare. Dar nu poți să condamni o fată pentru că e impresionată de celelalte... calități ale tale.

Începură o serie de exerciții de întindere și întărire. Ea se opuse fiecărei mișcări a lui și, deși el o înjura pentru sângele de care dădea dovadă, la sfârșit zâmbea mândru.

— A fost mai bine azi, nu-i așa?

— Măine o să poți să-mi dai un picior și să mă azvârli în piscină, zise ea privindu-l cu coada ochiului. Pun pariu că ți-ar plăcea, nu?

El râse trist.

— Ba mai mult, mi-ar face mare plăcere să te țin sub...

— Sub ce?

Încântată în sinea ei, Lilah văzu un mușchi al feței lui zvâcnind de dorință și supărare.

— Sub apă.

— Ah, spuse ea uitându-se în altă parte, de parcă răspunsul ar fi dezamăgit-o. Ești nerăbdător să te întorci în cameră?

— Nu chiar De ce?

— Ar fi frumos să stăm aici puțin și să facem plajă.

— Poți să faci ce vrei. Ți-ai terminat programul.

— Ma refeream la amândoi. De ce nu stai aici cu mine?

— Pentru ce?

— Pentru soare, prostănacule. Unele culturi susțin că ar avea puteri tămăduitoare.

— Superstiții.

— Dar nici rău nu poate să facă, spuse ea înțepată. Fă cum vrei.

Întinse un prosop pe terasă și se așeză pe burtă, dar nu înainte să-și scoată tricoul.

— Ce naiba! exclamă Adam. N-ai pic de bun simț?

Ea se întoarse.

— Acum ce te-a mai supărat?

El făcu un gest spre sânii ei.

— Ar putea să apară Pete.

— I-am dat liber.

— Tu i-ai dat liber angajatului meu?

— În casă e curat, rufele sunt spălate, de gătit pot să gătesc și eu. Bine, atât cât să nu murim de foame, adăugă ea. Voia să se ducă la aniversarea verișoarei lui, așa că i-am dat voie.

Înainte ca Adam să apuce să lanseze o mulțime de proteste, ea stoarse puțină cremă în palmă.

— Vrei să-mi întinzi asta pe spate, te rog?

— Nu ajung de aici.

— Atunci, vino mai aproape, spuse ea întorcându-se din nou pe burtă și culcându-și obrazul pe mâinile împreunate.

Exact cum se așteptase, el începu să se lase în jos, pe terasă. Cu câteva săptămâni în urmă, trebuise să folosească trepte de diferite înălțimi pentru a se lăsa de pe scaunul căruciorului pe covorul pe care făceau unele exerciții. Acum o putea face doar cu ajutorul brațelor, pieptului și mușchilor spatelui. Ea avu grijă să-și ascundă zâmbetul de satisfacție.

— Unde vrei să-ți dau? întrebă el îmbufnat.

— Peste tot, zise ea, iar peste câteva secunde, strigă: Hei! Nu așa tare și nici așa repede. Hmm, așa-i mai bine.

Peste puțin, el începu să-și folosească și cealaltă mână, mișcându-le pe spatele ei încet. Din când în când, vârfurile degetelor îi atingeau sânii și el făcea o pauză înainte să înceapă masajul. Când simți că se pregătea să se oprească, ea îi spuse:

— Și dosul picioarelor, te rog.

Murmură rugămintea somnoroasă, dar niciodată nu fusese mai trează.

El nu îi îndeplini dorința imediat, ezitând mult timp. Inima ei bătea cu putere în pavajul terasei de sub ea.

Închise ochii strâns și speră din tot sufletul că el avea să facă ce voia ea, atât pentru binele lui, cât și pentru al ei.

Rațiunea lui dispăru în fața dorințelor firești și ea îi simți mâinile pe spatele gambelor. Apoi pe pulpe. Urcau din ce în ce mai sus apăsând și masând. Fu nevoită să-și muște buzele ca să nu geamă de plăcere când degetele lui îi strângeau carnea.

Mult prea curând pentru amândoi, el se retrase. Lilah se mișcă destul cât să i se vadă puțin din sân.

— Gata?

Adam încuviința, dar privirea îi era atrasă de sfârcul tare și trandafiriu.

— Poate ar fi trebuit să te faci medic fizioterapeut, îi spuse ea cu un glas răgușit. Ai priceperea necesară.

Folosind metodele învățate de la ea, el se întoarse în cărucior și se instală pe scaun. După ce se așează, se uită la ea și spuse:

— Nu și asprimea.

Jignită, Lilah își luă tricoul și își acoperi sânii.

— Nu sunt aspră.

— Atunci, crudă.

— Nu sunt nici crudă.

— Ah, nu? Întrebă el și răsucindu-se cu căruciorul, îi întoarse spatele.

— Unde te duci? Îl întrebă ea.

— În camera mea.

— O să-ți aduc prânzul.

— Nu te deranja.

— Nu mă deranjez. E sarcina mea..

— A naibii sarcină, îi strigă el peste umăr. Mai bine mor de foame decât să fiu hrănit de tine.

Căruciorul dispăru înăuntru și Lilah rămase privind în urma lui mult timp, simțind nevoia disperată de a plânge din nou. Se pricepea să facă planuri. Păcat, însă, că acestea dădeau greș adesea

La început, nu distinse zgomotul care o trezise, înainte să deschidă ochii, stătu nemișcată în pat și își alungă pânzele somnului din creier. Când deschise ochii, în sfârșit, văzu cu surprindere că încăperea era scăldată în lumina violetă a amurgului. Dormise mai mult decât intenționase.

Când venise de la piscină mai devreme, era sleită din toate punctele de vedere. După ce făcuse un duș și se spălase pe cap abia avusese puterea să se vâre în așternut. Adormise instantaneu, fiind epuizată atât fizic cât și psihic după o noapte de nesomn.

Dar avusese de gând să se trezească mai devreme de ora aceea. Trecuse demult timpul destinat ședinței lui Adam. Cuprinsă de un sentiment de vinovăție, se întoarse pe spate și azvârli cearceaful de pe ea.

Atunci auzi din nou zgomotul. De data aceasta, recunoașterea îi străpunse creierul ca o așchie ascuțită.

— Ce naiba?

Se dădu repede jos din pat, înșfacă kimono-ul de pe pat, îl puse pe ea și alergă spre ușă. Până când ajunse la ușa lui Adam, pe care o deschise larg, abia își legase cordonul cât de cât.

Dar era tot răvășită, cu părul încâlcit și ochii umflați, când el îi vorbi stând în picioare între barele paralele.

— Era și timpul.

— Adam! strigă ea ducându-se repede spre el. Ce naiba crezi că faci?

— Privește.

Ea rămase cu gura căscată când îl văzu cum, îndoindu-se de la mijloc și susținându-se cu o mână, atinse podeaua cu cealaltă. Fu nevoie de un efort extraordinar, dar se ridică perfect drept.

— Cum ai învățat să faci asta?

— Ai lăsat cartea aici, spuse el făcând un semn din cap spre manualul de pe noptieră. E pentru întinderea tendoanelor de la genunchi și a mușchilor gambei.

— Știu foarte bine pentru ce e exercițiul ăsta, îi răspunse ea. Și mai știu că nu ești pregătit pentru el.

— Cine spune asta?

— Eu. Cum ai făcut de-ai reușit să stai singur în picioare? Unde-ți sunt genuncherele?

Ignorându-i întrebările, el îi spuse:

— Privește ce mai pot să fac. Fără tine, aș putea spune.

Se concentra atât de tare, încât broboane de sudoare îi apărură deasupra sprâncenelor. Mușchii brațelor și ai pieptului se umflară. Pulpelile i se contractară. Grație acelor eforturi reuși să facă câțiva pași târșâiți.

Lilah se strecură pe sub una din bare și rămase între ele, la numai câțiva centimetri de el.

— E minunat, Adam, dar nu mai face acum. O să-ți faci rău. Adam! Ai auzit ce-am spus?

— Da.

— Atunci, oprește-te. În clipa asta. Vorbesc foarte serios. Nu mai face, ți-am spus!

El mai făcu un pas, ceea ce îi aduse față în față. Se repezi să-l prindă de mijloc, dar descoperi că era mai puternic. Își încleștă degetele unei mâini în părul ei, strânse pumnul și îi trase capul cu putere spre el.

— Ce joc joci? Întrebă el furios.

— Nu mă joc deloc.

— Pe naiba. Te joci cu mine și vreau să știu de ce. Ai un simț al umorului denaturat? Așa te distrezi tu? Sau e o săptămână de tortură?

O trase de păr până o făcu să i se umple ochii de lacrimi.

— De ce ai făcut tot ce ți-a stat în putință ca să mă menții tare?

Zece

Zâmbind seducător, Lilah își ciocni abdomenul de al lui și văzu cum i se întunecă privirea. Se ridică pe vârfuri și îl sărută pe gură, șoptind:

— Te vreau tare.

Scoțând un sunet înfometat, gura lui se năpusti asupra gurii ei și o sărută sălbatic.

— Știi ce-mi faci, nu?

— Da, spuse ea sfidătoare.

— M-ai torturat intenționat.

— Nu te-am torturat, te-am ispitit.

— De ce?

— Pentru că te vreau, Adam.

El o sărută din nou într-o izbucnire de violență, furie și pasiune. Mâna lui liberă îi desfăcu kimono-ul și îi atinse sânul, plimbându-și degetele peste sfârc, coborându-și-o apoi de-a lungul trupului ei subțire, înconjurându-i mijlocul cu brațul. Îi cuprinse șezutul și o trase mai sus, lipind-o de el. Când ea îi răspunse cu o unduire a umerilor, el îi dădu drumul imediat.

Dar era departe de a fi terminat. Folosindu-și brațele, se dădu înapoi și se lăsă să cadă în cărucior. Peste câteva clipe, se afla în pat, întins pe spate, trăgând-o deasupra lui.

— Dă-mi tot ce ai mai bun, scumpa mea, spuse el încet.

Ea îl ascultă. Se sărutară la nesfârșit, cu o dorință puternică, izvorâtă din adâncul sufletului. Când se desprinseră, în cele din urmă, el îi trase kimono-ul peste umeri. Ea îl făcu să alunece și se așeză în genunchi în fața lui, mândră și fără să se rușineze, întinse mâna spre cordonul pantalonilor lui scurți.

În clipa aceea, văzu cea dintâi sclipire de îndoială apărând în ochii lui și el îi prinse mâna.

— Lilah, stai puțin, eu...

Ea îi îndepărtă mâna și ținti cu degetul arătător spre pieptul lui.

— Să nu îndrăznești să mă mai oprești vreodată, Adam Cavanaugh. Te-am lăsat aseară, dar a naibii să fiu dacă o să te mai las.

— Eu...

— Taci și ascultă-mă.

Furioasă, își trecu mâna prin păr pentru a și-l da la o parte de pe față.

— Ți-e teamă că n-o să poți termina cu bine, dar nu vei ști niciodată dacă nu vei încerca.

Trase adânc aer în piept și sânii îi fremătară de emoție.

— Să nu-ți faci griji că o să te tachinez dacă ești încet, stângaci sau dai greș. N-o să-mi dau seama. N-o să știu dacă performanța ta e bună sau proastă, pentru că... pentru că vei fi primul meu iubit.

El o privi surprins. Peste câteva secunde, când începu să râdă, era un sunet amenințător.

— Mincinoasă mică. Ai mai mult tupeu decât am văzut vreodată. Faci orice, spui orice, numai ca pacientul tău să răspundă terapiei. Ei bine, n-am chef să-ți ascult minciunile. Și, cu siguranță, nu-ți vreau nici mila.

Lilah își propti mâinile în șolduri.

— Uite ce e, asule, nu există decât o singură modalitate ca să afli dacă mint sau nu.

Îi scoase pantalonii și i se urcă în brațe, întinzându-și brațele peste pieptul lui, se aplecă și îl sărută ușor.

— Te provoc să încerci, spuse ea sărutându-l serios și trecându-și limba peste dinții lui. Te provoc, Cavanaugh. Încearcă.

Lăsându-și capul în jos, îi adulmecă pieptul păros și apoi îi atinse sfârcul cu buzele desfăcute. El șopti o înjurătură și își înfipse mâinile în părul ei, dar ea nu își trase capul și își trecu limba peste sfârcul lui.

— Te provoc.

Abia rosti acele cuvinte, că el îi și cuprinse șoldurile în mâini și o trase în jos peste sexul rigid. Nu fu blând deloc.

Rezistență.

Un mic geamăt de durere. El încremeni.

— Oh, Doamne, Lilah. Îmi pare rău.

Pe chipul lui se citeau două emoții - regret și uimire.

— N-am vrut să... Nu înțeleg cum... Este... Ești, într-adevăr. De ce nu mi-ai spus?

— Ți-am spus, zise ea privindu-l în ochi. Ăsta-i adevărul. Ești primul. Și ai face bine să crezi și asta: dacă te oprești acum, te omor.

Un zâmbet apăru în colțul buzelor lui, dar îi mângâie obrazul cu înțelegere și delicatețe.

— Ești sigură?

— Da, spuse ea. Dar nu cred că o să te pot privi în față în timp ce o facem. Adică, e atât de... Și eu...

— Lilah?

— Ce este?

— Taci.

O trase în jos pentru un sărut îndelung. Limba îi cercetă gura în mod repetat, în timp ce mâinile îi mângâiau sânii, spatele, picioarele. Ea răspundea la fiecare sugestie a lui șoptită până când, fără nici o altă durere și cu o nespusă încântare, el o penetră complet.

Continuă să o învețe. O atingere ușoară, o mână îndrumătoare, un cuvânt de iubire șoptit. Joacă. Conversații sexuale. Erotic și tulburător. Până când nu se mai știa cine pe cine învață.

Fundațiile lumilor lor începură să se cutremure și, până la urmă, se dărâmară. Se agățară unul de celălalt. El îi strigă numele. Ea îl rosti pe al lui.

Istovită, sleită de putere, ea se prăbuși deasupra lui. Membrele îi erau atât de moi, încât nici nu le mai putea mișca. Pielea îi era asudată. Măinile lui continuau să-i mângâie încet spatele și șezutul, dar ea nu putea decât să zâmbească încântată, cu fața ascunsă în umărul lui. Îi luă mult timp până își adună forțele ca să-și ridice capul.

Adam zâmbea.

Zâmbi și ea și spuse:

— Pentru început n-a fost rău

— ... nu știu decât că alunecam și nu puteam să fac nimic. Am căutat să mă agăț de ceva, de orice, dar nu întâlneam nimic în afară de aer, îmi spuneam tot timpul „Hai, Adam, fă ceva. Oprește asta. Fă să nu se-ntâmple. Dar n-aveam nici o putere.

— Și nu suportai gândul ăsta.

— Nu.

Adam oftă, strecurându-și degetele absent prin părul lui Lilah, care îi era răsfirat pe piept ca o cuvertură.

— Îmi aduc aminte țipătul lui Pierre. Sau poate era al lui Alex. Sau poate chiar țipetele mele, pentru că mi s-a spus mai târziu că au murit pe loc.

— Te-a durut?

Discuțiile în legătură cu accidentul erau bune. Oricât de greu ar fi fost pentru el, Lilah îl încuraja să-și exprime sentimentele legate de acel moment.

— Nu cred. Nu-mi amintesc să fi simțit vreo durere atunci. Poate că eram într-o stare de șoc.

— Probabil.

— Mereu îmi pierdeam cunoștința. Nu-mi vedeam nici unul din prieteni, dar îmi amintesc că-i strigam și nu primeam nici un răspuns. Cred că am plâns.

Ea îl ținu în brațe câteva clipe și el își dresе glasul înainte să vorbească din nou.

— Pe urmă îmi amintesc de elicopterul care m-a dus la spital. Era o agitație extraordinară. Simțeam tulburarea celor din jurul meu. Când mi-am recăpătat cunoștința complet, mi s-a spus că fusesem operat ca să mi se repare oasele rupte ale spatelui.

— Îmi pare nespuse de rău, spuse ea sărutându-l cu dragoste pe piept. Trebuie să fi fost o experiență îngrozitoare.

— Nu-mi amintesc să fi fost speriat, doar furios. Totul mi se întâmpla mie și nu-mi venea să cred. Mai aveam încă atâtea de făcut în viață, spuse el clătinând din cap cu amărăciune. Știu că era o nebunie să gândesc așa ceva în momentul acela, dar asta îmi trecea prin minte.

— Îți spuneai „Cât de nedrept", nu-i așa?

El îi puse mâna pe cap.

— Da. Pe scurt. Tragediile trebuiau să se întâmple altora, nu lui Adam Cavanaugh. Auzeam tot felul de lucruri la televizor, dar eu îmi continuam viața nestingherit și netulburat. Nu par un tip prea simpatic, nu?

Ea își lipi pumnii de pieptul lui și își propti bărbia în ei.

— Ești un tip normal, îi spuse ea privind-l. Așa simt toți în situația ta. Sindromul „de ce eu?” Și e foarte firesc. *De ce tu?*

El era gânditor.

— Nu știu. Dumnezeu m-a favorizat sau m-a pedepsit? M-am gândit mult la asta de când mi-am recăpătat cunoștința. De ce am fost eu cel care a supraviețuit?

— Nu te simți vinovat că ai supraviețuit. Aha, deja te simți, zise ea citindu-i corect expresia tristă de pe chip. Uneori, supraviețuitorilor le e cel mai greu.

— Și eu m-am gândit la asta. Mai ales înainte să fiu adus aici. Nu puteam suferi să stau în spitalul ăla din Roma, neputincios, incapabil să mă mișc, speriat.

— Ce te speria cel mai mult?

El se gândi o clipă înainte să răspundă.

— Faptul că nu aveam să mai fiu niciodată Adam Cavanaugh. Aveam impresia că mi se furase nu numai abilitatea de a mă mișca, dar și propria identitate.

— Și asta e ceva firesc pentru starea în care te afli, spuse ea sărutându-l ușor pe buze. Ce este? Ai un zâmbet ciudat pe chip.

— Știi că pare o tâmpenie, dar eram și jenat. Prima zi când m-au pus pe..., spuse el făcând un gest descriptiv cu mâinile.

— Masa înclinată.

— Da. Am vărsat. Închipuie-ți, Adam Cavanaugh, proprietarul lanțului de hoteluri *Cavanaugh*, făcându-se de rușine într-un asemenea hal.

Ea se înălță puțin și îl sărută din nou, mai apăsător de astă dată.

— Erai singurul care nu arătai înțelegere față de situația ta.

— Știu. Le-am dat tuturor bătaie de cap.

— Nu zău?

El râse cu tristețe, dar apoi redeveni serios.

— Unul din defectele mele e că nu suport eșecurile personale.

— Nu suporti ca lucrurile să-ți scape de sub control.

Se uită în jos spre ea.

— Cred că tu intri în categoria asta. Ești foarte departe de controlul meu. Ea chicoti.

— De aceea nu mă placi.

— Ba te plac, spuse el cu o sinceritate care îi atrase imediat atenția.

— Adevărat? De când?

— De... nu știu.

— Pun pariu că știi. Ai început să mă placi în clipa în care ți-am dat pantalonii jos și m-am urcat pe tine.

— Nu. Adică, da, mi-a plăcut. Chiar foarte mult, zise el cu o sclipire de neastâmpăr în privire. Dar, cu o secundă în urmă, mi-am dat seama că te plac și pe tine, ca persoană.

— De ce?

— Poate pentru că ai ascultat cu răbdare când am povestit despre accident.

Ea își trecu unghia ușor peste buzele lui.

— Mă bucur că ai împărțit asta cu mine. Simțeau nevoia să discuți cu cineva. Mi-au spus că ai refuzat ajutorul unui psihiatru la spital.

El ridică din umeri.

— Mă simțeam ca un idiot.

— Ești prea tare ca să ceri ajutorul cuiva, nu? îl întrebă ea tachinându-l pentru a-i smulge un zâmbet.

— Îți mulțumesc că m-ai ascultat și n-ai făcut comentarii, Lilah.

— Cu plăcere.

Ridică mâna și își înfășură pe deget o șuviță din părul ei.

— Am ajuns la un subiect foarte dificil, dar mi-e greu să filozofez când o tipă sexy stă întinsă deasupra mea.

— Zău?

— Hmm, spuse el și o privi cu curiozitate și interes, adăugând: Da, acum, că ți-am dezvăluit toate secretele, hai să dăm cărțile pe față. Spune-mi de ce și cum?

Luînd un aer nonșalant, ea îl trase ușor de lobul urechii. Era un lob frumos, ce-i drept, dar nu necesita acea atenție absolută pe care i-o acorda ea.

— De ce și cum ce anume?

— De ce ești încă virgină...

— Cât de repede uiți. El o privi încruntat.

— De ce ești încă virgină și cum de a fost posibil așa ceva?

— Teoretic, e posibil pentru că n-am avut niciodată o aventură amoroasă.

— Asta răspunde la a doua parte a întrebării. Dar prima? Ca să-ți reîmprospătez memoria, e partea referitoare la de ce.

— Pentru că n-am vrut până acum.

— Lilah, spuse el ca un părinte care își muștră copilul fiindcă nu recunoaște adevărul. Vreau să aud adevărul.

— Dar asta-i adevărul. Cunoscându-mă atât de bine, crezi că mi-aș fi păstrat virginitatea pentru un alt motiv?

El tot părea nedumerit.

— Nu se potrivește cu felul tău de a fi. Faci sau spui orice fără nici un fel de scrupule. Îmi vine greu să cred că ai o atitudine atât de libertină și relaxată în privința sexului, dar că n-ai participat niciodată.

— Merg la meciuri de fotbal și fac galerie pentru jucători, dar n-am jucat niciodată.

— Asta nu-i o comparație. Ea oftă exasperată.

— Ce vrei, să-mi însemn un V mare și roșu pe frunte?

El își împreună mâinile pe ceafa ei și o ținu strâns.

— E prea târziu acum, spuse el adulmecându-i gâtul.

— Exact. Atunci, de ce faci atâta caz?

— M-a mirat faptul. Nu, șocat ar fi un cuvânt mult mai potrivit. Și încă nu mi-ai dat un răspuns sincer.

— N-am vrut niciodată să fac dragoste, pur și simplu.

El clătină din cap.

— Nu, e ceva mult mai profund.

Încercă să i se uite în ochi pentru a afla adevărul, dar ea nu îi susținu privirea prea mult timp.

— Are vreo legătură cu discuția noastră despre sentimentele tale de nepotrivire?

— Bineînțeles că nu!

— Evrika.

Ea îl privi furioasă.

— Ei bine, poate că are, și ce-i cu asta?

— Ești o femeie frumoasă, nostimă, senzuală și sexy, asta e. De ce te-ai privat de cea mai satisfăcătoare experiență pe care o poate trăi ființa umană?

— Pentru că, dacă ar fi existat o modalitate în care să stric și cea mai satisfăcătoare experiență pe care o poate trăi ființa umană, aș fi găsit-o cu siguranță.

Adam își îndulci tonul.

— Vrei să te explici?

— Nu, dar o s-o fac pentru că am impresia că ai insista până aș face-o.

— Exact.

Trase adânc aer în piept, resemnată, și îl expiră încet.

— Mi-am închipuit că și în privința sexului aș fi la fel de neîndemânatică și stângace ca în orice altă privință. Nu mă refer strict la pat, ci la tot ce implică această noțiune. Mă temeam să nu rămân însărcinată, în ciuda precauțiilor. Aș fi fost acel unu și jumătate la sută asupra căruia pastilele nu au nici un efect. Mă temeam să nu mă îndrăgostesc de tip și el nu, sau invers.

Ochii ei mari și albaștri îl rugau să înțeleagă.

— Știu că acum pare ridicol, dar n-am reușit nimic din ce-am încercat.

— În afară de tenis și baschet. Mi-a spus Elizabeth.

— Da, eram talentată, dar am fost dată afara din echipa de baschet a liceului.

— Pot să întreb de ce?

— Pentru că mi-am cusut paiete pe șort. Echipamentele alea erau groaznice, Adam, accentua ea când el începu să râdă. Iar bărbații se înfuriau teribil când îi băteam la tenis, așa că m-am lăsat. Vezi? Mai rămânea să ratez și la sex.

O undă de vulnerabilitate i se strecurase în glas, fără ca ea să-și dea seama.

— Nu mai voiam un alt eșec. Când eram destul de matură ca să spun da sau nu oricărui tip care s-ar fi întâmplat să arate interesat, Elizabeth era căsătorită cu John Burke. Era soția perfectă. Soțul ei o adora. A dat naștere unor copii superbi și deștepți. Dacă aș fi avut o relație cu vreun bărbat, ar fi fost o groază de încurcături.

— Dar te-ai întâlnit cu bărbați.

— Da, cu o mulțime. Dar întotdeauna îi opream înainte de numărătoarea inversă.

— Bieții de ei.

— Hei, nu-mi garanta nimeni că erau grozavi. Nu era ca și cum aș fi făcut promisiuni și nu mi le-aș fi ținut. Nu l-am iubit pe nici unul, așa că nu-mi păsa dacă înțelegeau greșit, pe urmă făceau gălăgie, scandal, îmi spuneau în toate felurile și plecau îmbufnați, nemaicăutându-mă.

— Bine, Lilah, dar după felul cum te porți și cum vorbești, nu poți condamna un bărbat pentru că se simte dus de nas, dacă nu mergi până la capăt.

— Cred că nu, recunosc eu. Dar erau prea multe în joc. Riscam tot ce eram eu însămi și niciodată n-am crezut că ar fi ceva care să merite riscul.

Privirea ei deveni scânteietoare.

— Până în după-amiaza asta. Acum știu ce-am pierdut.

— Nu te uita așa la mine, hoțomană mică. Ar fi trebuit să lucrezi în publicitate. Ai fi știut sigur cum să prezinți un produs sau să lansezi o campanie convingătoare. Ai transformat un mecanism de autoapărare într-o artă.

O măsură din privire, observându-i părul ciufulit, buzele roșii din cauza sărutărilor lui și licărirea din ochii ei care parcă spunea sunt-gata-de-orice.

— Dumnezeuule, cât de sexy ești.

— Ai crezut că sunt o ușuratică.

— Nu chiar, spuse el chicotind, dar, cu siguranță, ceva care merita efortul.

Își apăsă palmele peste șezutul ei.

— Datorită naturii tale senzuale, erai încărcată și pregătită. Nu-i de mirare că ai tras atât de repede ieri.

Lilah roși.

— Când îmi făceai ce-mi făceai, nu m-am putut abține, spuse ea și el zâmbi larg. Ești mândru de tine, nu-i așa, Kavanaugh? Ei bine nu te împăuna atât. Așa cum ai spus și tu foarte politicoasă, eram pregătită. Orice bărbat ar fi putut apăsa pe trăgaci.

— Dar n-ai lăsat orice bărbat, îi aminti el încet. M-ai lăsat pe mine. De ce?

Netezindu-i sprânceana cu degetul mare, ea se gândi ce răspuns să-i dea.

— Poate că m-am gândit că ai fi recunoscător pentru un cobai și nu te va supăra nepriceperea mea. De fapt, știam că te-ai simți mult mai încrezător cu o amatoare.

— Nu ești deloc amatoare. Ai un talent înnăscut. Mi-e milă de toți acei indivizi care au încercat să se culce cu tine și n-au reușit. Dar mă bucur pentru mine.

Îi cuprinse capul în mâini și o forță să-l privească. Buzele fiindu-le lipite, limba lui îi penetra gura cu îndrăzneală. Îi îndepărtă pulpele cu mâinile mângâietoare. Atingerea lui era delicată și periculoasă pentru simțurile ei.

— Adam, spuse ea oftând, putem s-o mai facem o dată? Încă o dată cu pasiune.

— Da, da, gemu el. Pot s-o mai fac o dată. Acum știu că pot să fac orice.

Încrederea în sine nu îi dispăru când se trezi a doua zi dimineață. Dădu cearceaful la o parte și, timp de o secundă, avu de gând să-și treacă picioarele peste marginea patului și să facă puțină gimnastică suedeză, cum făcea în fiecare dimineață înainte de accident.

Dezmeticindu-se, îi reveni și deprimarea. Totuși, în dimineața aceea, zâmbi și o alungă.

Era invincibil. Putea să facă orice. Făcuse dragoste cu succes. Recăpătarea puterii sexuale era doar începutul. În curând avea să poată și să meargă. Apoi să alerge. Și totul datorită femeii care se afla lângă el.

Zâmbind cald, întoarse capul, dar fu dezamăgit văzând că Lilah nu mai era acolo. Toată noaptea stătuseră îmbrățișați pe patul îngust de spital. Perna purta amprenta capului ei, așternutul, parfumul trupului ei, dar, probabil că, la un moment dat, spre dimineață, după ce el adormise epuizat, ea se furișase în propria-i cameră.

Adam râse în sinea lui. Dacă făcuse acest lucru gândindu-se la Pete, își pierdea timpul. Cu 3 săptămâni în urmă, Pete îi dăduse un sfat fără ca el să i-l ceară, spunându-i „Să o țină pe Lilah în pat. Să facă dragoste toată ziua. Atunci ea nu vorbit atât de mult, nu atât de nervoasă”.

Râse din nou, de data aceasta tare, gândindu-se de câte ori se întâmplase noaptea trecută ca Lilah să deschidă gura ca să spună ceva, dar fusese împiedicată de sărutările lui. De multe ori acele sărutări o făcuseră să tacă. Sau aproape. Scotea acel sunet înăbușit din gâtlee care îl excita întotdeauna. Chiar și când se gândea, își simțea sângele îngroșat și înfierbântat.

Era ca o tigroaică. Când o mângâiai, torcea. Când era excitată, mârâia. Ferească sfântul să fie vreodată îmblânzită.

Lilah virgină, își spuse el râzând ușor și clătinând din cap. Își puse șortul și fără să se mai îmbrace cu altceva, se așeză în cărucior. Nici nu mai trebuia să se gândească la mișcări. Acestea deveniseră din imposibile în aparență, o a doua natură, sub neobosita ei îndrumare. Adesea ar fi dorit să o alunge de pe

planetă când îl punea să mai facă un exercițiu oribil. Acum, însă, îi era recunoscător pentru insistență. Făcuse extrem de mult pentru el.

Ajungând în hol, aruncă o privire spre ușa ei și văzu că era închisă. Își îndreptă căruciorul în direcția opusă, spre lift, și coborî la parter. Pete nu era nici în bucătărie, nici în apartamentul lui.

— Afurisit ce e, mormăi Adam zâmbind.

Pete le dădea mai mult timp împreună. Nu s-ar fi mirat dacă nu cumva Lilah fusese cea care pusese și acest lucru la cale.

Făcu cafea și o puse pe o tavă alături de două cești și două cornuri. Micul dejun la pat. După ce vor termina cafeaua și cornurile, el își va lua desertul. Pe Lilah. Goală și plină de dorință.

Fu trezit din visare de propriul geamăt de dorință. Gândurile îi deveniseră delicios de murdare. Era atât de bine să pună la cale un act de seducție pe care știa că îl poate duce la capăt.

După un drum în grabă până pe terasă, de unde culese o floare mare și roșie de hibiscus care avea să arate grozav în părul lui Lilah, pe lângă alte părți ale trupului ei, puse tava în brațe și se duse din nou sus. Nu bătu la ușa ei, ci rezemă căruciorul de ea și apăsă pe clanță.

Când se răsuci, având pe chip un zâmbet prostesc, cunoscă o dezamăgire echivalentă cu o lovitură mortală.

Nici urmă de Lilah. Nici un semn că Lilah ar fi fost vreodată acolo.

Camera era la fel de sterilă ca în ziua când venise ea. Cuvertura de pe pat nu avea nici o cută. Nu erau sandale aruncate aiurea pe covor; din sertare nu se zărea nici urmă de lenjerie dantelată. Aerul purta mirosul părăsirii, nu al parfumului ei. Suprafața lăcuită a măsuței de toaletă nu era acoperită cu pudră. Nu se vedea nimic din mulțimea de cosmetice și bijuterii aruncate la întâmplare. Adam știa, fără să mai fie nevoit să se uite, că dulapul de haine era gol. Din încăperea aceea lipsea viața, lipsea Lilah.

Urletul lui de furie își avu originea în suflet. Îi vui în piept, căpătând forță și răsună în casa goală ca un strigăt nocturn în junglă, fiind însoțit de zgomotul carafei cu cafea fierbinte azvârlite cu putere.

Unsprezece

— Nu-mi vine să cred că ai plecat așa, pur și simplu.

— Ei bine, asta am făcut.

— Fără să spui nimic? Fără să anunți pe nimeni unde te duci?

Lilah părea nervoasă. De jumătate de ora suporta întrebările lui Elizabeth și se săturase.

— Ți-am spus că am fost la San Francisco.

— Și noi de unde era să știm ?

— Nici nu trebuia! strigă Lilah, Tocmai asta e. Voiam să fiu un timp singură. Sunt mare. Nu știam că trebuie să cer voie să-mi iau o vacanță.

Thad ridică mâna pentru a opri următoarea contribuție a soției sale.

— Înțelegem și îți apreciem nevoia de vacanță, Lilah, dar trebuie să recunoști că momentul nu e prea potrivit.

— Impulsivitatea e una din trăsăturile mele caracteristice.

De ce nu se duceau acasă, oare, să o lase în pace, se întrebă ea. Tot nu avea chef să vadă pe nimeni. Cu siguranță că nu avea de gând să-și justifice acea ultimă escapadă. Nici ea însăși nu înțelegea motivul pentru care plecase din casa lui Adam, darmite să le mai explice și altora.

— Impulsivitatea a mers mână-n mână cu iresponsabilitatea de data asta, spuse Elizabeth muștrător. L-ai părăsit pe Adam când avea mai multă nevoie de tine. Fără să-i spui un cuvânt. Fără o demisie oficială, fără un simplu la revedere, ți-ai luat tălpășița, pur și simplu.

— Adam va supraviețui. Mi-a spus-o el însuși. Înainte să plec a spus că poate să facă orice. Îl cred.

— Dar treaba ta nu era terminată. Încă mai avea nevoie de tine.

— Nu de mine. De un fizioterapeut. Orice fizioterapeut ar fi bun. Suferise o schimbare de atitudine. Se descurca uluitor de bine. Înainte să părăsesc Oahu, am trecut pe la doctorul Arno, care m-a asigurat că-mi va găsi imediat un înlocuitor excelent.

— Din câte am auzit, doctorul Arno a reușit și Adam se simte excepțional, le spuse Thad. Ba chiar a preluat din nou controlul companiei.

— Vedeți? spuse Lilah. Totul e-n regulă.

— Asta nu scuză faptul că ți-ai neglijat datoria.

— Atunci, nu mă plăti. M-am simțit grozav. Am petrecut minunat.

— Nu fi neserioasă cu mine, Lilah.

Și tu nu mai fi atât de enervantă, se răsti ea. M-am săturat să stau în vârful aceluși munte tropical. Simțeam nevoia de schimbare.

— Și de ce tocmai San Francisco?

— Pentru că n-am mai fost niciodată acolo și voiam să văd orașul.

În realitate, fusese primul oraș în care ajunsese după zborul din Honolulu. Era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a-și pierde urma și a-și înghiți supărarea. Văzuse însă foarte puțin din oraș, deoarece își petrecuse mare parte din timp într-o cameră de hotel. Dar nu voia ca ei să știe acest lucru.

— Ce-ai făcut acolo în tot acest timp? o întrebă Elizabeth.

— M-am distrat de minune.

— Singură?

— N-am spus că am fost singură.

— Ai spus că te-ai dus acolo ca să fii singură.

— Eh, m-am răzgândit, spuse Lilah cu încăpățănare.

— Ai fost cu un bărbat?

Zilele acelea, Lilah făcuse tot posibilul să-și păstreze controlul. Proasta ei dispoziție nu se îmbunătățise deloc când se trezise cu Elizabeth și Thad la ușă, imediat după ce venise acasă.

— Ați avut spioni pe urmele mele? îi întrebuse ea poftindu-i înăuntru fără prea multă tragere de inimă.

După aceea, conversația deviase. Acum își înfrunta sora furioasă.

— De ce te interesează dacă mi-am petrecut timpul la San Francisco cu unul sau cu o duzină de bărbați?

— Ah, Lilah, spuse Elizabeth și izbucni în lacrimi, iar Thad se duse repede să o ajute să se așeze în cel mai apropiat fotoliu.

— Nu te supăra, Elizabeth. Nu-i bine nici pentru tine, nici pentru copil.

— Cum să nu mă supăr? Sora mea total iresponsabilă a fost într-o vacanță sexuală de două săptămâni, la San Francisco. Ce se petrece cu ea?

— Întotdeauna ai spus că e aeriană și ciudată.

— Ar fi trebuit să treacă de faza asta până acum, dar e mai rău ca oricând. De ce?

— Am o idee grozavă, îi întrerupse Lilah cu falsă amabilitate. Dacă tot aveți de gând să discutați despre mine ca și când nici n-aș fi de față, aș prefera s-o faceți acasă la voi. Sunt obosită. Vreau să despachetez. Trebuie să dau telefon la spital ca să le spun că sunt gata să reîncep lucrul. Pe scurt, aș vrea să plec.

Elizabeth păru jignită, dar se ridică.

— Bucuroși. Dar mai întâi aș vrea să mă duc până la baie.

— Te rog, spuse Lilah arătându-i drumul cu un gest larg.

După ce plecă Elizabeth, Lilah se întoarse și observă că Thad o studia cu atenție. Se așeză în fața lui, dar privirea lui o deruta.

El rupse tăcerea primul.

— Întotdeauna ai fost aeriană și ciudată, dar tot îmi plăci.

Erau cuvinte pe care le mai auzise nu cu mult timp în urmă. Amintirea era dulce-amăruie. Își simți ochii umplându-i-se de lacrimi, dar se sili să râdă.

— Îți mulțumesc. Cred.

El se lăsă pe spate în fotoliu și își împreună mâinile la ceafă.

— Știi, e cam ciudat.

— Ce anume?

— Faptul că ești atât de irascibilă în seara asta, mai ales când te întorci dintr-o vacanță.

— Drumul a fost foarte obositor.

— Nu, ciudată e coincidența. Am vorbit cu Adam de nenumărate ori în ultimele două săptămâni și de fiecare dată a părut la fel de irascibil. Nu pare fericit, dar susține că este. De fapt, părea important pentru el să mă convingă de fericirea lui. Cam așa cum ai făcut tu în seara asta cu Elizabeth și cu mine.

— Sunt cât se poate de fericită.

— Da, spuse Thad zâmbind. Și același lucru v-a făcut pe amândoi fericiți. În orice caz, sunteți cei mai fericiți oameni pe care i-am văzut vreodată. Mă întreb, însă, de ce faceți tot posibilul să afla toată lumea.

Thad o privi compătimitor și, în clipa aceea, lui Lilah chiar îi venea să plângă. Numai că nu apucă. Elizabeth apăru deodată și spuse cu calm.

— Tocmai mi s-a rupt apa.

Amândoi săriră de parcă ar fi deschis foc asupra lor cu un Uzi. Thad țâșni imediat în picioare și o apucă de umeri.

— Ești sigură? Te simți bine? Ce-ar trebui să facem?

— Ar trebui să merg la spital și să nasc, îi spuse ea râzând. Lilah, doamna Alder este cu Matt și Megan. Sun-o, te rog, și întreab-o dacă poate să rămână toată noaptea.

— Da, sigur. Altceva?

— Desprinde-i mâinile lui Thad de pe umerii mei. Îmi blochează circulația.

Cu tipicul ei aplomb, Elizabeth dădu naștere unei fete cu puțin înainte de ivirea zorilor

Ești atât de mică, șopti Lilah cu respect. Și atât de moale, adăugă ea frecându-și obrazul de părul micuței ei nepoate.

Ținând bebelușul în îndoitura brațului, Lilah se minuna în fața unei vieți atât de mici.

— Nu-ți face griji. Când mămica ta o să-nceapă să te îmbrace în salopeta cu ursuleți și rățuște, mătușa Lilah o să-ți sară în ajutor. O să-ți cumpăr ceva foarte aiurit de îmbrăcat.

Gurița bebelușului scoase un balon de salivă, iar Lilah consideră acest lucru o aprobare a ideii ei. Tocmai râdea când ușa salonului se deschise încet. Zâmbetul îi dispăru însă imediat ce îl văzu. Se sprijinea cu o mână într-o cârjă, iar în cealaltă ținea un buchet de flori.

Pe chipul lui Adam se văzu aceeași uimire când o zări pe Lilah stând pe marginea patului de spital, cu fetea la piept. Dar numai o clipă, căci imediat fața îi împietri și căpătă un aer ostil.

— Mă așteptam s-o văd pe Elizabeth.

— Eh, vezi ce norocos ești? M-ai găsit pe mine, în schimb.

— Ce cauți aici?

— Aș putea să te întreb același lucru.

— Eu te-am întrebat primul.

Ea cedă ridicând din umeri. Speră că nu observase faptul că i se tăia se răsuflarea.

— Sunt aici datorită unor încurcături care se întâmplă adesea la ieșirea din spital. Copilul fusese dat deja fericiților părinți când s-a descoperit o chichiță. Așa că Lizzie și Thad s-au dus să rezolve lucrurile și m-au rugat să stau aici cu fetea.

— Înseamnă că n-o iubesc prea mult.

— Ce lucru oribil poți să spui!

El nu își ceru scuze, în schimb, înaintă încet și puse buchetul pe o măsuță.

— Cum o cheamă?

— Milly.

— Milly, hm? Drăguț. Cât a cântărit?

— Patru kilograme și o sută patruzeci de grame. Unde ți-e căruciorul?

— Peste patru kilograme? Grozav. Nu mai am nevoie de cărucior acum.

— Și ce faci cu cârja?

— Merg.

— Cu o singură cârjă? Fără proptele? Medicul ăla al tău are nisip în loc de creier?

— Părea să creadă că sunt pregătit.

— Ei bine, eu nu cred asta.

— Dar tu nu mai ești fizioterapeutul meu, nu? Vocea îi era caldă, dar privirea, tăioasă.

— Cum de s-au gândit la numele ăsta?

— Hm? Ah, l-au lăsat pe Matt să-i dea un nume.

— Pe Matt?

— Era supărat că nu-i băiat. Ar fi preferat un frățior. Ca să-l împace, l-au lăsat să-i dea el un nume. I-a zis Milly pentru că se potrivea foarte bine cu Matt și Megan. Toți cu „M”. E puțin cam prea drăgălaș pentru gustul meu, dar ei nu sunt... Uite ce e, n-oi mai fi eu fizioterapeutul tău, dar știu să deosebesc o recomandare medicală bună de una proastă și nu cred că ești pregătit pentru cârje, cu atât mai puțin pentru una singură.

— De unde știi pentru ce sunt pregătit? Nu m-ai mai văzut de două săptămâni și trei zile.

Șapte ore și cincizeci și două de minute, ar fi putut adăuga Lilah, dar nu o făcu. În schimb, spuse:

— N-ai avut timp să-ți întărești mușchii atât de mult încât să te poată susține.

— Am lucrat zi și noapte.

— Altă greșală din partea medicului. Știam că Bo Arno e un șarlatan, spuse ea furioasă. Dacă-ți forțezi mușchii, ai putea face o întindere sau să-i distrugi complet. N-ar trebui să-i forțezi să facă un lucru pentru care nu sunt încă pregătiți.

— Părei să știi instinctiv pentru ce eram pregătit, spuse el străpungându-o cu privirea. Nu-i așa?

Milly își agită brațele, lovindu-și mătușa în bărbie. Lilah îi mulțumi în gând. Era bucuroasă că îi oferea un motiv să-i evite privirea. Profită de ocazie și schimbă subiectul.

— Cum ai suportat zborul?

— M-am descurcat foarte bine, spuse el. Echipajul a avut mare grijă de mine.

Ea întoarse capul brusc și zâmbetul lui încrezut o făcu să scrâșnească din dinți.

— Sunt convinsă.

— Niște fete minunate. S-au priceput foarte bine când m-au ajutat să mă așez pe scaun și să mă ridic. Mi-au îndepărtat cârceii din picioare. Mi-au stimulat circulația încordată.

— Da, într-adevăr.

— Ai fi putut să mai aștepți, să știi. Elizabeth și Thad ar fi înțeles. Nu trebuia să te grăbești să traversezi oceanul doar ca să o vezi pe Milly.

— Sunt nașul ei. Abia așteptam să o văd.

— Chiar dacă asta te-ar duce înapoi în cărucior?

— N-o să mă mai întorc niciodată în cărucior. Asta te face să fii la mâna unor oameni lipsiți de scrupule și nedemni de încredere.

— Te referi la mine, bănuiesc.

— Dacă pantoful se potrivește.

— Du-te naibi.

Milly protestă în fața acelor cuvinte răstite și începu să plângă.

Lilah o legănă, dar ea continuă să plângă. Îi aruncă o privire furioasă lui Adam.

— Poftim, uite ce ai făcut.

El veni până la marginea patului și se așeză, proptind cârja de saltea.

— N-ai nici un fel de instinct matern?

— Bineînțeles că am. Orice femeie are.

— Atunci, fă-o să nu mai plângă.

— Ce propui?

— Poate e udă.

— Thad a dus deja scutecul la mașină.

— Poate că îi e foame.

— Nici aici n-are noroc. Nu sunt echipată cu ce trebuie.

— Ba ești.

Privirile li se întâlneau. O clipă, o privire caldă le înlocui pe cele furioase pe care și le aruncaseră până atunci. Își amintiră de clipele când gura lui trăsese cu poftă de sânii ei.

Lilah făcu un efort să se uite în altă parte, temându-se că dacă nu o făcea, se prăbușea la pieptul lui, rugându-l să o țină în brațe și să nu-i mai dea drumul niciodată.

— Se potolește, observă ea.

— Da.

Când Milly tăcu, în cele din urmă, Lilah studie cu atenție chipul lui Adam.

— Pari obosit.

— Și eu te-am văzut arătând mai bine.

— Mulțumesc, spuse ea zâmbind într-o parte. Nu pot să mă supăr pentru că știu că ai dreptate. Ultimele câteva zile au fost haotice. Am făcut o mulțime

de drumuri pentru Lizzie, am încercat să-l țin pe Thad cu picioarele pe pământ și să-i mai ușurez munca doamnei Alder, femeia care stă cu copiii. Megan și Matt au fost neastâmpărați ca niște indieni, simțindu-se amenințați de bebeluș, sunt sigură. Vor să se asigure că atrag atenția tuturor și se poartă ca niște draci împielitați.

— Cunoști și tu psihologia asta, nu?

Ceva din felul în care pusese acea întrebare o făcu să strângă din dinți imediat.

— Uneori, spuse ea calm.

— Dar mai ales cu pacienții. Îți închipui ce le trebuie și le dai, fie că e bună dispoziție sau muștrări, sau... orice.

— Dacă ai ceva în minte, Cavanaugh, de ce nu spui deschis?

— Bine. De ce ai fugit?

— Îmi atinsesem scopul.

— De a mă seduce?

Ochii ei deveniră furioși.

— De a te face să mergi.

— Încă nu mergeam.

— Dar nici mult nu mai aveai. În dimineața când am plecat ai spus că poți să faci orice.

— Asta nu trebuiau să hotărască doctorii? Sau eu? Sau ești mai deșteaptă decât toată lumea?

— Nu aveam de gând să stau să pierd vremea.

— Cu o mie de dolari pe zi?! Întrebă el nevenindu-i să creadă. Probabil că ai avut un motiv cât se poate de întemeiat să renunți.

— Mă plictisiseam de atâta vreme frumoasă.

— De ce te-ai culcat cu mine, Lilah? o întrebă el brusc. Ca un dar de bun rămas? Ai fost o medalie de merit pe care am câștigat-o? Sau eu am fost una pentru tine?

Ea reacționa ca și cum ar fi primit o palmă.

— Cum îndrăznești să spui așa ceva?

— Atunci de ce? Spune-mi.

— Știam că aveai nevoie să ți se dovedească faptul că ești un bărbat adevărat.

El râse, dar era un zgomot total lipsit de umor.

— Nu-i o depășire a atribuțiilor? Toți pacienții sunt îngrijorați pentru asta. Și amândoi știm că nu le-ai oferit nici o dovadă. Ce m-a deosebit de ei? De ce te-ai culcat cu mine?

— Pentru că așa am vrut, strigă ea și micuța Milly tresări speriată.

— De ce?

— Din curiozitate, spuse ea simplu. A trecut destul timp. Voiam să văd despre ce era vorba.

— Minți, spuse el și ea rămase cu gura căscată. Ai răspuns atracției care s-a format între noi de prima dată când ne-am văzut, spuse Adam apropiindu-și fața de a ei. Încă de când ai întrebat „Cum fac ce?”, am vrut să mă culc cu tine ca să aflu. Și tu te simțeai atrasă față de mine, dar nici unul din noi nu voia să recunoască. Până la urmă, tot s-a întâmplat. Am cedat și a fost extraordinar, dar te-ai speriat de moarte. Pentru că ai dat greș cu succes în tot ce ai vrut să faci în viață, n-ai putut să faci față realității. Când ai văzut despre ce era vorba, ți-ai luat tălpășița.

— Ești un ticălos, Cavanaugh.

— Și tu ești o lașă. Ai fugit înainte să meargă greșit ceva.

— De ce nu? Doar nu era să stau acolo, să te îngrijesc până când aveai să te întorci la Albă ca Zăpada von Elsinghouse...

— Hauer. Von Elsinghauer.

— Mă rog. Doar nu era să stau să te văd întorcându-te la ea cu aripi la picioare!

Îngrozită, Lilah își dădu seama că plângea. Își șterse lacrimile furioasă.

— Lua-te-ar naiba, irlandez idiot! Știi foarte bine de ce m-am culcat cu tine. Pentru că m-am îndrăgostit de tine. Și, da, aș fi făcut orice, absolut orice ca să-ți redau posibilitatea de a-ți folosi picioarele și stilul de viață de dinainte. Mai mult decât orice altceva, voiam să te văd făcând primii pași cu mine. Dar n-am vrut să te văd *plecând*. Nu puteam să stau cu tine și să fiu alungată când nu mai aveai nevoie de mine. Nu voiam să te las să faci dragoste cu mine, luînd recunoștința drept mare pasiune și antrenându-te pentru alte femei. Și, în sfârșit, nu cred că ești pregătit pentru cărje. Nu-ți dai seama cât rău...

— Lilah...

— ... îți poți face? Prostule. Și...

— Lilah...

— ... medicul ăsta care m-a înlocuit trebuie să fie și el la fel de prost. Pentru că orice expert ar fi de părere că te grăbești.

— Lilah...

— Și încă un lucru, spuse ea ștergându-și ochii, știam că o să se întâmple ceva rău dacă mă culc cu un bărbat. Ceva s-a întâmplat, cu siguranță. Ciclul mi-a întârziat deja o săptămână. Îmi vine să te omor, Cavanaugh!

El îi strânse maxilarul între degete.

— Fir-ar să fie, numai într-un singur fel pot să te fac să taci.

Își apăsă gura pe a ei. Atâta fu de ajuns. O clipă mai târziu, se aplecau peste micuța Milly sărutându-se cu poftă. În cele din urmă, desprinzându-se, Adam mârâi:

— Îmi vine să te strâng de gât pentru că m-ai făcut să trec prin asemenea chinuri. Să nu mă mai părăsești niciodată așa. Niciodată.

— Ți-a fost dor de mine?

— La naiba, nu. Mi-a fost dor de zgomotul și agitația care te înconjoară.

— Ți-a fost dor de cineva cu care să te cerți.

— Hmm. Îmi place să mă cert cu tine.

— Zău? De ce?

— Pentru că, atunci când te înfurii, ți se mișcă sânii. Ocoli fetița și își strecură mâna pe sub bluza ei apăsându-i sfârcul cu palma.

— Destul ca să...

— Deranjăm?

Lilah și Adam se uitară spre ușă, unde se aflau soții Randolph. Elizabeth se uita la ei cu ochii mari și gura căscată, în timp ce Thad încerca din răspuțuri să-și stăpânească un hohot de râs. Adam își retrase mâna de sub bluza lui Lilah, dar fără nici o grabă.

Nici unul din cei patru nu prea știa cum să umple acele clipe penibile. În cele din urmă, Lilah spuse:

— Eh, ce-ați rămas așa? Luați copilul odată ca eu și Adam să putem merge la mine.

— Ce-o să mă fac eu cu gura ta spurcată?

Zâmbetul lui Lilah era plin de neastâmpăr.

— A m o idee minunată. El o privi cu teamă.

— Nu vreau să aud.

— Ba da. Arzi de curiozitate să auzi, spuse ea și îi șopti ideea la ureche, făcând ca marginile acesteia să roșească.

— Ai dreptate, spuse el răgușit, e o idee minunată. O s-o punem în practică imediat, după ce lămurim câteva lucruri. Ca, de exemplu, ce mă fac cu gura ta când tu nu ești goală în pat și ne aflăm în prezența altora? Oameni importanți, influenți, bogați, care îmi conduc hotelurile?

— O să fiu atât de mult în prezența lor?

— Dacă o să fii doamna Cavanaugh, o să fie nevoie să te ții după mine tot timpul.

— O să fiu doamna Adam Cavanaugh?

— Firește. O întârziere de o săptămână a ciclului e un motiv de căsătorie, dacă nu mă-nșel.

— Numai pentru asta te însori cu mine?

— Doar nu crezi că m-aș însura cu tine dacă n-aș fi obligat, nu?

Ea își frecă trupul de al lui, făcându-l să geamă.

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, poate aș face-o.

Ea își plimbă mâna peste partea frontală a trupului lui, iar el gemu de plăcere când ea îl găsi neted și tare.

— Bine, bine, m-aș însura, cu tine oricum.

— Iar eu promit să fiu cuminte mereu.

— Sper că nu prea cuminte. Doar să mă anunți când faci sau spui ceva șocant, ca să apuc să mă ascund. Și niciodată, absolut niciodată să nu fii cuminte în pat.

O rostogoli pe spate și se ridică deasupra ei.

— Interesantă mișcare, asule, spuse ea zâmbind. Cine te-a învățat?

— Un nesuferit de fizioterapeut pe care l-am avut odată.

— Dacă-mi amintesc bine, tu erai cel nesuferit. Îți aduci aminte de bășicile alea?

— De pe spate?

— Au dispărut, spuse ea trecându-și mâinile peste fesele lui.

Se sărutară. Când, în cele din urmă, el își înălță capul, ochii îi erau tulburi.

— Ce este? întrebă ea repede. Te doare?

El scutură din cap.

— Nu, nu-i vorba de asta, spuse el privind dincolo de capul ei o clipă, uitându-se apoi din nou la ea. Perspectivele mele sunt încă nesigure, Lilah. Am vorbit cu Arno acum două zile. M-a supus la o mulțime de teste. Încă e convins că, într-o bună zi, o să fiu ca nou, dar mai există posibilitatea de a merge întotdeauna sprijinit în baston și cu un ușor șchiopătat. Cred că, dacă aș fi fost nevoit, aș fi aruncat naibii cârja aia și te-aș fi fugărit pe culoarele spitalului până te-aș fi prins, zise el și făcu o pauză. Dar cred că n-o să te pot fugări niciodată. Voiam doar să știi.

Ea își înclină capul într-o parte.

— Cavanaugh, chiar mă provocă. Nu ți-ai dat seama până acum că te-aș iubi chiar dacă tot restul vieții te-ai târî pe burtă? Dacă tu treci cu vederea gura mea spurcată, pot și eu să trec cu vederea un baston și un șchiopătat.

El își împleti degetele în părul ei și îi ținu capul nemișcat cât o sărută apăsător.

— Dumnezeuule, cât te iubesc.

— Slavă Domnului. Credeam că n-o s-o spui niciodată. Și, pentru propria ta informare, să știi că n-am agățat pe nimeni la „*Sugar Shack*” în seara aceea când am fost în Lahaina.

El o sărutase până ajunsese la piept și buzele lui trăgeau ușor de un sfârc.

— Știu.

— Știi?

— Hmm. Ne îndreptam serios spre asta pe atunci și singurul bărbat pe care îl doreai eram eu.

Limba lui agilă îi lăsa urme umede pe sâni. Gemând și arcuindu-și spatele, ea oftă.

— Ești foarte sigur de tine, nu?

— Deloc.

Era un sacrificiu, dar se opri din ce făcea și o privi.

— Căderea în prăpastie n-a fost nimic față de căderea ta cu tronc, Lilah Mason. Știi cum spune Elizabeth că sunt mereu în mișcare, cum îi las pe toți fără suflare în urma mea?

Vrăjită de sinceritatea din privirea lui, Lilah încuviință mută.

— Eh, tu m-ai făcut nu numai să încetinesc, ci să mă opresc brusc. Și nu mă refer la perioada când stăteam întins pe spate și nu puteam să fac nici o

mișcare. L-ai învins pe marele Adam Cavanaugh de prima dată când te-am văzut în pantalonii aceia negri de piele. Din clipa aceea n-am mai avut nici o șansă și am știut asta. De aceea m-am împotrivit atât de mult.

Lilah descoperi că abia putea să înghită și îi era imposibil să vorbească. El râse ușor.

— Să nu-mi spui că te-am lăsat fără grai. Vorbele lui îi provocară un zâmbet și o replică spirituală.

— Deloc, Cavanaugh, dar m-am săturat să tot vorbesc. Îți las timp până număr la trei ca să termini spectacolul ăsta.

— Altfel?

Ea îi făcu cu ochiul.

— Altfel, număr până la patru.

Sfârșit

*Tiparul executat sub comanda 40 100
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1,
București ROMÂNIA*

